

Hạo Hạo Và Bảng Bảng

Contents

Hạo Hạo Và Bảng Bảng	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	6
6. Chương 6	7
7. Chương 7	8
8. Chương 8	9
9. Chương 9	10
10. Chương 10	11
11. Chương 11	12
12. Chương 12	13
13. Chương 13	14
14. Chương 14	15
15. Chương 15	16
16. Chương 16	17
17. Chương 17	18
18. Chương 18	20
19. Chương 19	21
20. Chương 20	22
21. Chương 21	26
22. Chương 22	27
23. Chương 23	28
24. Chương 24	31
25. Chương 25	32
26. Chương 26	33
27. Chương 27	35
28. Chương 29	37
29. Chương 30	39
30. Chương 31	41
31. Chương 32	42
32. Chương 33	43
33. Chương 34	44
34. Chương 35	46
35. Chương 36	49
36. Chương 37	50
37. Chương 38	52
38. Chương 39	53
39. Chương 40	54
40. Chương 41	56
41. Chương 42	57

42. Chương 43	59
43. Chương 44	60
44. Chương 45	61
45. Chương 46	62
46. Chương 47	63
47. Chương 48	64
48. Chương 49	66
49. Chương 50	67
50. Chương 51	69
51. Chương 52	70
52. Chương 53	71
53. Chương 54	72
54. Chương 55	73
55. Chương 56	74
56. Chương 57	75
57. Chương 58	77
58. Chương 59	79
59. Chương 60	81
60. Chương 61	83
61. Chương 62: Vì Thanh	86
62. Chương 63: So Cơ – Độ Gốc	87

Hạo Hạo Và Bằng Bằng

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, tiểu bạch kiếm đặc công công x sát thủ cường thụ, 1×1, HEĐộ dài: Hoàn 62 Chương

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hao-hao-va-bang-bang>

1. Chương 1

Chú thích

- = Đại Hào Sang Khẩu Thiếp: nhân bằng cá nhân bên TQ, đoạn này tác giả ghi bvs nhưng ta seach nhân hàng này ra bcn nên để bcn, là bcn loại siêu to siêu dày bịt được cả bàn tay í nên đọc đi rồi hiểu.

Trần Hạo ngồi xồm trên mặt đất, một ngụm lại một ngụm gặm mía. Cách đó không xa, Bình Sơn Tiểu Hắc Dao nhị lão bản Vương Bàn Tử bị trói thành bánh chưng, treo ngược trên cây.

Hai trăm kg trọng lượng, làm cho cành cây to lớn cứng cáp kia cũng phải chi chi rung động.

Hắn bị lột sạch sẽ, tầng tầng thịt mỡ đen thui theo sự hô hấp nặng nhọc của cái bụng cũng run run. Trần Hạo cảm thấy chơi rất vui, dùng móng vuốt y một cái

Người này vốn là đang hấp hối, bị một thứ mát lạnh chọc một cái, nhất thời lại tru lên như heo bị chọc tiết.

“

Cứu mạng a

~Trần Hạo trợn mắt, giơ tay hung hăng tát y một cái.

“Ba” một tiếng giòn vang, khoe miệng Vương Bàn Tử phun ra mấy đoàn nước miếng, y không kêu nữa.

Một lát sau, di động đồ cổ trong túi vang lên, Trần Hạo “Ân”, “A” với đầu bên kia vài tiếng, cúp máy, đứng lên, móng vuốt thành dao, di chuyển đến phía sau lưng Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử bị thương, nước mắt nước mũi đã sớm như chảy thành sông, miệng mơ hồ không rõ kêu: “Đại ca, tha cho tôi đi....”

Trần Hạo nghe xong, bắt đầu đi lắc đầu. Vài người huynh đệ kết thành nhóm làm lễ sống, có thể đồng cam cộng khổ nhưng không thể cùng chia phú quý, loại sự tình này nhiều lắm. Đại lão bản yêu cầu diệt trừ nhị lão bản, hắn chỉ làm việc lấy tiền, chuyện khác mặc kệ.

Kéo lấy mái tóc dài nghệ thuật lâu năm của Vương Bàn Tử, thanh dao sắt bén đặt trên cổ y, không chút nương tình kéo xuống.

Theo vết dao cắt đứt tợn, máu phun theo ra bên ngoài, sát thủ bình tĩnh xé một miếng băng cá nhân, ‘ba’, chuẩn xác ấn lên trên cổ y.

‘Đại Hào Sang Khẩu Thiếp’ rất hữu dụng, máu ngừng chảy.

Hợp đồng bảo là “Sống không thấy người chết không thấy xác”, hắn phải mất rất nhiều sức mới đem Vương Bàn Tử cắt ra thành bốn mươi khối, bỏ vào túi to, cột chặt lại, ném xuống đê.

Trên đường trở về, Trần Hạo vừa đi vừa ôm một bên cánh tay đau nhức, tự bảo kiếm sống vất vả như thế, cho nên phải tự thưởng thật lớn cho bản thân.

Hắn đi tới đi lui rồi tiến vào một quán net bên đường.

2. Chương 2

Chú thích

-Phiêu: chơi (trai), đại khái là ấy ấy.

-Phỉ khí: khí chất lưu manh

-Biểu cữu: cậu, chú

Đây cũng là một thói quen từ lâu rồi. Mỗi lần xong việc, hắn đều đặc biệt dễ dàng hưng phấn, đặc biệt là ở bộ vị nào đó trên cơ thể, dường như máu cả người đều dồn hết xuống phía dưới, rất có tinh thần, cũng không biết là tật xấu gì, liền muốn cái kia.

Nếu là trước đây hắn sẽ đến câu lạc bộ, sau này khi đến nhiều lần rồi liền phát hiện đám người trong đó mỗi lần thấy hắn đều như lang tựa hổ, hai mắt phát sáng, làm hắn có chút thắc mắc rốt cuộc ai mới là khách làng chơi ai mới là người bán?

Trần Hạo rốt cuộc minh bạch, soái ca mà còn phải trả tiền phiêu ư, mệt.

Cho nên sau này liền sửa lại kiếm tiền một đêm. Đầu tiên là đến quán rượu tìm người để quyến rũ, nhưng vẫn đề lại tới nữa.

Trần Hạo thân cao một mét tám mấy, mày cao mi rộng, hốc mắt sâu, có góc có cạnh, hơn nữa lại làm cái nghề kia, một thân phỉ khí, rất nam nhân. Lúc vào quán rượu kiếm người dụ dỗ, một tiểu nam hài cánh tay căng chân nhỏ xíu lúi tới, liếc mắt đưa tình kêu hân “Ca ca”.

Mỗi lần như thế, Trần Hạo cảm thấy bản thân thật là triệt để bị kịch, dựa vào cái gì a? Ông đây đây chính là lớn lên vừa MAN, vừa khốc, vừa nam nhân như vậy đó, cho nên bắt buộc phải ở mặt trên sao? Ai quy định??? Ai?!!!!

Chuyện này còn phải trách biểu cữu của hân. Lúc nhỏ hân sống trong thôn đó cũng không phải thứ gì tốt đẹp, chơi bời lêu lổng, không phải cướp chính là trộm, người gặp người trốn.

Ai còn đáng thương hơn Trần Hạo hân, cha nghiện cờ bạc, mẹ liền bỏ chạy cùng người ta, ngay cả một người chăm sóc cũng không có. Đối không chịu nổi, liền cả ngày ăn lá cây, không thì ăn lúa đầu ruộng, sau này có một lần, bị tên biểu cữu khốn kiếp của hân thấy được.

“Hạo Hạo, tại sao lại ăn cái này chứ?”

Bữu cữu của hân gọi Chu Toàn, lúc đó mới hai mươi tuổi, để kiểu đầu chẻ giữa tạo cho người ta cảm giác là một tên gian trá xảo quyết, mặc một chiếc quần sọc xanh bị thủng, hút thuốc, nhìn cực kỳ vô lại.

Mà Tiểu Trần Hạo nhỏ bé khuôn mặt nhỏ nhắn đầy mồ hôi bẩn thỉu, nhìn chằm chằm vào tên họ hàng du côn này của hân, nơm nớp lo sợ không biết làm sao.

Chu Toàn đắm chiều nhìn hân trong chốc lát, đột nhiên vươn tay đem hân ôm lấy, khiêng đến trên vai.

Kể từ sau đó, Trần Hạo liền có người chăm sóc, biểu cữu đi đến chỗ nào, hân liền theo tới chỗ đó. Đám du côn bên cạnh Chu Toàn đều cười hân, nói: “Lão Chu, mày mọc thêm một cái đuôi từ khi vào vậy?”

Biểu cữu nghe xong cũng không cao hứng cho lắm, lúc trở về, đem Trần Hạo gọi vào nói với hân: “Cái đuôi này không thể là màu trắng được.”

Y nói xong, liền đem cái quần màu xanh trên người tụt xuống, ấn đầu Trần Hạo, bắt hân quỳ xuống.

Đây là một cuộc giao dịch công bằng. Y cho hân ăn, hân làm cho y thoải mái. Điều đáng tiếc duy nhất đó là, sau này Trần Hạo lớn lên, luôn luôn ở bên dưới, nếu đổi lại ở phía trên ‘đê đê’ liền héo rũ.

3. Chương 3

Bây giờ, Trần Hạo cũng không đến quán rượu nữa, mà là tại các trang web hẹn hò lập phòng chat tìm một người nào đó.

Quá trình cũng là vừa đơn giản vừa thô bạo, hân giống như bình thường trực tiếp đăng nhập, sau đó ngồi đợi người ta đưa tới cửa. Biệt hiệu: ‘Xoát Bình Ca’

Hôm nay ‘Xoát Bình Ca’ vận khí không tồi, mới đăng nhập phòng không bao lâu, liền có một tên ‘Mãnh Nam’ chạy đến, trong hồ sơ viết: 190-80-23 (Chiều cao – Cân Nặng – Độ dài =))))

Trần Hạo nhìn chằm chằm cái 23 đáng sợ kia, khẽ nuốt nước miếng, trong lòng nói thầm: Thật hay giả?

Đương lúc ngây người, người bên kia màn hình phản phát như nhìn thấu tâm tư hân, đánh hai chữ: Thật đó!

Trần Hạo chỉ thấy một cỗ nhiệt lưu từ vùng bụng dưới tràn ra, nơi nào đó ở mặt sau cũng là bị tràn đến ngứa ngáy khó nhịn. Thế là cùng ‘Mãnh Nam’ 190 kia ăn nhip với nhau, cấp tốc hẹn thẳng đến một khách sạn nhỏ cách đây hơn hai con phố

Khách sạn nhỏ này chính là cái loại khách sạn bản hề hề, một giờ 50 đồng. Nhưng là ‘Mãnh Nam’ này lại không có cao lớn, uy mãnh, vạm vỡ mãnh nam như hân tưởng tượng trong đầu.

Lúc Trần Hạo nhìn thấy người đến trong đầu chỉ hiện ra ba chữ:

Tiểu Bạch Kiềm!

Người nọ không có đủ 190, so với Trần Hạo còn thấp hơn mấy cm, vai nhỏ, eo hẹp, từ trên xuống dưới phẳng lì, toàn bộ cơ thể như bột mì.

Tiểu Bạch Kiểm rõ ràng là thực vừa lòng với Trần Hạo, ánh mắt cong lên cười cười với hắn, lộ ra một hàm răng trắng.

Trần Hạo nhìn y, miệng mấp máy thành tiếng: “Thao!”

Này rõ ràng là kiêu mà mấy phú bà với mấy tiểu nữ sinh thích nhất, chứ không phải kiêu của hắn. Trần Hạo bị lừa, có chút hối hận vì sao không yêu cầu ảnh chụp của ‘Mãnh Nam’

Hắn đứng yên ở đó nhìn xung quanh, lưỡng lự không muốn đến.

Tiểu Bạch Kiểm nhìn ra vấn đề, chủ động tới cầm tay hắn, kéo vào trong khách sạn nhỏ, giống như mấy ả hay chèo kéo khách trên đường.

Trần Hạo mất hứng: Kéo cái gì mà kéo? Muốn gạt người sao?

Tiểu Bạch Kiểm mặt có điểm hồng: “Đều đã đến đây rồi, trước cứ đi vào đã.”

Trần Hạo lắc đầu, xoay người muốn bỏ đi, lại bị đối phương một phen kéo lấy

“Ta không có lừa ngươi.” Tiểu Bạch Kiểm chớp hai mắt như sao sáng nói.

4. Chương 4

Chú thích

-Cơ hũ: bạn gay đó

- = Kháo = Fuck: đ*t chứ không phải đi*t.

Đây không phải lần đầu tiên Hàn Tiểu Bạch gạt người. Y tự biết bản thân mình lớn lên là cái loại hình gì, nếu muốn tìm cao lớn mãnh soái ca nằm phía dưới da mềm thịt trắng của y, quá khó khăn.

Cho nên y mới hết lời nói dối từ bài đăng này đến bài đăng khác, mười câu hết chín câu không thể tin.

Người bị y lừa ra gặp, không mấy ai khi thấy y liền vui vẻ một chút, có người còn đỏ mặt nổi điên ngay tại chỗ miệng thô tục mắng chửi.

Bất quá Hàn Tiểu Bằng không quan tâm, y làm cái nghề này, sóng to gió lớn gì chưa thấy qua, cho nên cũng không đến mức mới bị người khác mắng vài câu liền không chịu nổi.

Lúc nhỏ cố gắng nỗ lực, từ trường tiểu học trọng điểm một đường học thẳng đến đại học nổi tiếng, lại thuận lợi vào được trong tổ chức này, cho nên y tự nhận bản thân là một thanh niên chăm chỉ cần cù có lý tưởng có khát vọng yêu nước sâu sắc.

Trong công việc, không sợ khó khăn, có gan liều có gan làm, từng bước một kiên kiên định định lên đến được ngày hôm nay, một thân bản lãnh không phụ lòng người, chưa đến ba mươi tuổi đã trở thành một đầu lĩnh nhỏ bên trong tổ chức.

Nhưng Hàn Tiểu Bằng không có vì thế mà cao húng. Tổ chức này không giống với nơi mà y tưởng tượng khi còn đi học, lúc làm việc luôn cho người ta cảm giác đơn độc, tịch mịch lạnh lẽo.

Vì thế, sinh hoạt cá nhân của Hàn Tiểu Bằng không mấy chùng mực, y thích việc ở trên mạng tìm bạn tình, cảm giác buổi tối có thể ôm một thân người ấm áp vào lòng, thực sự là một niềm an ủi tuyệt vời.

Chẳng qua đến buổi sáng ngày hôm sau, y sẽ quên sạch về người nằm trong lòng. Hàn Tiểu Bằng từ trước đến nay không bao giờ ngủ hai lần, cùng với một người. Dùng từ ngữ phổ biến hiện tại mà nói, y chính là cặn bã.

Trước đó vài ngày, y có nghe một cơ hữu trên mạng chưa từng gặp mặt, nói trên web chat có ‘Xoát Bình Ca’, eo nhỏ mỡm to miệng linh hoạt tốt, là cực phẩm.

Cho nên Hàn Tiểu Bằng vẫn nhớ thương người này, từ Tam Á trở về, liền bắt đầu ôm cây đợi thỏ, rốt cuộc lừa được người ta ra ngoài.

Hàn Tiểu Bằng vẫn cho rằng soái ca chia làm hai loại. Một loại chính là như y, cao ráo sạch sẽ nhìn thuận mắt, mà người như vậy rất nhiều. Loại còn lại chính là ‘Xoát Bình Ca’, ngoại hình âu hoá, ngũ quan gọi cho người ta cảm giác bị xâm chiếm, tuy tiện liếc một cái, liền có thể làm cho mấy cô nương cùng mấy tiểu gia hoả tìm đập thành thịch.

Người như vậy cực kỳ ít. Hàn Tiểu Bằng là luyện tiếc thả hấn chạy đi. Hấn đã nhanh chóng ám chỉ, hấn không có ở mặt trên, mà ở bên dưới.

Hai người mở cửa phòng, một trước một sau bước vào.

Hàn Tiểu Bằng vào xong liền đem cửa khoá lại. ‘Xoát Bình Ca’ quay đầu, nhú mày nhìn y.

Hấn vốn hai mắt thâm đen, lông mày rậm, tức thời hiện ra vài phần du côn khó động.

Hàn Tiểu Bằng y là lần đầu đứng trước một người tình một đêm mà không có lấy một chút tự nhiên như vậy, y đứng đó, nhìn gian nhà tắm nhỏ xíu màu hồng, yếu đuối nói: “Cậu có muốn tắm trước không?”

‘Xoát Bình Ca’ khoe miệng như có như không vẽnh vẽnh lên: “Người khấn trương cái gì chứ? Không phải 23 sao? Cởi hết ra cho ta kiểm tra thử xem đã.”

Cái đ*t! Nếu không phải, người có thích không!

Hàn Tiểu Bằng trong lòng chửi mẹ nó. Y cảm thấy chuyện này thật mẹ nó ngu ngốc, y thề với trời, Hàn Tiểu Bằng y sinh hoạt nghiêm túc nhiều năm như vậy, chưa bao giờ tự mình cởi quần khoe ch*m ngu ngốc như vậy!

Sau đó y nghe ‘Xoát Bình Ca’ hô hấp nặng nhọc, rồi lại hoang mang nói: “Tiểu tử mỡm người trắng như vậy, ch*m sao lại đen như thế, đắp bùn vào à?”

5. Chương 5

Trong một khách sạn nhỏ, ván giường gỗ rở tiền chậm chậm lay động; Hai ngọn đèn tường màu hồng đầu giường lúc sáng lúc tối, chiếu lên một bên khuôn mặt dữ tợn đang hưởng thụ của hai người trên giường, trông giống như phim ma Hồng Kông những năm 90.

Trần Hạo quỳ ở đó, cảm thấy mỡm mình đã bị sáp thành bốn cánh hoa, Tiểu Bạch Kiểm phía sau không biết là làm sao, giống như ghen đã lâu, làm đến điên cuồng, như là muốn đem hấn giết chết trên cái giường này.

Trần Hạo theo động tác của y, đắm mình điên cuồng lắc mỡm, miệng phát ra từng tiếng rên rỉ. Hấn làm đến mơ hồ, không rõ đây là hiệp thứ mấy, chỉ cảm thấy đại não hỗn loạn, trong chốc lát thì giống như đang ngâm mình sâu trong nước, chìm xuống nổi lên, trong chốc lại cảm thấy đang lái máy bay, bên tai ù ù tất cả là tiếng gió.

Nhưng hấn cũng không phải mất hết ý thức. Người phía sau đỉnh hấn một chút, trong đầu hấn vẫn có thể bính ra vài cái ý tưởng. Ví dụ như “Mặc kệ là chim đen hay chim trắng, có khả năng chính là chim tốt”, lại như là, “Mặc kệ nhìn thế nào cũng đều là màn thầu, có thể ăn no chính là đồ tốt”, dù loại như thế, không phải trường hợp đặc biệt.

Rốt cuộc, sau một trận cơ thịt co rút, giữa hai chân Trần Hạo nóng lên, thân thể như bùn nhão ngã về phía trước trên giường, hoàn toàn ngắt đi. Người phía sau cũng run run, theo sát hấn tiết ra.

Hàn Tiểu Bằng đặt mỡm ngã ngồi trên giường, khuôn mặt trắng nõn vì vận động kịch liệt trở nên đỏ tươi, giống như khuê nữ. Ngực y theo hô hấp mà phập phồng liên tục, qua vài phút, mới dần dần bình tĩnh lại.

Y ngồi ở nơi đó, ý tứ nhìn người đã ngất liệm trên giường kia. Phải nói ‘Xoát Bình Ca’ này đáng người thật mẹ nó tuyệt vời, toàn thân cơ thịt rắn chắc, đặc biệt là đường cong căng chặt xinh đẹp từ vai cho đến phía dưới làm cho người ta ghen tị.

Thân thể tràn ngập năng lượng như vậy, toàn bộ chỗ thịt ngon lành đều tụ lại trên hai cánh mông. Mông vừa to lại vừa mềm mại, tròn trĩnh cong nảy giống hai trái dưa hấu.

Lúc ‘Xoát Bình Ca’ cởi quần, Hàn Tiểu Bằng nhìn đến cặp mông kia, thiếu chút nữa trực tiếp nộ vũ khí đầu hàng. Y nghĩ, này không phải trời sinh ra để bị thao sao?

Trực giác Hàn Tiểu Bằng nói cho y biết cái giáo xịn của y đụng trúng một cái khiên tốt, nhất thời kích động hơn chút. Đến khi xong việc liền phát hiện mặt trời đã lên cao rồi.

Y tại một quán ăn bên trong con hẻm trước khách sạn mua điểm tâm, nào là bánh bao, xú mại, bánh rán gì gì đó, bản thân ăn vài cái, còn lại cho bạn tình, ở bên cạnh viết mấy câu: “Đừng quên ăn điểm tâm.”

Xong, y đi trả tiền phòng, rồi lại sờ soạng trên cái mông to tròn mấy cái, cuối cùng lưu luyến rời đi.

6. Chương 6

Đơn hàng xử lý Vương Bàn Tử kia, người giới thiệu lấy hai phần, nhà trên lấy hai phần, đến trong tay Trần Hạo, còn dư hơn hai mươi vạn.

Biểu cữu cho hắn một cái túi du lịch, rách rách rưới rưới, dây kéo cũng đã hỏng. Trần Hạo cầm trong tay, nghĩ ra được hai từ, rất nặng.

Hắn hướng Chu Toàn gật gật đầu, xoay người ra cửa.

Trên mặt túi in chữ màu vàng – “Hàng hiệu Quốc tế Adidas”. Trần Hạo xách nó, bước nhanh trên đường phố bận rộn. Dương quang chói lọi hiện trên đỉnh đầu, làm mắt hắn không mở to được, mùa hè ngắn ngủi sắp đến thành phố phía Bắc này, làm cho hắn sợ hãi.

Xuyên qua mấy con phố, quẹo vào vài cái ngõ nhỏ, một cỗ mùi thơm bánh bao bánh quẩy lan tới.

Trần Hạo bỗng cảm thấy đói bụng, một loại đói khát thiêu đốt như củi cháy trên ngực hắn; Hắn lần trước cũng là như vậy, là tháng trước, ở trong một cái phòng khách sạn nhỏ xíu.

Lúc tỉnh lại, trời bên ngoài đã tối đen. Tiểu Bạch Kiểm lớn lên ch* m to kia tốt bụng để đồ ăn lại cho hắn: Vài cái bánh bao bóng nhẫy, còn có một tờ giấy.

Trần Hạo nhìn chằm chằm tờ giấy rồi sừng sốt một chốc, rồi đem nó vò lại đứng lên ném vào thùng rác.

Điểm tâm đã cứng lại, nguội lạnh, nhưng Trần Hạo vẫn ăn đến lang thôn hổ yết, đem bọn nó càn quét đến không còn một mẫu. Hắn thấy thứ này ăn ngon.

Bây giờ không biết là làm sao, lại đi tới quán ăn nhỏ bên trong con hẻm này. Tiếp tục mua bánh bao.

Hắn không có tiền lẻ, đem túi vứt trên mặt đất, xoay người, “Soạt” một tiếng kéo khoá ra. Túi cọc tiền ngay ngắn chỉnh tề cơ hồ là nhảy ra, một màu đỏ rực đánh vào tầm nhìn của mọi người xung quanh.

Dưới tiếng cảm thán sợ hãi của mọi người, Trần Hạo rút ra một tờ tiền đưa cho chủ quán: “Không cần thối lại.”

Chút tiền ấy hắn không cần, dưới giường nhà hắn còn nhiều túi như vậy lắm. Nike và Converse vẫn còn tốt, Puma và Kappa đã mốc meo rồi.

Ngày đó Trần Hạo một bên cắn bánh bao như lang tự hổ, một bên nghĩ: Phải hẹn tên Tiểu Bạch Kiểm kia một lần nữa

7. Chương 7

hú thích

- = Đại Hảo Niên Hoa: ý là đang tuổi xuân tốt đẹp, còn trẻ,....

Trần Hạo không có bất cứ cách nào để liên lạc với Hàn Tiểu Bằng, chỉ có thể lại lên web chat tìm y. Tiểu Bạch Kiểm thường thay thay đổi phong cách, chỉ nói mặc áo ba lỗ có mấy chấm nhỏ liền giống như tìm sao trên trời, cùng một cái tên ‘Mãnh nam’ không thể khái quát nổi.

Trần Hạo tìm liên tiếp tìm được vài người, nhưng đều không phải. Sau này khi hần hết cách rồi, phải đem thông tin sửa lại thành: Phía dưới đen đen 23!!! Tìm gấp!!!

Hôm đó Trần Hạo lại có vận khí tốt, không lâu sau, Hàn Tiểu Bằng ‘Vừa thô vừa dài’ áo ba lỗ chính chủ đến cửa.

Vừa Thô Vừa Dài: Người tìm ta?

Xoát Bình Ca: Tìm người làm một cú nữa.

Vừa Thô Vừa Dài: Kệ người.

Xoát Bình Ca: Tại sao?

Vừa Thô Vừa Dài: Một người không ngủ hai lần, nguyên tắc rồi!

Xoát Bình Ca: Chó má, tối nay tám giờ, còn cái đồ chơi kia, rửa chờ ta!

Vừa Thô Vừa Dài:

Khi ấy Hàn Tiểu Bằng vừa từ đơn vị bổ sung danh sách giúp đỡ thực hiện nhiệm vụ lần này trở về, đang đứng nơi chuyện với ‘Phi Phi’ cùng nhóm, khi nào có cơ hội phải chuyển vào khu nội bộ, cho dù phải quản lý hồ sơ thôi cũng được.

Lưu Phi cười y, nói cậu đại hảo niên hoa, sao lại đi tranh vị trí của mấy bà cô làm gì?

Hàn Tiểu Bằng nghe xong, bất đắc dĩ thở dài: Tôi đây là một tâm a!

Chả lẽ không phải sao? Có ai lại thích mỗi sáng thức dậy người bên gối hoàn toàn khác nhau. Còn khi y ở trong phòng nói chuyện phiếm đàm binh lính kia nói như thể y là tên hoa hoa công tử vô tâm vô phế? Đó là bị nghề nghiệp bức bách, là bị động mà trở thành cặn bã.

Một tiếng ‘Chó má’ của ‘Xoát Bình Ca’ làm cho trái tim mong manh của Hàn Tiểu Bằng khẽ run lên. Y bỗng nhớ tới cái mông mềm mại mồm mĩm của đối phương, có chút không kiềm nổi.

Đây là lần đầu tiên, Hàn Tiểu Bằng vứt bỏ quy tắc của y.

Hai người gặp nhau, không có hành động vô nghĩa. Thuần thực, cởi hết ra lăn thành một đoàn.

Hàn Tiểu Bằng đặt Trần Hạo nằm trên giường, nâng một chân của hần lên, đem gì đó của mình đâm thẳng vào bên trong.

Trần Hạo nhắm mắt, hai mắt nhắm chặt, chỉ có cái miệng hơi hé mở, cổ họng phát ra từng tiếng nức nở như một loài động vật nhỏ.

Cho đến khi Hàn Tiểu Bằng đem gia hỏa của y tiến vào bảy tám phần, nhẹ nhàng động vài cái, toàn thân hần liền như có dòng điện chạy qua, ngón chân cong lạ, hai mắt mở ra.

Có lẽ là do ánh sáng từ đèn chiếu lên, Hàn Tiểu Bằng cảm thấy người dưới thân y, hai mắt mù sương, trông đen có chút chuyển xanh, bộ dáng điềm đạm đáng yêu đúng là để cho người ta muốn hung hăng chà đạp.

“Thoải mái không?” Y đè nặng thanh âm hỏi, càng thêm dồn dập nghiền áp điểm đó.

Đáp lại y là sự ra sức đón nhận hòa theo, cùng với một chuỗi rên rỉ thoát ra....

Sau khi xong việc, hai người tựa vào đầu giường hút thuốc. Rút một hơi rồi nhả khói ra ngoài, một người mở miệng: "Ta là Trần Hạo, còn người?"

"...." Hàn Tiểu Bằng giả vờ câm điếc.

"Không nói thì thôi." Trần Hạo hung hăng phun ra một hơi khói.

Hàn Tiểu Bằng ngoài cười trong không cười, dập thuốc: "Ta đi tắm."

Không lâu sau từ trong phòng tắm truyền ra tiếng nước ào ào, Trần Hạo nhặt áo khoác Tiểu Bạch Kiềm kia ném xuống đất, lục túi trái phải, tìm được hai cái di động.

Hắn mở danh bạ ra, trong đó toàn là mấy cái tên giống nhau: Phi Phi, Dương Dương, Đồng Đồng, Hải Hải, Lượng Lượng, Mạnh Mạnh,....

Đm, tình nhân của tên Tiểu Bạch Kiềm này thật nhiều!

Trần Hạo cắn môi, không phục mà lưu thêm 'Hạo Hạo'.

8. Chương 8

Một tuần sau. Thượng Hải.

Hàn Tiểu Bằng nhẹ nhàng di chuyển tầm ngắm súng, từ vị trí của y có thể trông thấy rõ ràng tất cả mọi thứ trong phòng khách sạn đối diện.

Nơi hắn phục kích là điểm xa nhất, nhưng cũng là góc độ tuyệt vời nhất. Nếu vị trí 1,2,3 không thực hiện được, cũng chỉ có thể dựa vào y mà thôi.

Cấp trên có lệnh, đợi ba người kia vào phòng rồi, trong vòng hai phút nhất định phải giải quyết xong.

Y mở di động ra, lắp sim vào, cắm tai nghe vào lỗ tai.

Đây là di động làm việc của y, danh bạ đều là biệt hiệu của các thành viên trong nhóm, cùng thông tin mã hoá của bọn họ.

Dù nó có được những chức năng của một cái di động bình thường, nhưng chỉ là một loại nguy trang mà thôi.

Rạng sáng 1:30, Mạnh Mạnh cấp báo:

Mục tiêu đã vào thang máy

Bằng Bằng, Phi Phi, Lượng Lượng, Hải Hải đã xong.

1:36, Mạnh Mạnh cấp báo:

Mục tiêu đã ra khỏi thang máy

Bằng Bằng, Phi Phi, Lượng Lượng, Hải Hải đã xong.

1:38, cáo buộc thông báo: Các vị trí lần lượt cấp báo lần cuối.

Hải Hải: Vị trí 1, đã vào chỗ

Lượng Lượng: Vị trí 2, đã vào chỗ

Phi Phi: Vị trí 3, đã vào chỗ

Bằng Bằng: Vị trí 4, đã vào chỗ

1:41:20 Mạnh Mạnh cấp báo:

Mục tiêu đang tiến vào phòng, vị trí số 1 chuẩn bị

Hải Hải

1:41:40 Hải Hải: Vị trí số 1 Pass

1:41:44 Manh Manh cấp báo: Vị trí số 2 chuẩn bị

1:41:50 Lượng Lượng: Vị trí số 2 Pass

1:41:52 Manh Manh cấp báo: Vị trí số 3 chuẩn bị

.....

Gọi tên theo vị trí đến gần, Hàn Tiểu Bằng thở hổn hển, trước hết mặc kệ đã, vị trí số 4 y phải nhất định thành công.

Đương lúc ngàn cân treo sợi tóc này, tai nghe của y không biết phát điên cái gì, đột nhiên vang lên bài hát “Mua bán tình yêu”!

Hàn Tiểu Bằng chỉ kịp nghe Manh Manh nói: Vị trí số 4.... Liền bị thanh âm của một nam nhân đánh gãy: “Tiểu Bạch Kiểm, đang làm cái gì đó?”

“Làm mẹ mày!” Hàn Tiểu Bằng tức giận bóp cò.

9. Chương 9

Chú thích

-Pass: nguyên văn tiếng anh, tức là đã đi qua mắt rồi

-Bổ vị: bổ sung tiếp một vị trí, tức cần thêm người

Hàn Tiểu Bằng làm việc trong ngành an ninh quốc gia, bên ngoài thường gọi là đặc công.

Trong tám năm công tác của y, chưa bao giờ mất mặt như hôm nay.

Dựa vào tố chất tinh thần vững vàng rắn rỏi, ngay cả những nhiệm vụ nguy hiểm nhất cũng hoàn thành êm ả. Bây giờ lại làm ra cái việc ngu ngốc này, chắc chắn sẽ thành một cái ví dụ xấu, truyền đi trong đơn vị của y....

Hàn Tiểu Bằng có hai cái di động, một cái để thường ngày dùng, cái còn lại là đường dây đặc biệt khi làm việc.

Trên lý thuyết mà nói, lúc đang làm nhiệm vụ, đường dây đặc biệt sẽ chặn đứng toàn bộ tín hiệu từ bên ngoài, nên Trần Hạo hẳn là không thể gọi đến.

Theo thường lệ, số của đường dây đặc biệt này chỉ có người trong cuộc biết, không lưu số liền không can dự vào được, cho nên các thao tác không cần thiết, tự động bị lược bỏ.

Hàn Tiểu Bằng nằm mơ cũng không nghĩ tới, tên Trần Hạo chết tiệt này cứ nhiên đem tên và số mình lưu vào, còn bắt chước theo biệt hiệu bọn hắn mà ghi.

Danh bạ với hàng chục nhóm, mấy trăm cái biệt hiệu, tự nhiên thêm một cái, Hàn Tiểu Bằng nhất thời không phát hiện, cho nên lúc này mới gây ra bi kịch!

Hiện trường lúc ấy quả thật là một đồng hồ hỗn loạn.

Hàn Tiểu Bằng bắn ra phát súng đầu tiên, trúng đích. Nhưng người bên trong tai nghe lại nói: “Người ăn trúng xuân dược hả, tự đừng nổi điên mắng mẹ....”

Đây là đường dây nổi xuyên, một người phát ra tiếng nói, toàn bộ tổ đội đều nghe được.

Không đợi Trần Hạo nói xong, vị trí số 1 Hải Hải lập tức kêu lên: “Mẹ nó đứa nào đang nói chuyện vậy?”

Đầu bên kia đầu tiên cũng sửng sốt, rồi lập tức mắng trả: “Mày mẹ nó là tên nào? Tao tìm Tiểu Bạch Kiểm 23!”

Hàn Tiểu Bằng nghe vậy, cổ rút lại, khuôn mặt đỏ lên, hạ giọng: “Hải Hải đừng quan tâm đến hần. Đây là đường dây nổi liền!”

Ngay sau đó y thả phát súng thứ hai, trúng không khí.

Hai mục tiêu còn lại bị dọa sợ nằm sấp trên mặt đất, Hàn Tiểu Bằng kêu lên: “Phi Phi bổ vị!”

“Đã bổ sung vị trí số 3!” Phi Phi một bên đáp, một bên bóp cò.

Phát súng thứ ba vừa xả ra, trúng đích, hần thuận tiện hỏi: “Vừa rồi cậu nói cái gì 23?”

“Ch*m dài 23.” Trần Hạo tiếp tục trả lời.

“Phụt ~ ha ha ~ ” Vị trí số 2 Lượng Lượng không nhin nổi, cười ra tiếng: “Đây là ai vậy? Mau ra che chắn cho anh em đi!”

Trần Hạo bên kia cũng không hiểu: “Uy, người đang chơi trò gì vậy? Tại sao lại có nhiều người nói chuyện như thế?”

Hàn Tiểu Bằng thật muốn chết, y không thể nhin được nữa hô to: “Manh Manh, cô làm cái gì thế!!! Tôi bảo cô che chắn!!!”

Manh Manh lúc na, đang ngồi trong xe truyền tin, ngốc ngốc nhìn màn hình chớp loé.

Mặt trên hiện lên: Hạo Hạo đang nói.....

“Hạo Hạo là ai” Nàng một mặt hắc tuyến hỏi.

“Là tôi!” Từ bên trong tai nghe truyền ra thanh âm kiên định của Trần Hạo.

10. Chương 10

Chú thích

-Tổ làm sống: như kiểu thực hiện những nhiệm vụ liên quan đến mạng người, như chém giết này nọ

- = Khổ Tận Cam Lai: qua thời kì cực khổ sẽ đến khoảng thời gian an nhàn, ý trong này là Trần Hạo đã sớm qua khỏi đoạn thời gian cực khổ này lên làm Boss rồi.

- [Tǐwèi] = Thế Vị = Vị Thế = Tư thế (của cơ thể) cũng có thể hiểu là vị trí luôn ; [Hào wèi] = Vị trí số ~, cho nên Trần Hạo mới hiểu nhầm

Chủ nhiệm Vu pha một tách trà Long Tỉnh thượng hạng, đặt trên cái bàn trước mặt Hàn Tiểu Bằng: “Cậu nói đi, cái tên Hạo Hạo gì đó là gì của cậu hả?”

Hàn Tiểu Bằng gục đầu xuống, cặp mắt nhìn chằm chằm lá trà đang nổi lên trên mặt ly, không nói lời nào.

Nét mặt già nua của Chủ nhiệm Vu ngày càng khó coi, nghĩ nghĩ Hàn Tiểu Bằng này đã làm việc được hơn tám năm rồi, lúc nào cũng cười hì hì cả ngày, mọi người từ trên xuống dưới trong đơn vị này ai cũng thích y.

Cũng không biết tại sao y lại thành như bây giờ, có dùng ba cây gây đánh y đi nữa y ngay cả rắm cũng không thêm phóng.

Ông từ trong ngăn kéo lấy ra một tờ giấy, đưa qua.

“Bác sĩ Lý đưa kết quả xét nghiệm đưa cho tôi, bảo trạng thái gần đây của cậu không tốt lắm.”

Hàn Tiểu Bằng ngẩng đầu, thấy dưới cùng của tờ giấy ghi: Trầm cảm mức độ trung bình.

Y nhếch môi, cười không thành tiếng, cảm thấy thực mĩa mai thay. Công tác tình báo chia làm nhiều loại, bọn họ thuộc tổ làm sống, không phải là tổ nguy hiểm nhất, cũng không phải tổ khó khăn nhất, nhưng tuyệt đối là bẩn thỉu nhất. Nào là mấy hoạt động như ăn cướp, tra tấn, ám sát. Trầm cảm mức độ trung bình vẫn còn được tính là khoẻ mạnh chán.

Chủ nhiệm Vu dùng hết sức bày ra bộ dáng nghiêm túc nói: “Bằng Bằng, sinh hoạt của cậu có khó khăn gì, có thể nói với tổ chức, nếu có thể giải quyết, tổ chức sẽ tận lực giải quyết giúp cậu!”

Hàn Tiểu Bằng cuối đầu vò áo, không được tự nhiên trong một lát, rốt cuộc ấp úng nói ra suy nghĩ của y: “Con trai Phi Phi đã 3 tuổi rồi. Tháng sau Mạnh Mạnh cũng đi kết hôn. Chỉ còn có mình tôi đơn độc.”

Chủ nhiệm Vu nghe xong, đôi mắt nhỏ xúu phía sau mắt kính chớp chớp: “Đơn vị tháng nào cũng tổ chức quan hệ hữu nghị, là cậu không muốn đi đấy thôi.”

“Chủ nhiệm, ngài nói chuyện vô nghĩa quá đi!”

Hàn Tiểu Bằng cực kỳ tức giận, ngay cả mạng lưới Internet trong nhà y cũng bị mấy người này theo dõi, anh đây mỗi ngày lên mạng tìm bạn trai lên giường sao có thể không biết, lão hồ ly mà bày đặt giả làm thiếu nữ cái gì cũng không biết sao!

Hai người giảng co một lúc, Hàn Tiểu Bằng nhẩn nhẩn nói: “Người đó tên là Trần Hạo, chỉ mới gặp hai lần, tôi là nam nhân, cũng cần có nhu cầu đi.”

“Bối cảnh của hần thì sao? Có an toàn không?” Chủ nhiệm Vu có chút dăm chiêu: “Tiểu tử cậu vẫn là nên cẩn thận chút, đừng giống người năm kia, làm bạn trai cả một thời gian dài, đến lúc kết hôn, kết quả theo dõi phát hiện, chỉ có thể làm ‘Anh em’ bên thế giới bên kia.”

“Sẽ không. Hần bắt quá cũng chỉ là một tên du côn, an toàn mà!”

Người Chủ nhiệm Vu nói là một nữ lãnh đạo, suýt nữa liền bị một anh điệp viên soái ca Đài Loan dụ dỗ.

Đây cũng là lý do Hàn Tiểu Bằng chỉ có thể làm người tình một đêm, nguyên nhân cùng một người không ngủ qua lần thứ hai, ai biết có khi người là kẻ thù từ đâu mò tới, ngủ với người xong liền Bye Bye luôn, có ngu mới ngủ với bọn người!

Chủ nhiệm Vu nhìn y, neho đôi mắt nhỏ tiếp tục chớp chớp: “Vậy cậu là muốn....”

“Tôi muốn chơi đùa với anh bạn Hạo Hạo này!” Trong đầu Hàn Tiểu Bằng nghĩ vậy, ngoài miệng lại cẩn thận hỏi: “Chủ nhiệm, tôi muốn có bạn tình cố định..... Tổ chức có thể giải quyết không?”

“Người tiểu tử này!” Chủ nhiệm Vu vỗ một cái thật mạnh lên vai Hàn Tiểu Bằng: “Được rồi, từ hôm nay trở đi thả cậu đi một tháng, cho cậu thu phục Hạo Hạo kia!”

“Thật sao?” Hàn Tiểu Bằng hai mắt toả sáng: “Tôi yêu ngài, chủ nhiệm!”

11. Chương 11

Lúc đây số lạ kia gọi đến, Trần Hạo đang cùng nhóm của Chu Toàn ăn chơi trong quán bar. Hai năm này biểu cửu của hần ngày càng ăn nên làm ra, từ dưới lên trên, quan hệ xã giao ngày qua ngày không dứt.

Bình thường Chu Toàn không có mang Trần Hạo đi theo, ngại người ta vừa nhìn thấy hần liền biết là thứ không có thể lực, lại làm cái nghề bẩn thỉu kia, gặp người ta cũng không tiện giới thiệu. Chỉ có hôm nay đều là người của mình, cho nên mới cho hần theo.

Trần Hạo ở trong giới này được vài năm, nhờ vào giải quyết mọi chuyện gọn gàng, giá cả phải chăng, nên cũng có chút danh tiếng, người tìm cậu trao đổi mua bán ngày càng nhiều, nhiều hơn cả đám người luôn bị Chu Toàn quát tháo ra lệnh kia nữa.

Bọn họ xếp hàng, hần uống trà, nghe nhạc, lại tinh tế kén cá chọn canh một phen.

Nếu là nghề khác, hần đã sớm khổ tận cam lai, siêng năng cần cù ông trời sẽ có mắt. Nhưng đối với một sát thủ, nổi tiếng là một chuyện vô cùng nguy hiểm. Nói đến lợi hay hại, vô luận là Chu Toàn hay Trần Hạo đều phi thường rõ ràng. Trần Hạo thường xuyên nghĩ, không biết biểu cửu lúc nào sẽ ra tay chém đứt cái đuôi đã theo y mười năm này đây....

Cho nên vì an toàn bản thân, Trần Hạo không có tiếp số lạ, Hàn Tiểu Bằng vừa gọi đến, hần liền ngắt máy. Nhưng bên kia nhất quyết không tha, qua vài giây, lại gọi đến.

Trần Hạo đem nó cúp luôn.

Kết quả, người bên kia vẫn không cam lòng.

ĐM! Thằng nào đây?

Quá tam ba bận, Trần Hạo hấn đây là bị làm phiền rồi.

Hắn đứng lên, ra khỏi quán bar, ấn nghe điện thoại, cảnh giác nói: "Uy? Người tìm ai?"

"Rốt cuộc chịu nhận điện thoại rồi sao? Nghe ra ta là ai không?" Đầu bên kia điện thoại truyền đến thanh âm hưng phấn của Hàn Tiểu Bằng.

"Tiểu Bạch Kiểm?" Trần Hạo đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo liền như có ánh sáng chiếu vào biển sâu, tâm tình trở nên tốt hẳn. Lần trước Tiểu Bạch Kiểm cúp điện thoại của hắn, hắn cứ nghĩ chuyện này đến đây kết thúc rồi. Chung quy người ta cũng là hoa hoa đại thiếu gia nổi tiếng chỉ có thể ngủ một lần, y ngủ với hắn hai lần, cũng là cho hắn mặt mũi rồi. Không nghĩ tới đối phương lại chủ động liên lạc với hắn.

"Tiểu Bạch Kiểm gì chứ. Ta tên Hàn Tiểu Bằng!" Âm thanh trong điện thoại ngập tràn sức sống: "Lần sau tìm ta dùng số này, đừng có gọi số lần trước."

Lúc hai người hẹn lần nữa, địa điểm là một quán cà phê. Trần Hạo không hiểu nổi, hắn cảm thấy bọn họ nên đến thẳng khách sạn mới đúng chứ.

Hàn Tiểu Bằng đã cắt tóc, mang áo T-shirt trắng với quần jean và giày thể thao, thanh thuần sạch sẽ giống học sinh vậy. Y vừa ngồi xuống đã ồn ào: "Người hại chết ta rồi!"

Trần Hạo ngạc nhiên: "Gì chứ?"

"Ta bị cắt chức rồi, đều là tại người! Người gọi lúc nào không gọi, gọi ngay lúc ta đang làm việc! Ta là kỹ thuật viên, kết nối lúc đó là thử nghiệm đấy!"

"Nga, ra vậy." Trần Hạo phản ứng lại, hắn cảm thấy nghi ngờ: "Người lúc đó là đang làm việc sao? Sao ta lại nghe nhiều người kêu 'Tư thế', 'Tư thế này' gì đó, ta còn tưởng người đang chơi x tập thể...."

Hàn Tiểu Bằng bất thành linh phun ra một ngụm nước: "Người nói cái gì??!! Ta là đang làm việc, người còn đâm thọt thành như thế!!!" Y một bên bắt ngờ, một bên cũng tự cảm thấy mình thật giỏi: Để đấy ca sẽ cho cứng xem khả năng diễn viên nhiều năm của mình, coi anh đây có thể đi tranh cử giải Oscar không.

Hàn Tiểu Bằng thực kích động, Trần Hạo lại ngượng ngùng. Hắn lại tiếp tục đánh giá Tiểu Bạch Kiểm từ trên xuống dưới, đoán đối phương là sinh viên mới thực tập không bao lâu, kỹ thuật viên trong công ty hào đó. Bởi vì chuyện nửa thân dưới của mình mà ảnh hưởng công việc của người ta, quả thật phải chịu trách nhiệm.

Hắn lại nghĩ tới mấy cái túi xách dưới giường nhà hắn kia, gãi gãi đầu: "Vậy người hiện tại hắn là đang thất nghiệp phải không, chi bằng ta giúp người sống qua ngày được không?"

Hàn Tiểu Bằng đảo tròn mắt qua lại: "Được! Đại ca anh nếu không ghét bỏ em, cứ trực tiếp bao nuôi em luôn đi!"

12. Chương 12

Hàn Tiểu Bằng chỉ là nói đùa. Nhưng mấy lời này vào tai Trần Hạo lại phá lệ hay ho.

ĐM! Tiểu Bạch Kiểm đúng là Tiểu Bạch Kiểm, chỉ cần không làm gì sai trái quá là được. Cứ đến đây dựa hơi hắn!

Một khi đã như thế, nếu đã bao nuôi tên này hết ăn rồi nằm, thì trên giường có thể yêu cầu y như vậy rồi như vậy phải không?

Trong đầu tức thời hiện lên vài hình ảnh cấm trẻ vị thành niên, Trần Hạo cảm thấy phía dưới cũng đã lên máu rồi.

Hắn châm thuốc, trong lời nói pha lẫn tình dục: "Thành giao, người nói điều kiện đi."

Hàn Tiểu Bằng trợn to mắt, y chỉ là thuận miệng nói như vậy thôi, không nghĩ tới đối phương thật sự đồng ý.

Vật kia của y đáng giá bao nhiêu, y vẫn luôn tự hỏi qua. Nhưng lại không biết giá thị trường, cho nên ngập ngừng không mở miệng

Trần Hạo thấy Tiểu Bạch Kiểm mới vừa rồi còn đang đắc ý, giờ lại có chút do dự, không khỏi buồn cười hỏi: "Thật sự muốn bị ta bao sao? Biết ta làm cái gì không?"

"Cũng không rõ lắm, là xã hội đen đi." Hàn Tiểu Bằng vừa nói vừa dùng ánh mắt quyến rũ y.

Trần Hạo thanh âm vừa lòng: "Biết vậy là được rồi."

Y vươn ra ba ngón tay: "Một tháng ba vạn, trừ bỏ chuyện lên giường, chuyện khác người không thể quản."

Ba vạn, đãi ngộ còn tốt hơn đơn vị của y, còn được sáp mông người ta..... Hàn Tiểu Bằng hận không thể đổi nghề luôn cho rồi.

Hắn nghĩ tên Hạo Hạo này thật sự có tiền, không phải mấy tên du côn tầm thường, ít nhất cũng là đại ca xã hội đen.

Kia vậy y đây không phải liền thành nam sủng của đại ca sao?

Mới nói, trong đầu liền hiện ra cảnh mấy tên côn đồ lưu manh trong phim, một đám lưu manh ân hận loè loẹt, hướng y đồng thanh gọi: "Chị dâu hảo!"

Hàn Tiểu Bằng hồn bay đến chín tầng mây, cho đến khi Trần Hạo lấy tàn thuốc ném y: "Đồ ngốc, đang nghĩ gì đó?"

Y lúc này mới lấy lại tinh thần, quyết định thôi! Chuyện này thật đúng là một mớ loạn thất bát tao.

Trên khuôn mặt trắng nõn là một vệt hồng hồng, hắn giống như một tiểu tức phụ nhìn Trần Hạo: "3 vạn đúng không? Thành giao!"

Đêm đó, Trần Hạo liền thuê đứt một căn hộ ba phòng ở từ chung cư đối diện quán cà phê, Hàn Tiểu Bằng trực tiếp xách ch*em vào ở.

13. Chương 13

Chú thích

- = Lãng: tức là buông thả, phóng túng

Chủ nhà vừa mới nhận phòng liền đến lấy chìa khoá, đăng tin cho thuê, cho nên phòng ở vẫn còn mới tinh.

Hàn Tiểu Bằng vừa vào căn hộ liền đi thẳng đến phòng ngủ, ngã xuống trên chiếc giường kingsize kia. Đá giấy xuống đất, lăn thử vài vòng, ôm chần ngồi dậy, quần jean đã biến mất từ đời nào, chỉ còn hai chân thon dài đứng đưa ở đằng kia.

Y vỗ vỗ tấm nệm mềm mại, chống nạnh đứng dậy, nhìn Trần Hạo làm ra khẩu hình: Đến đây đi!

Dưới ngọn đèn mờ nhạt, Tiểu Bạch Kiểm hai má phỉm hồng, xấu hổ còn bày đặt nói, rất là mê người.

Trần Hạo tiến lên, nắm cầm đối phương, trêu tức: "Đói khát như vậy sao? Xem ra về sau không thể gọi người là Tiểu Bạch Kiểm nữa rồi, phải gọi Tiểu Lãng Hoá."

Hắn nói xong nhẹ nhàng đẩy y, Hàn Tiểu Bằng thuận thế ngã xuống.....

Nửa giờ sau.

Trần Hạo bị Hàn Tiểu Bằng hung hăng áp trên giường. Mặt hắn còn chôn ở trong đồng chăn xanh xanh đỏ đỏ, hai tay gắt gao nắm chặt ra giường, miệng không ngừng phát ra tiếng rên rỉ thoả mãn.

Hàn Tiểu Bằng đỡ eo hắn, ở trên cái mông đầy thịt đang cao thấp chuyển động kia vỗ một cái: “Nói, là Bằng Bằng lãng, hay là Hạo Hạo lãng?”

Mông Trần Hạo nhận kích thích lớn như vậy, nhưng ngoài miệng vẫn không nhận thua: “Bằng Bằng Y là mẹ của Đại Lãng Hoá luôn!”

Hàn Tiểu Bằng càng vui vẻ, nghĩ, cái mông bự của Hạo Hạo, đã bị làm thành một bãi nước rồi, vẫn còn mạnh miệng được sao! Phải cho người biết ca lợi hại như thế nào thôi.

Vì thế cười ra ngoài hai tiếng: “Được thôi, người giỏi lắm!”

Y đem gì đó của mình rút ra, kéo Trần Hạo đã sớm nhuyễn thành một đoàn dây, nửa khiêng nửa đỡ vào phòng tắm.

Lúc Trần Hạo phản ứng lại, hắn đã bị thô bạo đặt trên bồn rửa tay.

Tấm gương phía trước, phản chiếu hình ảnh hai người dây dưa cắn nuốt nhau.

Hàn Tiểu Bằng thoả mãn hôn Trần Hạo, giọng khàn khàn hỏi: “Nói, đến cuối cùng thì ai mới là lãng hoá?”

“A... Bằng, Bằng Bằng..... A..... Vừa lãng vừa tao!”

Đm! Thằng nhóc này! Không giết chết người là không được mà.

Hàn Tiểu Bằng bị người dưới thân làm cho mất khống chế. Y dùng toàn lực đem eo Trần Hạo nâng cao lên, lại dùng lực xô xuyên qua, từ trong gương có thể nhìn rõ nơi hai người giao hợp, chất lỏng trơn bóng không ngừng chảy ra.

“Hạo Hạo đúng là nhất, có thể đem Tiểu Bằng Bằng toàn bộ ăn hết luôn này! Nói, rốt cuộc ai mới là người chảy nước dưới đây!!!”

Rất tiếc Trần Hạo đã không thể nghe được những lời y nói, cái cổ thon dài của hắn ngửa ra, đôi mắt to mắt dần tiêu cự, chỉ có thân thể theo bản năng đón nhận y hòa theo tiết tấu ...

Một đêm đó, Hàn Tiểu Bằng cơ hồ bị vắt khô. Chờ đến lúc hai chân y như bị tê liệt nhũn ra ngã xuống trong phòng tắm, mới phát hiện Trần Hạo lại một lần nữa thích đến hôn mê bất tỉnh.

14. Chương 14

Sáng hôm sau, Hàn Tiểu Bằng bị tiếng chuông di động đánh thức. Đường dây đặc biệt truyền đến thanh âm giảo hoạt của lão hồ ly chủ nhiệm: “Bằng Bằng, đến đây nhận chuyển phát nhanh này.”

Đây là thuật ngữ riêng của bọn họ, ý mau chóng về đơn vị.

Không phải nói thả y đi rồi sao?

Mang tâm tình bất an lo sợ, Hàn Tiểu Bằng mặc quần áo ra khỏi cửa. Lúc y đi, Hạo Hạo trên giường vẫn còn nằm nghiêng ở đó ngủ như con nít.

Hôm nay là cuối tuần, chỉ có một vài phòng ban cần canh trực 24 giờ mới có người.

Văn phòng của Chủ nhiệm Vu ở tầng 4 Hàn Tiểu Bằng băng qua dãy hành lang trống rỗng, đẩy cửa đi vào, lão hồ ly lập tức quan tâm hỏi: “Bằng Bằng, hôm qua có ngủ ngon không?”

Xong, thấy bộ dạng không hiểu gì của Hàn Tiểu Bằng, lại vờ nghiêm trang ho khan một tiếng: “Chỗ đó... Tiểu khu hoa viên toà nhà số 4 căn hộ số 3....”

Đm! Đám chó săn này!!!!

Hàn Tiểu Bằng bỗng dưng lo sợ cái gương trong phòng tắm kia kia có vấn đề, đám người đó sẽ không tụ tập đằng sau cái gương xem cảnh hoa thơm người thật đi.

“Hôm nay gọi cậu đến cũng không có việc gì.” Chủ nhiệm Vu đưa một tập hồ sơ ra: “Chính là Hạo Hạo kia của cậu cũng không phải là một con chim ngoan ngoãn, cậu phải chú ý hấn đó.”

Cái mông í! Hạo Hạo nhà tôi rất tốt!

Một bên nghĩ như vậy, Hàn Tiểu Bằng một bên mở tập hồ sơ ra.

Bên trong là mấy tờ giấy mỏng, ghi ngày tháng năm sinh của Trần Hạo, quê quán, thông tin chứng minh thư cùng giấy phép lái xe. Hấn học tiểu học ở đâu, bỏ học sơ trung như thế nào, cùng một đồng tiền án tiền sự từ nhỏ đến lớn của hấn được lưu giữ tại đồn cảnh sát. Nhiều nhất là ăn cắp, cố ý đả thương người khác linh tinh gì đó.

Tất cả đều xảy ra lúc hấn hơn mười tuổi, từ hai mươi tuổi trở đi không có tăng thêm cái kỉ lục nào nữa. Giống như đột nhiên quay đầu, cải tà quy chính vậy đó.

Hàn Tiểu Bằng cũng không để ý mấy thứ vụn vặt này, nếu Trần Hạo đã là dân xã hội đen, thời kỳ trưởng thành làm ra ba loại chuyện này cũng không có gì kỳ quái. Cho đến khi lật qua trang tiếp theo, thông tin về tài khoản ngân hàng, y không khỏi nhíu mày.

Trần Hạo chỉ có một tài khoản nhân hàng duy nhất, là ở một cái ngân hàng hợp tác xã ở một vùng nông thôn hẻo lánh đến chim cũng không thèm thả c*t.

Bên trong tài khoản chỉ có vốn vện một trăm lẻ năm đồng đã để mốc meo.

Hấn có thể bỏ ra ba vạn để bao Hàn Tiểu Bằng, nhưng trong tài khoản chỉ có chút tiền như vậy, liền biết hấn để tiền ở chỗ khác.

Vì sao không gọi ở ngân hàng, nguyên nhân vô cùng đơn giản, tiền đen.

Dù cho Chủ nhiệm Vu không biết Trần Hạo là cao phú soái, thấy số liệu tài khoản hấn như vậy cũng có thể dễ dàng đoán ra người này có vấn đề. Ông là muốn nhắc nhở cấp dưới của mình.

“Chủ nhiệm, ngài yên tâm, tôi có chừng mực.” Cuối cùng Hàn Tiểu Bằng cam đoan như vậy.

15. Chương 15

Chú thích

-Lí Nhai và Dư Tắc Thành là hai nhân vật trong phim “Mai phục”

Lúc Trần Hạo tỉnh lại đã là giữa trưa, mặt trời đã lên cao rồi. Hấn trở mình, theo bản năng sờ người bên gối, lại sờ vào khoảng trống, cánh tay to lớn một lòng muốn ôm người kia, không cam lòng lại sờ sờ vài cái trên drap giường — bên cạnh không có ai

Trần Hạo ngồi dậy.

“Hàn Tiểu Bằng!” Hấn gọi lớn.

“Hàn Tiểu Bằng!” Hấn lại gọi một lần nữa.

Vẫn như trước không có ai đáp lại.

Hấn từ trên giường nhảy xuống, loã thân chạy qua phòng khách, đẩy từng cái cửa phòng.

Căn phòng to trống rỗng, chỗ nào cũng không có bóng dáng Tiểu Bạch Kiểm. Hấn hoảng hốt, rồi lại thất vọng cùng trống trải không thể giải thích, nỗi buồn không thể diễn tả như con rắn vậy, từng chút từng chút trườn vào tim hấn.

Dạ dày hấn bỗng dưng kéo gào. Trần Hạo cảm thấy đói khát nóng ruột. Đây là phản ứng theo bản năng rồi —

Từng có một đoạn ngày dài, lúc biểu diễn đã thoả mãn từ trên thân thể còn nhỏ tuổi của hắn bò xuống, y sẽ cho hắn một ít đồ ăn — tuy hương vị thực bình thường, nhưng vẫn là no bụng.

Cho nên có thể suy ra, lúc Hàn Tiểu Bằng nhận chuyển phát nhanh trở về, y nhìn thấy một khung cảnh quỷ dị như vậy.

Trần Hạo trần truồng ngồi đó, bao quanh bốn phía hắn là một đồng đồ ăn vặt: Khoai tây chiên, bánh quy, bò khô, bánh mì, chocolate,..... Đến trên sàn cũng rơi vãi toàn đồ vụn đồ ăn.

TV 42 inch bên trong phòng khách, trên màn hình đang chiếu bộ phim “Mai phục” nổi tiếng cả một vùng từ Bắc xuống Nam.

Lý Nhai tựa như bom đã được châm ngòi, cười mà không cười nhìn Dư Tắc Thành ‘thành thật’ đứng ở đó: “Nãy giờ, người đi đâu?”

“Ta.... Ta không có đi đâu hết chỉ là đi dạo xung quanh chút thôi...” Hàn Tiểu Bằng mở to mắt ‘vô tội’ nói.

Trần Hạo nhả ra một vòng khói: “Ra ngoài dạo chút? Ta có cho phép sao?”

“Này.... Ta....” Hàn Tiểu Bằng nghẹn lời. Y nghĩ, con mẹ nó thật đúng là bao dưỡng trong truyền thuyết mà!

Trần Hạo vỗ vỗ sàn nhà bên cạnh hắn: “Lại đây ngồi.”

Hàn Tiểu Bằng đánh trống lảng: “Chỗ đó.... Lạnh lắm.”

Trần Hạo nổi giận: “Lại đây.”

Bất đắc dĩ, Hàn Tiểu Bằng cẩn thận tránh đồng đồ ăn, ngồi xuống.

Trần Hạo nhìn TV chằm chằm, không nói lời nào.

Hàn Tiểu Bằng cũng không nói.

Hai người ngồi yên như tượng đá hơn nửa giờ, cuối cùng thì bộ phim cũng kết thúc.

Hàn Tiểu Bằng nhin không được quay qua nhìn Trần Hạo, bất ngờ phát hiện Trần Hạo cũng đang nhìn y.

“Lần sau không được tự ý đi ra ngoài nữa, bên ngoài người xấu rất nhiều.”

Trần Hạo nhìn y chăm chú một lát, đột nhiên đưa tay sờ sờ mặt Hàn Tiểu Bằng, ôn nhu nói.

16. Chương 16

Chú thích

- = Bất Cầu Ngôn Tiểu: nghiêm túc, không nói cười tùy tiện.

Nghe được hai từ ‘Người xấu’, Hàn Tiểu Bằng theo bản năng muốn phụt cười. Nhưng biểu tình của Trần Hạo phi thường nghiêm túc, làm y cảm thấy nếu bây giờ y cười nhạo đối phương là rất không phúc hậu.

Cho nên lập tức làm tư thế ‘Tuân mệnh’ đúng chuẩn: “Ok. Từ giây phút này trở đi, Bằng Bằng sẽ nghe theo Hạo Hạo tất cả! Hạo Hạo bảo ta ra ngoài ta liền ra ngoài, Hạo Hạo bảo ta ở lại ta sẽ ở lại. Hạo Hạo bảo ta ngồi ta sẽ không nằm, Hạo Hạo bảo ta nằm ta tuyệt đối không ngồi....”

Trần Hạo bị y biến thành thanh niên ngu ngốc cực kỳ hạnh phúc. Hắn bình thường nếu không cau mày thì sẽ là bộ dáng bất cầu ngôn tiểu, hiếm khi hai mắt cong cong như bây giờ, khoe miệng vênh vênh, lộ ra hàm răng trắng bóc đều đặn, đẹp trai anh tuấn không nói nên lời.

Hắn nhặt dưới đất một viên chocolate, lột vỏ, nhét vào miệng Hàn Tiểu Bằng: “Bằng Bằng thật ngoan mà, đến, ca thưởng cho người kẹo ăn.”

Nhưng người kia đang hưng phấn lên mặt, ngăn hắn lại: “Ta còn chưa nói xong mà!

“Sau này, Hạo Hạo muốn Bằng Bằng hôn hắn, Bằng Bằng sẽ hôn cả người hắn, Hạo Hạo muốn Bằng Bằng thao hắn, Bằng Bằng sẽ dùng đại....”

Lời nói của y bị nghẹn lại trong họng, cảm thấy thân mình bị người ta đẩy mạnh, lúc phản ứng lại, cả người đã bị Trần Hạo đè bẹp trên sàn nhà.

Sau lưng truyền đến tiếng bánh quy vỡ do bị cả người y đè lên, Hàn Tiểu Bằng cảm thấy yếu đuối thét lên: “A! Quần áo đều bị người làm dơ rồi!”

“Câm mồm!” Nam nhân ở trên người y hung hãn nói.

Hàn Tiểu Bằng lập tức im miệng.

Trần Hạo nhìn chằm chằm hắn hai giây, nhíu lông mày: “Ngậm chặt như vậy làm gì, mở ra chút!”

“Nga.” Hàn Tiểu Bằng ngẩn người, lại hé miệng ra. Vừa mới lộ ra mấy cái răng, Trần Hạo đã vội vàng hôn xuống.

Bọn họ đã lên giường ba lần, thế nhưng chưa bao giờ môi đối môi hôn sâu cả.

Hàn Tiểu Bằng ngạc nhiên nhìn đối phương vụng về liếm láp, so với cái nơi đã thành thực tao lãng phía dưới, cái miệng phía trên của hắn giống như xử nữ chưa từng bị khai phá qua vậy.

Trần Hạo ra sức hôn, nhưng Hàn Tiểu Bằng chỉ cảm thấy hắn giống như một con cá heo đang phun nước.

“Trời ơi, ta phải hảo hảo dạy dỗ hắn thôi.” Cuối cùng, Hàn Tiểu Bằng nghĩ như vậy, đem đầu lưỡi vói vào miệng Trần Hạo.

17. Chương 17

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chú thích

- = Thiên Hôn Địa Ấm Nhật Nguyệt Vô Quang: Trời đất mù mịt, không có ánh sáng mặt trời mặt trăng gì hết. Đại khái là hôn đến tắt thở....

-Hoa cô nương: như kiểu gái nhà lành, cô em trong trắng....

-Tiểu Quỷ Tử: thằng quỷ chết tiệt...

-Bánh hai ảnh ăn là cái này

Trần Hạo không biết hôn, vì Chu Toàn chưa bao giờ hôn hắn. Từng có một đoạn thời gian dài, hắn cứ nghĩ rằng miệng mình chỉ dùng để mút chỗ kia của nam nhân.

Sau này lớn lên, từ trong phim tình cảm thần tượng thấy hai người nam nữ thâm tình nhìn nhau, cùng nhau hôn môi, mới biết thì ra khi yêu nhau chuyện đầu tiên phải làm là hôn môi chứ không phải lên giường.

Nhìn hình ảnh hai người hạnh phúc trong phim, Trần Hạo mới hơn mười tuổi trong lòng có cảm giác không đúng, cho nên hình ảnh này mới khắc sâu trong lòng hắn, từ đó trở đi không bao giờ phai nhạt.

Đến giờ, hắn từ chỗ Chu Toàn tách ra làm việc riêng, buôn bán lấy tiền, tình cờ gặp được Tiểu Bạch Kiểm môi hồng răng trắng này. Trên danh nghĩa, hắn là kim chủ, Hàn Tiểu Bằng nhận tiền của hắn. Nhưng thứ Trần Hạo muốn không phải mối quan hệ bỏ tiền nuôi sủng vật như này.

Hắn hiểu rõ cảm giác của mình với Hàn Tiểu Bằng: Đó là tình yêu, giống như là khi người cùng người đó ôm nhau hợp thành một, người liền cảm thấy cuộc đời này, đáng giá.

Cho nên, Trần Hạo đương nhiên sẽ không bỏ qua cho Hàn Tiểu Bằng. Hắn muốn làm giống như trong tiểu thuyết viết vậy, đem Bằng Bằng của hắn hôn đến thiên hôn địa ám nhật nguyệt vô quang cả người xụi lơ muốn ngừng hẳn lại mà không được.....

Đáng tiếc Hàn Tiểu Bằng cũng là ôm ý tưởng như vậy. Mang theo sự tự tin đối với kỹ thuật hôn môi của mình, y đem đầu lưỡi vói vào.

Răng Trần Hạo lập tức cắn lên trên, cảm giác bén nhọn lướt qua đầu lưỡi mềm mại, một trận đau đớn.

“A

Tại sao người cắn ta!” Hàn Tiểu Bằng đau đến nói cũng run run.

Hai người tách ra một chút, Trần Hạo cực kỳ xấu hổ:”Thực xin lỗi...”

Thật đúng là một tên đầu gỗ mà! Hàn Tiểu Bằng tức giận há miệng, chỉ vào đầu lưỡi mình hỏi:”Đây là cái gì?”

Trần Hạo không rõ ý của y, nghi hoặc nhìn chằm chằm một lúc, thử nói:”Lưỡi?”

“Cái rắm! Người mới là lưỡi, cả nhà người đều là lưỡi!”

Hàn Tiểu Bằng tức giận thêm rồi:”Đây là đầu lưỡi. Có biết hôn môi làm sao không? Người phải dùng miệng của người, mút đầu lưỡi của ta vào!”

“Mút vào?” Trần Hạo bị cách dùng từ trần ngập tình dục của y làm cho dở khóc dở cười.

“Đúng! Mút vào!” Hàn Tiểu Bằng vừa nói vừa dè dặt hai vai hắn nói:”Người, là ‘Hoa cô nương’, hiểu?”

Trần Hạo sửng sốt, lập tức phản ứng lại, hô to:”‘Tiểu quỷ tử’, người sai đâu rồi!”

Hai người lăn thành một đoàn trên mặt đất. ‘Hoa cô nương’ vặn ngược hai cánh tay ‘Tiểu quỷ tử’, đầu gối để sau hông hắn, vươn một bàn tay treu chọc trên eo y. (Tư thế giống như Bằng Bằng quỳ còn Hạo Hạo ở đằng sau y)

‘Tiểu quỷ tử’ một thân tuyệt kỹ không dám động bậy, bị ‘Hoa cô nương’ đè xuống đất sờ mó eo nhỏ, miệng kêu: “Cứu mạng, phi lễ a...”

‘Hoa cô nương’ lúc này chỉ mang độc nhất một cái quần lót, cười dữ tợn nói:”Người kêu đi, kêu phá cổ họng cũng không có ai đến cứu người đâu.” Lại nhìn đến đối phương quần áo chỉnh tề, cười lạnh: “Hừ, hôm nay Dương Bạch Lao ta sẽ lột sạch củ cải nhà người!”

Hàn Tiểu Bằng bị hắn nói đến cả người run rẩy: “Đại ca, anh đi lộn phim trường rồi...”

Lời còn chưa dứt, hạ thân đã đột nhiên thấy lạnh, thì ra bắt đầu lột từ phía dưới.

Cự vật đen nhánh lập tức nhảy ra. Trần Hạo không thèm suy nghĩ lập tức mút vào.

Hàn Tiểu Bằng lấp bắp kinh hãi, y chưa bao giờ thử không mang bcs làm. Nhưng Trần Hạo tựa hồ không quan tâm, cứ như vậy tiếp tục phun ra nuốt vào vuốt ve cự long của y.

Hắn hình như rất có kinh nghiệm, cho dù là phía trên hay túi thịt phía dưới đều được vuốt ve liếm láp chăm sóc cực kỳ tốt. Hàn Tiểu Bằng sáp rất sâu, đâm thẳng vào trong yết hầu hắn, y rất nhanh liền không chịu nổi run run bắn ra.

Bởi vì sáp vào sâu, y không kịp đẩy người dưới thân ra. Nhìn Trần Hạo che miệng kịch liệt ho khan, Hàn Tiểu Bằng tỉnh lại sau một hồi kích tình liền lo lắng.

Y nhanh chóng chạy vào bếp rót nước, lại lão đảo lết ra đưa cho Trần Hạo.

Người kia lại rất bình tĩnh, thông cổ họng nói không sao.

“Thoải mái không? Người thoải mái là tốt rồi,”

Hàn Tiểu Bằng bắn khoản, lại xoay mặt Trần Hạo qua, chuẩn bị hôn hắn, lại bị né tránh.

“Ta không hôn đâu.” Ánh mắt Trần Hạo âm trầm, chuẩn bị đứng dậy.

“Nói gì vậy, Bằng Bằng dạy người,” Hàn Tiểu Bằng một phen kéo lấy hắn.

“Đừng... Có mùi....”

Giống như là không tin có người sẽ tình nguyện cùng hắn hôn môi sau khi hắn đã nuốt cái thứ tanh tưởi đó xuống, biểu tình Trần Hạo cực kỳ mất tự nhiên, như một đứa trẻ không biết làm sao vậy.

Hàn Tiểu Bằng nhìn thấy hắn như vậy, có chút đau lòng. Ánh mắt y vừa lúc chuyển đến đồng đồ ăn vặt, nhặt đại một bao bánh mở ra, là bánh thanh dài vị dâu tây, y bỏ đại vào miệng một ngụm, nâng cằm Trần Hạo lên: “Hạo Hạo, đến đây ăn nào.”

Trần Hạo ngẩn ra, lập tức cắn từ đầu bên kia của cái bánh. Rất nhanh, trong phòng khách rộng lớn chỉ còn nghe thấy tiếng răng nghiền bánh ‘răng rắc’ phát ra.

Đến lúc miếng bánh đã ngắn đến mức không thể ngắn hơn nữa, môi hai người liền dạt dao dán cùng một chỗ.

Chiều hôm đó, bọn họ đã giải quyết toàn bộ đồng đồ ăn vặt rơi vãi lung rung kia, Hạo Hạo môi sưng thành miếng xúc xích rồi cuộc cũng tốt nghiệp trường dạy hôn của Bằng Bằng.

18. Chương 18

Hai anh chàng cao lớn, lột sạch toàn thân, một đường từ mặt đất lăn lên trên sô pha, lại từ sô pha lăn đến trên giường. Lần cuối cùng Hàn Tiểu Bằng điên cuồng như vậy, cả ngày không có việc làm, thích cùng người yêu dính chặt vào nhau, là vào năm tư đại học.

Đó là mối tình đầu của y, giống như mọi tình yêu vườn trường khác vậy, bắt đầu nhanh chóng kết thúc vội vàng. Sau cùng, người yêu y về quê nhà phía Nam để làm việc, Hàn Tiểu Bằng lại đến thành phố phía Bắc này, vứt bỏ quá khứ, từ đó về sau trở thành một người vô hình. Kết quả thứ y học được chính là cách chấp nhận số phận mà cái nghề này đem đến.

Mặc dù kết cục bất đắc dĩ nhưng lại đau lòng của ‘Hàn Tiểu Bằng’ lúc đó không còn khiến Bằng Bằng đau khổ tột cùng như trước đây, nhưng mỗi lần nhớ đến, khi đó ngây ngô thổ lộ dưới bóng cây, lãng mạng cùng nhau nằm ngắm sao trên sân thể dục, vai tựa vai vào những ngày đông giá rét, cùng uống bia ăn lẩu nóng hổi, tất cả đã trở thành những hồi ức trong trẻo nhất chân thực nhất, để y trân trọng cả một đời này.

Sống kiếp đặc công tám năm ròng, đủ khiến Hàn Tiểu Bằng vốn hoạt bát hiếu động trở nên trầm mặc ít lời, dần dần chết lặng, nguy trang và giả dối trở thành thói quen của y. Cho đến khi y gặp Trần Hạo, trái tim phủ đầy bụi bặm đã lâu kia như bị người ta dùng búa gõ từng phát một, lặng yên nứt ra một cái khe hở.

Từ bên trong cái kẽ hở nhỏ xíu kia, thiếu niên nhỏ bé lớn tiếng khóc to tiếng cười, có điểm ngây ngốc, cũng có chút dễ tiện, tràn đầy nhiệt huyết tuổi trẻ, Hàn Tiểu Bằng của thời đại học đã trở về.

Y nằm trên giường, sờ khuôn mặt góc cạnh rõ ràng của Trần Hạo: “Hạo Hạo, ta muốn nói người một chuyện.”

“Chuyện gì?”

Hàn Tiểu Bằng kề sát vào hắn: “Người phải nhìn ta cho thật rõ, ta mới nói.”

Trong bóng đêm, Trần Hạo chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy bóng dáng Hàn Tiểu Bằng. Hắn đứng dậy mở đèn đầu giường. Ánh đèn ảm áp chiếu xuống, khuôn mặt tuần tú trắng nõn của đối phương cuối cùng cũng hiện rõ ra.

Trần Hạo hôn y một ngụm: “Nói đi.”

“Ta là thật tâm.” Đôi mắt Hàn Tiểu Bằng đen láy: “Chỉ có trước mặt người ta mới là thật. Ra khỏi cửa, đến nơi khác, người khác, tất cả đều là giả.”

Hai mày Trần Hạo như dính lại một chỗ, hắn cảm giác Hàn Tiểu Bằng hình như đang nói với hắn chuyện gì đó rất quan trọng, chỉ là nói không rõ, khó mà hiểu được. Hắn mở miệng, nhưng rồi lại không có lời ra. Mỗi người đều có bí mật của mình, nếu Hàn Tiểu Bằng có, Trần Hạo hẳn đương nhiên có. Nếu thật sự có thể nói ra, sẽ không dù không có ai cũng dấu dấp điểm điểm như thế này.

Hàn Tiểu Bằng lại giữ chặt mặt hân: “Hạo Hạo, người nhìn ta này, nhớ kỹ những lời ta nói tới ngày hôm nay. Ta đối với người là thật, đối với những người khác toàn bộ đều là giả.”

Trần Hạo chăm chú nhìn y: “Ta nhất định sẽ nhớ kỹ.”

Hàn Tiểu Bằng cười cười, bỏ tay xuống, tắt đèn chuẩn bị đi ngủ. Đúng lúc này, điện thoại của Trần Hạo vang lên.

Hắn bò xuống giường, giắt lấy di động vọt đến thư phòng bên cạnh. Xuyên qua cánh cửa khép hờ, Hàn Tiểu Bằng thấy Trần Hạo quay lưng lại với y, ánh sáng le lói chiếu lên hai bên vòng eo rắn chắc, trong bóng tối có một loại gợi cảm không nói nên lời. Phía dưới của y lại có cảm giác, đang định chốc nữa phải làm thêm một phát, đã thấy Trần Hạo vội vã bước vào, túm lấy quần áo mặc lên người.

“Ta đi ra ngoài một lát.” Giọng nói hân lạnh lùng.

19. Chương 19

Trần Hạo lần này vừa đi, liền đi nguyên một tuần. Hàn Tiểu Bằng ở nhà sắp phát điên rồi, gọi điện thoại, máy tắt. Cách một ngày lại gọi, vẫn còn tắt máy.

Mới đầu y còn kiên nhẫn chờ đợi, sau càng ngày càng không chịu nổi căn nhà trống rỗng. Chạy về đơn vị, tìm đồng nghiệp ở phòng kỹ thuật, âm thầm giúp y điều tra những chiếc điện thoại nằm trong vùng phụ cận nhà ga, sau khi định vị, cư nhiên phát hiện điện thoại Trần Hạo đang ở tại một thành phố khác cách đây hơn 1000 km.

Hắn không phải là bị người ta lừa bán chứ!

Y từ trong đầu nhanh chóng tìm ra các loại tin tức bất quá tích lũy nhiều năm qua, tỷ như thân thể Trần Hạo cường tráng, nhưng người lại có chút ngu ngốc, rất có khả năng bị người xấu đánh lén, đưa đến chỗ than hay nơi nào đó; Hoặc là bị đám dân buôn chợ đen lột tim và nội tạng đem bán; còn không nữa thì là, mông của hắn vừa tốt vừa lớn, bị lừa qua Thái Lan làm nhân yêu cũng không phải không có khả năng.

Chuyện này không buồn cười chút nào, y thật sự lo sợ. Nghề của Hàn Tiểu Bằng là một nghề đặc thù, đã từng nghe và trải qua nhiều chuyện kỳ quái. Những việc đó nếu đem nói cho người bình thường nghe, có lẽ họ sẽ nói y bị thần kinh. Nhưng đó là những chuyện có thật.

Y hận không thể lập tức đi báo cảnh sát, nhưng vừa nghĩ đến bối cảnh của Trần Hạo cũng chẳng mấy sạch sẽ, nếu hắn đột nhiên biến mất là vì đang bận làm chuyện xấu, báo án khác nào đem người đặt trước nòng súng?

48 giờ gần ngủ, Hàn Tiểu Bằng giống như kiến bò trên chảo nóng, ở nhà nóng nảy tán loạn, may mắn là đến ngày thứ ba, y đột nhiên nhận được tin nhắn từ một dãy số lạ, trên đó ghi: Ta ra ngoài làm việc, hai ngày nữa sẽ về, đừng nhớ ta.

Tin nhắn rất ngắn, không có kí tên. Hàn Tiểu Bằng nhìn vào mắt, tim nhảy lên một nhịp.

Y lại đi điều tra dãy số này, là cùng một thành phố với di động của Trần Hạo, chỉ là người đăng kí số điện thoại này tên Chương Vận Khiết, là nữ.

Hàn Tiểu Bằng trời sinh là người tinh khôn, lập tức càng thêm phần chắc chắn chuyện y đã suy đoán lúc trước: Trần Hạo đang làm một số giao dịch mờ ám.

Đơn vị của y lúc đó chẳng phải cũng dùng cách này sao? Lúc đang làm nhiệm vụ chỉ sử dụng đường dây đặc biệt; Nếu là nhiệm vụ bảo mật cao, đường dây đặc biệt liền không cần nữa, sẽ có phương thức liên lạc tinh vi hơn nhiều.

Dù sao đi nữa, trái tim bị treo lên của y tạm thời cũng được buông xuống.

Hàn Tiểu Bằng hướng không khí hung hăng mắng chửi Hạo Hạo hai câu, lại trở về kỳ nghỉ nên ăn thì ăn phải uống liền uống qua ngày của mình. Thẳng đến một buổi sáng nọ, có người ấn chuông nhà hắn.

“Hạo Hạo

~ thân ái ta đến rồi

~~!!!! “

Hàn Tiểu Bằng tay cầm chảo, eo quần tạp dề từ trong bếp hạnh phúc chạy ra, vạn phần kích động mở cửa. Sau đó y giống như một món đồ chơi bị đứt dây cót, đóng băng tại chỗ.

Đứng ngoài cửa không phải Hạo Hạo y tâm tâm niệm niệm, mà là một đám người y không biết.

Dẫn đầu là một trung niên đại thúc khoảng bốn mươi tuổi, hần hướng Hàn Tiểu Bằng gật đầu cười, làm Hàn Tiểu Bằng lập tức liên tưởng đến lão Chủ nhiệm Vu cáo già kia.

“Trần Hạo có đó không?”

“Ngài là?”

Hàn Tiểu Bằng đem hai mắt đánh giá vị “Anh em sinh đôi của Chủ nhiệm Vu” này, thấy đối phương để lộ một nửa hình xăm trên tay, cùng với đồng ánh mắt hung ác của đám nam nhân cường tráng đằng sau, liền đoán được đối phương là loại người gì.

“Ta là Chu Toàn, là biểu cữu của hần.”

“Nga, hần không có ở đây.” Hàn Tiểu Bằng cũng không muốn cho bọn họ vào cửa.

Nhưng Chu Toàn thực không thèm khách khí, đẩy y ra, ngoài miệng lại nói: “Ta nghe nói Trần Hạo thuê căn hộ, nên đến xem thử.”

Đằng sau hần có sáu người. Trong đó có năm người liếc mắt cũng biết là người của xã hội, một người còn lại vừa xinh vừa nộn, ăn mặc cũng thực phong cách, giống một thằng nhóc học sinh.

Hàn Tiểu Bằng còn tưởng người nọ chắc cũng là thân thích của Trần Hạo, cho đến khi Chu Toàn ôm hần ngã vào trên sofa, mới phát hiện mọi chuyện không phải như vậy.

20. Chương 20

“Toàn ca, căn hộ này thật không tồi đâu, tiểu tử Trần Hạo này sống cũng thoải mái quá rồi.”

Trong đám tay sai của Chu Toàn, có một tên mặc áo khoác, cực kỳ béo, nếu đứng lên cân chắc cũng được 200 cân, vừa vào nhà liền đem tất cả các cửa phòng đẩy ra, đi xung quanh sờ loạn nói. Lúc hần nói, không quên đưa mắt ngắm Hàn Tiểu Bằng, biểu tình thực đáng khinh.

Những người còn lại giống Chu Toàn, đều tự tìm chỗ ngồi xuống.

Chu Toàn lấy một điều thuốc ra, một tên mặt vuông dài liền giúp y châm lửa. Hần rít một hơi, lấy tay nhịp nhịp trên bàn, nói với Hàn Tiểu Bằng đang đứng một bên: “Ngồi đi.”

Dựa vào cái gì, mà anh đây muốn ngồi chỗ nào phải đợi mi cho phép, đây con mẹ nó là nhà của ông!!!

Hàn Tiểu Bằng ngay khắc đầu tiên nhìn thấy Chu Toàn, đã không vừa mắt. Chỉ là theo bản năng nghề nghiệp nếu không biết rõ mục tiêu của kẻ địch thì phải lấy nhẫn nhục làm mưu. Cho nên trên mặt lúc này là kinh sợ, hoàn toàn một bộ dáng tiểu bạch thỏ bị bao dưỡng, khúm núm ngồi xuống trước mặt Chu Toàn.

Chu Toàn ngoài cười trong không cười nhếch môi: “Nghe nói, Hạo Hạo nhà ta tốn không ít tiền cho người nhĩ.”

Lờu này như một đòn sét lớn động trời, trực tiếp đánh lên đầu Hàn Tiểu Bằng, làm y không màn tới trọng tâm của câu nói — Gì mà Hạo Hạo nhà người chứ!!! Rõ ràng Hạo Hạo là nhà ta!!!

Cực kỳ không vừa lòng, lại nghe Chu Toàn nói: “Cũng nhìn không ra, Hạo Hạo nhà ta là thích kiểu như người.”

Cái đm! Là Hạo Hạo nhà ta!!!!

Bất giác Hàn Tiểu Bằng nắm chặt đệm sofa, nếu vị đại thúc trước mặt y là phần tử phản động. Y nội trong 3 phút có thể đem từ xương tới thịt của hắn lột thành từng miếng từng miếng nhỏ. Đáng tiếc hắn chỉ là một tên lưu manh vô lại. Chỉ ít ở ngoài mặt, Hàn Tiểu Bằng không thể động vào hắn.

Có lẽ do biểu hiện của y quá mức tế nhị, ngược lại dẫn tới hứng thú của Chu Toàn. Hắn dập thuốc, biểu tình nghiêm nghị nhìn chằm chằm Hàn Tiểu Bằng, trong đôi mắt hẹp dài là sự tinh ranh lão luyện. Hàn Tiểu Bằng bị hắn quét mắt đánh giá từ trên xuống dưới, cảm giác như bị một con rắn độc bao quanh liếm lên, ghê tởm không nói nổi.

Hai người cứ như vậy trầm mặc đối mặt, không khí trở nên căng thẳng. Đương lúc này, đột nhiên vang lên một hồi chuông cửa dồn dập, bên ngoài truyền vào tiếng gọi gấp gáp của Trần Hạo: "Tiểu Bạch Kiềm mau mở cửa!"

Bất luận là Hàn Tiểu Bằng hay Chu Toàn trong phòng lúc này cũng đều giật mình, ai cũng không nghĩ tới ngay lúc này Trần Hạo lại trở về.

Hàn Tiểu Bằng nhìn nhìn cái cửa, lại nhìn nhìn Chu Toàn.

Chu Toàn cũng nhìn nhìn ngó ngó Hàn Tiểu Bằng, lại nhìn nhìn ngó ngó cái cửa.

Trần Hạo bên ngoài điên cuồng đập cửa: "Bằng Bằng, người đâu rồi? Ta thật mẹ nó nhớ người muốn chết, mẹ nó ta muốn ngủ với người ngay lập tức!!!"

"Đi đi." Trong phòng, Chu Toàn giả cười hắt cằm với Hàn Tiểu Bằng. Được chỉ thị của hắn, y đi qua mở cửa ra.

Lần này Trần Hạo ra ngoài, là đến Tây An xử lý một tên bá chủ ở đó. Tên đó ý là dân bản xứ, thông thạo mạng lưới đường rừng hoang dã, kiêu ngạo ương ngạnh không chịu thua người, cuối cùng đụng phải gió lớn. Bị dọa sợ chạy đến núi Chung Nam ẩn trốn.

Hắn bắt được người đưa cơm cho y, tra ra vị trí cụ thể. Người môi giới và Chu Toàn đàm giá 60 vạn, người mua đặt cọc tại chỗ: Một con heo vàng nặng 1,2 cân.

Sau đó, Trần Hạo phải đi leo núi.

Sinh hoạt ở trên núi lúc đó quả là cực khổ, nhưng giết người lại cực kỳ dễ dàng. Trần Hạo bắt được tên kia. Dùng đá đập vào đầu giết y, xong đem thi thể vứt xuống núi.

Núi cao hiểm trở, dù sau này có bị người khác phát hiện, cũng chỉ cho rằng y là lúc leo núi ngã chết mà thôi.

Nếu nói lần này hắn đi ra ngoài có gì khác so với trước đây? Đó là hắn muốn nhanh nhanh trở về.

Hắn đi bằng xe khách, ngày hôm sau đến Tây An lại ở lại một ngày, đến ngày thứ ba mới liên lạc được với người mua, đổi thẻ đen thành di động,

Vốn chuyện này không hợp lệ, nhưng hắn lại quá nhớ thương Tiểu Bạch Kiềm. Sợ y ở nhà một mình chờ mình không thấy sẽ sốt ruột. Lại sợ y bỏ đi giống lần trước, cuối cùng phải gửi một tin nhắn.

Đợi xử lý xong mọi việc, Trần Hạo một giây cũng không đợi nổi mua vé xe trở về.

Lúc Hàn Tiểu Bằng mở cửa cho hắn, Trần Hạo căn bản là không kiềm được nổi nhớ người kia, kéo Hàn Tiểu Bằng qua, điên cuồng cắn xé bờ môi y, hận không thể đem toàn bộ kỹ xảo học được từ trường dạy hôn Bằng Bằng từ đầu đến đuôi trình diễn luôn một thể.

Nhưng mà hắn mới hôn được không quá hai giây, phía sau liền truyền đến một tiếng ho khan.

Trần Hạo quay lại.

Một đồng người ngồi trên sofa, hứng thú nhìn một màn hoạt sắc sinh hương. Giữa đó, có một đôi mắt đã híp lại thành một cái khe nhỏ, là biểu cữu Chu Toàn của hắn.

Giống như bị người ta tát cho một thau nước lạnh, khiến Trần Hạo từ đầu đến chân đều lạnh thấu vào tim.

Hắn buông Hàn Tiểu Bằng ra, lấy lại bình tĩnh: "Cữu cữu, sao ngài lại đến đây?"

“Ta đến thăm ngươi, thuận tiện xem thử vật nhỏ ngươi dường.” Chu Toàn dựa vào sô pha, ngoài cười nhưng trong không cười.

Gì chứ? Vật nhỏ!!!!!!

Hàn Tiểu Bằng ở trong lòng chửi mẹ nó, gào lên. Ông đây là người chứ không phải đồ vật gì đó, ông đây cũng sắp 30 rồi, ông đây chỉ là da trắng một chút, nộn thịt xinh xắn một chút, chứ không giống chó đến mức bị người dùng một cái từ để hình dung sủng vật mà nói đâu!!!!!!

Vì thế, Bằng Bằng nội tâm gào thét nhìn giống một con chó Tây Thi, mắt to ngập nước, nhìn ba ba Hạo Hạo đã ngốc lâu ở trên núi đến mức râu đều đã dài ra kia, hy vọng hắn có thể ở trước mặt vị trung niên đại thúc này che chở y một chút. Nói ra mấy điều linh tinh như là “Không được nói y như thế”, “Y là Hàn Tiểu Bằng, là người ta thích”, một cách danh chính ngôn thuận.

Nhưng chuyện kỳ quái lại xảy ra, người yêu vừa rồi còn nhiệt tình như lửa, nghe xong câu trả lời mang ý vũ nhục của Chu Toàn, liền đổi mặt, biểu tình không vui, khẩu khí lạnh đậm nói với Hàn Tiểu Bằng: “Có khách đến sao lại không đi pha trà hả? Trơ mắt ra nhìn làm gì.”

Lại nói đến, “Trở mặt như lật sách” là bài học đầu tiên và quan trọng nhất mà Hàn Tiểu Bằng học được, y cứ nghĩ về phương diện này mình đã đạt đến cảnh giới cao nhất, thẳng đến bây giờ mới được thấy ‘Hạo Hạo nhà hắn’ phản kích biểu diễn, bây giờ mới ngộ ra cái gì là núi cao còn có núi cao hơn.

Không thể không thừa nhận, khi y nhìn thấy Trần Hạo ngay cả trong ánh mắt cũng bày ra biểu tình kim chủ, y đột nhiên có cảm giác mình đang mơ thấy ảo giác vậy.

Mà Trần Hạo đương nhiên hiểu được tại sao Hàn Tiểu Bằng lại đứng đó phát mộng, lấy vú lấp miệng em bồi thêm một câu: “Thất thần làm gì? Trong ngăn tủ trong bếp có trà đó, còn không mau đi.”

Cho nên, ‘Vật nhỏ’ đáng thương kia dùng thanh âm cơ hồ không thể nghe được “Nga” một tiếng, sau đó bước đến nhà bếp. Phía sau y, mơ hồ truyền đến đoạn đối thoại của Trần Hạo và Chu Toàn.

“Tiểu nam hài vừa mới tốt nghiệp nên không hiểu chuyện.”

“Gì? Vừa tốt nghiệp? Mắt ngươi cũng không tôi, tốn rất nhiều tiền đi.”

“Gì chứ, chỉ cần tùy tiện đưa vài đồng tiền khai bao thôi.”

“Tại sao lại muốn tìm bạn tình?”

“Tìm cố định cho sạch sẽ.”

“Lần này có thuận lợi không? Trên núi rất vất vả phải không, nhìn ngươi gầy thêm rồi này.”

“Không có việc gì lớn. Chuyện nên làm đều đã giải quyết ổn thỏa rồi, ngài yên tâm.”

“Vậy thì tốt rồi.”

.....

Lúc Hàn Tiểu Bằng thông thả pha trà xong rồi, đến phòng khách, đã không thấy Trần Hạo và Chu Toàn nữa. Chỉ còn lại một đám người tụ tập đánh bài, không ai quan tâm y.

Tiểu nam sinh Chu Toàn mang đến đang ngồi bên cạnh xem TV, thấy Hàn Tiểu Bằng xấu hổ đứng một bên, liền chủ động kéo y cùng nhau ngồi xuống.

“Tôi mới theo Toàn ca tháng trước, cậu cứ gọi tôi Bối Bối là được.” Nam hài ngồi trên sô pha, dùng thái độ nghiêm túc mở ra cuộc đối thoại giữa hai kẻ ‘bị áp’.

“Tôi mới theo Hạo ca cuối tuần trước, tôi gọi Bằng Bằng.” Hàn Tiểu Bằng học hắn bắt chước nói, trong lòng cảm thấy trống rỗng.

Bối Bối xắn tay áo lên, để cho Hàn Tiểu Bằng nhìn thấy lắc tay lớn bằng vàng của mình: “Toàn ca mua cho.”

Hàn Tiểu Bằng cũng xắn tay áo lên, để lộ đồng hồ vàng Rolex [Máy ghi hình như lỗ kim bên trong đã hỏng mất rồi, đây là thiết bị đã bị vứt bỏ sau được Hàn Tiểu Bằng từ dưới đơn vị mua về.]

Y nâng cánh tay lên lắc lắc:”Hạo ca mua cho.”

Bối Bối bên này rút cuộc sau một ngàn năm dang dở mới tìm được đối tượng để so bì, lập tức hưng phấn giống như một con trâu được sắp lên sàn. Hắn cầm áo khoác bên cạnh, lật móc ra: Armani — “Toàn ca mua cho.”

Hàn Tiểu Bằng nhướn miệng cười duyên, xắn ống quần ngủ lên, nhàn nhả để lộ lớp vải lót in hoa văn bên trong: Versace — “Hạo ca mua cho.”

[Đọc theo đường chỉ may có một sợi dây cước sợi ni lông siêu mảnh, dùng tay để ám sát. Sau khi kết thúc nhiệm vụ, đạo cụ bị Hàn Tiểu Bằng dùng giá thấp mua về!]

Bối Bối biết hắn đã gặp được đối thủ xứng tầm rồi, không dám chậm trễ, lấy di động trong quần ra: Iphone 6 + — Thanh âm uốn éo nói:”Mới bán ở bên Mĩ đó, rất khó mua nha.”

Hàn Tiểu Bằng không còn cách nào khác, phải đem điện thoại làm việc khoe ra: Màn hình cảm ứng siêu bự, không khung, hình thuôn, cấu hình siêu mỏng. Trên thị trường hiện nay, còn chưa có loại di động nào hoàn mỹ như vậy.

Bối Bối quan sát nửa ngày cũng không biết đây là thứ gì, hiếu kì hỏi:”Cái này thuộc hãng nào?”

Nếu lúc đang làm nhiệm vụ, có người lạ hỏi cái này thuộc hãng nào, Hàn Tiểu Bằng sẽ nói là đồ nhặt trên núi, chỉ nhìn chứ không dùng được. Nhưng lúc này trong lòng y đang buồn bực, muốn lấy tiểu nam sủng của Toàn ca làm trò vui. Thế nên, giả dạng Thập Tam nói:”Đây chính là IPHONE 7 trong truyền thuyết.”

Bối Bối kịch liệt phản bác:”Làm sao có thể chứ! Iphone 7 còn chưa có bán mà!”

Hàn Tiểu Bằng vắt chân bắt chéo, đắc ý nói:”Không đem bán thì sao? Bọn họ sớm phát minh xong rồi, chẳng qua chưa định hình xong, cũng chưa có in nhãn hiệu lên thôi. Đây là máy thử nghiệm, đợi thử nghiệm tốt rồi mới có thể đưa ra thị trường. Bất quá Hạo ca có cách riêng, ta thích mấy thiết bị công nghệ như vậy, nên lấy trước về đây một cái cho ta chơi.”

Lời này nếu nói với bất cứ một người nào có kinh nghiệm làm việc họ đều sẽ không tin, nhưng Hàn Tiểu Bằng đoán chắc tiểu hài tử này cũng lắm chỉ mới tốt nghiệp trung học, EQ cũng tầm tạm thôi. Quả nhiên người ta mới nghe xong đôi mắt liền hồng hồng, uỷ khuất, trong lời nói mang theo hâm mộ cùng ghen tị:”Hạo ca đối người thật tốt mà.”

“Là sao? Chê ta đối với người không tốt à?!”

Thanh âm băng lãnh giống như một con bạch xà từ xa truyền đến, Hàn Tiểu Bằng nhìn qua, phát hiện cửa phòng đã hé ra một chút, Chu Toàn từ bên trong đi ra. Vài giây sau, Trần Hạo cũng xuất hiện tại cửa.

Thì ra bọn hắn ở trong phòng ngủ!!!! Là ở trong phòng ngủ!!!!

Hàn Tiểu Bằng cảm thấy y lúc này không được phép hỏi, hai người nọ trốn trong phòng ngủ một lúc lâu như vậy làm gì? Cho nên y đứng lên bước nhanh về phía Trần Hạo, ngoài miệng tìm một cái cớ:”Hạo ca, trà trong bếp hình như mốc meo hết cả rồi, còn có sấu nữa,....”

“Đm nó!” Sau lưng lập tức truyền đến tiếng phun nước.

Kỳ thật mục đích Hàn Tiểu Bằng lại gần không có gì khác, y chính là muốn xem bên trong phòng ngủ một chút, xem tẩm ra chuột Micky y thích nhất có bị lộn loạn hay không, nếu đã loạn, thì trên mặt có có chất dịch gì đó hay không. Nhưng Trần Hạo căn bản không cho y cơ hội này, nháy mắt lúc Hàn Tiểu Bằng muốn bước vào trong phòng, liền ôm eo y, đem y mang về trước sô pha.

Chu Toàn cũng đến, đánh một ván bài tiêu khiển. Hắn chiếm chỗ của một người trên đó, ôm chầm Bối Bối; Trần Hạo ngồi ở đối diện, cùng với Bằng Bằng, hai người mặt đối mặt ngồi xuống.

Qua một lúc, Chu Toàn đột nhiên mở miệng:”Đây là cháu của ta, Trần Hạo, lớn lên với ta từ nhỏ. Thế nào, có đẹp trai không?” Hắn nói chuyện với Bối Bối, nhưng mắt lại nhìn Hàn Tiểu Bằng.

Bối Bối trong lòng hân nhu nhận đáp:”Hạo ca quả thật rất đẹp trai!”

Chu Toàn cười to: "Tiểu tao hoá, biết ngay người sẽ thích soái ca mà, còn không mau qua ngồi hầu hạ hần cho tốt vào." Lúc hần cười, mắt vẫn chăm chăm vào Hàn Tiểu Bằng.

Bối Bối thể nhưng phát giác không khí trầm xuống, ngồi yên không dám động đậy. Chu Toàn đẩy mạnh hần một cái, đem hần từ trong lòng đẩy ra ngoài. Hần lúc này mới nhần nhần nhí nhí đi đến bên kia, ngồi bên cạnh Trần Hạo, quy quy củ củ không dám trái lời.

Chu Toàn nói với Trần Hạo: "Hạo Hạo, lần này người vất vả rồi. Ra ngoài thư giãn với mấy anh em đi. Cừu cừu tối nay muốn đổi Bối Bối lấy Bằng Bằng với người, người có chịu thả y đi một đêm không?"

21. Chương 21

Chú thích

- 13 : Câu này số 13 có nghĩa là ra vẻ, từ viết tắt ấy.

Gi? Cừu cừu muốn ở dưới sao? Hàn Tiểu Bằng lập tức quăng mắt về phía Chu Toàn, mông có chút nhỏ, hơi vuông vuông, lại còn hơi xệ, nhưng người ta tốt xấu gì cũng là đại ca xã hội đen, hơn nữa mông lại càng có thể là xử. Có thể khai bao cho lão đại, làm đối phương chết đi sống lại, y tự giác không thấy phiền. Chỉ là có chịu đổi hay không, còn phải đợi Hạo ca tính đã.

Trần kim chủ này giờ vẫn đang giả trang ra vẻ cốt yếu là để đảm bảo an toàn cho Hàn Tiểu Bằng. Lúc nghe Chu Toàn bảo muốn đổi, hần đạo hạnh còn thấp dĩ nhiên không nhận được, lông mi run run, mắt cũng rầy rầy, khoe miệng cũng hơi cong thành một vòng.

Chu Toàn thấy hần như vậy, trong lòng không khỏi suy nghĩ — Tiền đã kiếm đủ thì nên thu tay lại, có vài người cho dù có cảm tình, cũng không thể giữ lại bên mình.

Tối hôm đó, một đám người trước sau đến một nhà hàng hải sản ăn cơm. Ăn xong, Chu toàn đề nghị đến hộp đêm tìm vui. Đến nơi tụ tập, quản lý club vừa thấy hần lập tức liên hệ với các má mì, gọi đến mấy chục cô em xinh tươi, xếp hàng cho đám huynh đệ Chu Toàn lựa chọn.

Nhưng vì bọn họ đến trễ, người xinh đẹp đều đã bị đoạt hết, một đám ngồi xem một vòng lại một vòng, không được hài lòng tùy ý chọn vài người lại thử, tiếp liền gọi người mở rượu.

Hàn Tiểu Bằng nhìn chăm chăm từng chai đồ, đen, trắng, vàng, ... kia. Biết cơ hội của y tới rồi.

Năm đó, trước khi y vào học chuyên ngành, có đi phỏng vấn thử. Cuộc phỏng vấn này được tổ chức tại một phòng khách sạn năm sao cao cấp, sau cùng vị lãnh đạo chủ quản có hỏi một vấn đề như sau: "Có thể uống rượu không?"

Hàn Tiểu Bằng nói: "Có thể!"

Lãnh đạo hỏi: "Có thể uống bao nhiêu?"

Hàn Tiểu Bằng nói: "Tôi cũng không biết, chưa từng say bao giờ."

Đây là nói thật, bữa tối hôm đó, chỉ bằng sức uống của mình y đã có thể làm cho vị lãnh đạo kia ngã gục trên bàn.

Mà nhiệm vụ hôm nay của Hàn Tiểu Bằng là một tay đẩy ngã hết tất cả đám người trong club bây giờ. Dù vậy y cũng không có bị áp lực quá.

Bất qua tửu lượng tốt không có nghĩa là sẽ uống tận mạng ngay từ đầu. Trong hộp đêm hoạt động giải trí loạn lạc tứ phía, Hàn Tiểu Bằng cơ bản chỉ có việc trốn ở trong lòng Trần Hạo để hần chắn rượu.

Chu Toàn và mấy anh em bên kia đều muốn trút rượu y, liên tiếp mời uống.

Trần Hạo sao có thể không biết tâm tư xấu xa của đám người này, vì bảo hộ người trong lòng, liền liều mạng chắn cho y. Tửu lượng hần vốn không cao, mới uống mấy ly, mặt đã đỏ.

Chu Toàn cũng biết đứa cháu ngoại này bình thường uống rượu cũng chỉ chống được không bao lâu, nên dần dần toàn thể nhân mã bao vây công kích, muốn trước tiên phải đem hấn chinh cho gục xuống.

Trần Hạo một tay chống sô pha, một tay nâng ly, dùng thân thể đem Hàn Tiểu Bằng che sau lưng. Đầu óc hấn ngày càng hỗn loạn, thân thể cũng ngày càng nhẹ hẫng như đám mây muốn bay đi ngay lập tức, dạ dày lại như sóng trào biển dâng làm hấn muối ối ra, miệng như trước cùng bọn Chu Toàn đối chất, chỉ là nói cái gì, ngay cả hấn cũng không nghe được nữa.

Hấn chỉ có một ý niệm duy nhất: Ta phải bảo hộ Bằng Bằng.

Nếu thật sự không được nữa, ta liền khóc lóc làm ầm, mượn rượu giả điên, đánh người, để cho Bằng Bằng nhân cơ loạn lạc trốn thoát.

Vì thế, hấn đột nhiên xoay người cầm lấy chai rượu rỗng bên cạnh, hung hăng nện xuống bàn.

Thân bình vỡ vụn, mảnh chai văng khắp nơi.

Chu Toàn cùng những người khác kể cả đám lưu manh nửa tỉnh nửa say đều đờ người ra.

Trần Hạo cầm nửa chai rượu vỡ, khư loạn trên không trung, hô lớn: "Bọn mày mẹ nó lại bức tao tao liền....."

Mọi người trừng mắt chờ hấn nói nửa câu sau, lại nhìn đến tay Trần Hạo quơ loạn quay vòng hai vòng, trĩu về phía sau, ngã sấp xuống người Hàn Tiểu Bằng, ngủ.

22. Chương 22

Bây giờ chúng ta sẽ xem kỹ một chút tình hình hiện giờ trong quán bar.

Chu Toàn bên kia có sáu người, trong đó có năm người là tâm phúc cả tài cả tướng của hấn, năm người này mỗi người đều kẹp một em gái, hơn nữa còn có tiểu bằng hữu Bối Bối đáng yêu như vậy, tổng cộng là mười hai người. Phần lớn đều còn sức chiến đấu hung tàn.

Trái lại Hàn Tiểu Bằng bên này, đồng minh duy nhất – tức Trần Hạo đồng học đã không thể trụ được, hôn mê bất tỉnh.

Hàn Tiểu Bằng bây giờ giống như một con dê bị cạo sạch lông, bị vô số đại hôi lang đang chảy nước miếng vây quanh ở giữa.

Lãnh tụ khai quốc vĩ đại Mao chủ tịch đã dùng kinh nghiệm từng trải chỉ bảo chân lý đấu tranh duy nhất cho chúng ta: Đó chính là trong một thời kì lịch sử nhất định, kẻ thù của ngươi chỉ có duy nhất một!

Lời này vừa dùng để áp dụng trên chiến trường, vừa dùng để áp dụng trên bàn rượu.

Tình cảnh Hàn Tiểu Bằng thực bất lợi, nhưng y hiểu rõ chỉ cần nắm chắc được điểm đó, liền không có gì phải lo lắng.

Cho nên, qua một phen lấy lòng, mượn sức, phân hoá nội bộ, tiêu diệt từng bộ phận....

Hai giờ sau:

Dưới ngọn đèn ái muội trong hộp đêm, không khí đục ngầu. Các em gái đã tan tác, trên thảm rải đầy vỏ chai không, cùng vài tên nam nhân đã bất tỉnh nhân sự nằm ngang dọc.

Trên sô pha, chỉ còn lại hai người còn tỉnh, ngồi đối diện hai đầu bàn trà.

Hàn Tiểu vắt chân bắt chéo, híp lại đôi mắt nửa say nửa tỉnh, lại tiếp tục không chút nao núng rót đầy hai ly rượu trên bàn.

Đây là rượu Mao Đài 54 độ. Bọn hấn giống như là đánh thắng cấp vậy, từ 37 độ uống thẳng đi lên một đường, rốt cuộc, cũng có một người tựa hồ đã đến cực hạn.

Chu Toàn từ đầu xuống cổ đều đỏ như cua bị luộc chín, nhìn ly rượu trên bàn nhếch miệng nhe răng. Hấn thấy dạ dày mình như bị thiêu cháy đến nơi rồi.

Hàn Tiểu Bằng nâng ly: “Một hơi cạn luôn?”

Chu Toàn đã cười đến vặn vẹo: “Mày con mẹ nó, rốt cuộc là loại người dẻo gì?”

Hàn Tiểu Bằng nhướn mày, vừa muốn đáp trả, đột nhiên từ sau lưng có tiếng người nào đó khàn giọng mắng to: “Câm mẹ đi! Y là người của ông đó!”

Cho dù là Chu Toàn hay Hàn Tiểu Bằng cũng đều bị làm cho giật mình, quay đầu tìm nguồn âm, đã thấy Trần Hạo ngồi thẳng dậy, mặt đỏ tai hồng, hai mắt dại ra.

“Hạo Hạo?” Hàn Tiểu Bằng và Chu Toàn đồng thời kêu lên.

Trần Hạo ân một tiếng, thân mình lại lung lay hai đợt, lại ngã xuống phía sau hôn mê bất tỉnh.

Hai người bên kia đều đồng loạt sửng sốt. Nhưng so với Chu Toàn đã bị dồn đến cực hạn, đầu óc Hàn Tiểu Bằng vẫn còn thanh tỉnh, phản ứng mau lẹ, thừa dịp người ta ý thức mơ hồ, dồn toàn bộ lực, nâng cánh tay đập một phát thật mạnh vào gáy hắn.....

Chu Toàn vốn đã choáng đến ngu người, bị một cú đập thành linh như vậy, ngay cả kêu cũng không nổi, trực tiếp ngất xỉu.

Hàn Tiểu Bằng giữ chặt người, thuận thực đem hắn lột sạch sẽ.

Quả nhiên như y nghĩ, miệng Chu Toàn vừa nhỏ lại vừa vuông, chẳng dễ nhìn chút nào.

Y tách hai cánh miệng đen đen kia ra, giữa song khâu, mơ hồ có thể thấy tiêu điểm màu cà phê kia đang nhấp nhàng co rút.

Con mẹ nó đúng là đồ thiếu thao! Hàn Tiểu Bằng cười lạnh trong lòng, thuận tay cầm lấy một chai bia rồi, phun trên miệng bình chút nước miếng, rồi nhắm ngay thí mắt đang co thắt kia đâm mạnh vào.

“Ô!” Người đang hôn mê một nửa kia ăn đau, phát ra tiếng rên rỉ mỏng manh, đồng thời vặn vẹo thân thể muốn phản kháng.

Hàn Tiểu Bằng thấy hắn không biết điều, lại giật tóc nắm đầu hắn lên, hung hăng đập vào trên bàn vài cái.

Một, hai, ba cái, tấm kính dày trong suốt rất nhanh bị nhuộm đầy vết máu, Chu Toàn triệt để chết ngất.

Hàn Tiểu Bằng buông hắn ra, tiếp tục xoay xoay chai bia kia. Người đã mất ý thức, sau huyết cũng tự nhiên thả lỏng, y lộng một hồi, cái miệng già kia liền từng chút từng chút nút miệng chai vào.

Y lúc này mới hài lòng, lại cởi sạch quần áo đám thủ hạ Chu Toàn.

Mấy đại lão gia trần trụi, bị Hàn Tiểu Bằng nghịch giống như nghịch búp bê Barbie tạo thành các loại tư thế: Cưỡi ngựa, trói buộc, 69, Sau đó đem toàn bộ mỹ cảnh chụp lại từ nhiều góc độ.

Đây là thủ đoạn cũ. Hàn Tiểu Bằng sau khi bắt đầu làm việc tham gia vào các phi vụ lừa đảo tổng tiền chính là dựa vào con đường này mà làm. Cho nên y đủ am hiểu.

Bê bối tình dục, từ cổ chí kim đã bức đến cho dù là dũng sĩ đấu bò cũng không đỡ nổi; huống hồ y không tin, năng lực chịu đựng của người như Chu đại ca có thể khác với đám người thường.

Chụp xong đồng ảnh tươi mát. Hàn Tiểu Bằng mới cảm thấy mỹ mãn công Trần Hạo đi về, mà phía sau bọn họ, là 7 tên trắng hăn trần trụi x tập thể.

23. Chương 23

Chú thích

-Phản Đình Long Sử – – Sorimachi Takeshi: Diễn viên người Nhật, năm nay (2015) vừa bước sang tuổi 41, cao 1m81, trong qt ghi ‘trưởng’ giống a này, không biết là trưởng trong trường thành hay là cao ==, mà ảnh 1m81 cũng thường nên ta nghĩ là lớn lên trông giống, nếu cao thì so sánh với Yao Ming rồi =))))).

-Phiên đoạn Bát Giới công vợ về nhà là trong Tây Du Kí có một khúc nói Bát Giới mê con gái của Cao lão trang nên hiểu là ảnh đang vác vợ từ nhà vợ về nhà mình.

-Hoa Viên Tiểu Khu – – The Garden District, nên để sao cho hay nhỉ.....

“Lừa đảo tổng tiền, tra tấn ám sát.” chính là nội dung khái quát về công việc của Hàn Tiểu Bằng.

Có thể lên đến chức tiểu tổ trưởng này, ít nhất cũng đủ để chứng minh ngay lúc này là, y tài hoa hơn người.

Nếu không phải y kiểm chế bản thân, Chu Toàn chắc chắn sẽ không có cơ hội nhìn thấy ánh mặt trời ngày mai.

Trong lòng Hàn Tiểu Bằng cảm thấy y quả thực quá nhân từ rồi, nên hy vọng Chu đại ca kia sau này sẽ biểu hiện thông minh chút, nhất là sau khi nhìn đồng ảnh kia, sẽ chủ động cách xa Hạo Hạo nhà y ra.

Lúc y công Trần Hạo ra ngoài, trên hành lang liền có vài nhân viên phục vụ trừng lớn mắt nhìn bọn họ. Nhất là một tên đã có tuổi trong đó, trông giống như tài tử điện ảnh Phán Đình Long Sử, y bước một bước hẳn lại liếc mắt ba lần, bộ dáng ngu ngốc muốn nhìn lại không dám nhìn.

Hàn Tiểu Bằng không thèm để ý, lập tức bấm thang máy xuống tầng một.

Trần Hạo rất nặng, ở trên lưng y giống như một toà núi nhỏ. Lúc thang máy bắt đầu tăng tốc, y cảm thấy bản thân như là Bát Giới trong Tây Du Kí, đang công vợ từ Cao lão trang về nhà.

Bất quá vì đang công là vợ, phải chấp nhận. Cho nên y bóp chặt cặp mông lớn kia, ước lượng, lại cắn răng cắn lưng đi tiếp một đoạn, rốt cuộc cũng ra được con đường bên ngoài câu lạc bộ.

Rạng 2 giờ sáng, ‘Hàn Bát Giới’ đứng giữa đường cái nhìn xung quanh, lại đứng tiếp nửa ngày trời, mới khổ sở bắt được một chiếc Taxi chạy ra từ giao lộ.

“Đến Hoa Viên Tiểu Khu.” Y kéo cửa xe nói.

Ai biết lúc vừa mới mở miệng, ‘thi thể’ này giờ vẫn nằm đơ trên lưng đột nhiên lên tiếng, vẫn là cái giọng cực kỳ to đó.

“Ông đây đeo ngồi xe!!!!!!”

Gì? Vợ tỉnh rồi?

Hàn Tiểu Bằng đau lưng chân mỏi như nhũn ra lập tức thả Trần Hạo xuống. Nào biết vợ nhỏ lập tức biến Tôn Ngộ Không, nhấc chân đá mạnh vào cửa xe taxi màu xanh.

Cửa xe bị đóng mạnh, ‘phanh’ cái rầm một tiếng.

Tài xế phát xáu: “Cậu làm trò gì vậy!”

Trần Hạo quát: “Ông đây đeo muốn ngồi xe! Cút mẹ mày đi!!”

“Đm, miệng mày sạch sẽ chút đi!!”

Tài xế kia cũng không phải tốt lành, mắt thấy tên kia xắn tay áo chuẩn bị bước xuống. Hàn Tiểu Bằng ngăn lại: “Đại ca, hần uống hơi quá, anh đừng so đo với hần.”

May là đối phương cũng biết điều hiểu cho, ghen một bụng khí lái xe bỏ đi.

Trần Hạo khụy chân, ngồi bệt xuống đường lớn, hai tay vung lên, vẫn là câu kia: “Ta không ngồi xe!!!”

Hàn Tiểu Bằng biết hần say bét nhè, chỉ có thể hồng: “Được rồi, được rồi, được rồi, chúng ta không ngồi xe, đi bộ về được không nào?”

Trần Hạo nghe, giống như đứa nhỏ ba tuổi ngẩng đầu lên. Hần nhìn chăm chăm Hàn Tiểu Bằng một chốc, mắt to chớp chớp, giống như đang phân nhận diện người quen, xong, lão đảo đứng dậy, nhẹ nhàng giữ chặt tay Hàn Tiểu Bằng: Thực ra là cầm ngón út của y.

“Vậy chúng ta đi thôi.” Hần vui vẻ nói,

Sau, Hàn Tiểu Bằng cảm thấy mình bị Trần Hạo lừa rồi. Người này căn bản không có tinh táo, lôi kéo y chậm rì rì ‘nhích’ từng bước.

Trần Hạo đi tới đi lui, ngón tay lại chỉ lên trên: “Bằng Bằng nhìn kia, trăng lớn quá đi!”

Hàn Tiểu Bằng ngẩng đầu lên theo hướng hắn chỉ, trăng con mụ hắn chứ trăng, trên đỉnh đầu là một cái đèn đườn to tướng, phát sáng choá loá, đem y làm cho đuôi luôn.

“Rồi rồi, mau đi thôi.” Y ôm eo Trần Hạo, đem hắn tha qua đường cái đối diện. Bên kia có một cái khách sạn ‘tàu nhanh’, nhưng vẫn có thể ở được một đêm đỡ đã.

Người cứ nói Trần Hạo không tinh táo, cũng không hăn đúng, hăn không chịu đi về phía đó, nói đó không phải nhà, nhà ở hướng ngược lại mà.

Hàn Tiểu Bằng nói: “Giờ trở về xa quá, bây giờ cứ tìm một chỗ ở tạm đã.”

Trần Hạo lập tức lắc đầu như trống bỏi: “Không xa, không xa.” Sau đó lại chỉ tay một phát: “Nhà ở đó kia!”

Hàn Tiểu Bằng lại nhìn theo hướng hắn chỉ, và, đó là một con kênh trong thành phố, ngoại trừ nó ra cái gì cũng không có. Y ôn tồn khuyên bảo: “Chúng ta vẫn là vào khách sạn ở đi.”

Trần Hạo vừa nghe đã nóng nảy: “Ta mới không cần. Ta muốn về nhà.” Nói xong, cũng không thèm nghe Hàn Tiểu Bằng nữa, một mình đi về phía cái kênh kia.

Hàn Tiểu Bằng thấy có chút không thích hợp, gắt gao đuổi theo, y sợ Trần Hạo nhảy xuống sông. Kết quả người ta chỉ đi đến khu vực trồng cỏ bên bờ sông, rồi không đi tiếp nữa.

“Về nhà rồi!” Hắn hai chân một thân, nằm trong bụi cỏ, cứ như trút được gánh nặng nhẹ nhàng thở ra.

Hàn Tiểu Bằng không biết làm sao nói:

“Hạo Hạo, đây là bãi cỏ!”

“Hạo Hạo, mau đứng lên, có muỗi đó!!!”

“Hạo Hạo.....”

“Bằng Bằng nằm xuống đi?”

Trần Hạo đánh gãy lời y, thô bạo vỗ vỗ thảm cỏ bên cạnh. Thực hiển nhiên xem nơi này là cái giường.

Một lát sau, thấy Hàn Tiểu Bằng còn đứng ngốc đó, Trần Hạo mất hứng: “Bằng Bằng, đã về nhà rồi, đừng có nháo được không!”

Hàn Tiểu Bằng sắp khóc rồi: “Ta... Ta không có nháo....”

“Vậy người còn không mau cùng ngủ!” Trần Hạo cả giận: “Người thích uống rượu cùng cữu cữu ta vậy sao! Uống đến mức không muốn ngủ cùng ta sao??”

Hắn cực kỳ uỷ khuất, đôi mắt cũng đỏ lên: “Người là của ta, không phải người ta. Ta đã bao người rồi, người cũng chỉ có thể ở cùng với ta, chỉ có thể theo ta ngủ..... Cữu cữu xấu lắm, không cho phép người để ý đến hăn, không cho phép người nói chuyện với hăn...”

Này đến cùng là cái gì đây? Mới vừa cảm tạ Trần Hạo lúc còn trong quán bar tuy rằng ngã nhưng vẫn biết chuyện, giờ lại ăn dấm chua bậy bạ.

Hàn Tiểu Bằng thấy hộ đáng Trần Hạo uống rượu nằm trong bụi cỏ chơi xấu, thật sự là vừa đáng thương lại đáng yêu.

Đầu y nóng lên, bằng bất cứ giá nào: Đêm nay ta liên liêu mình bồi vợ nhỏ, con mẹ nó ngủ đã ngoại là gì chứ? Ta mẹ nó không cần mặt mũi nữa, đánh đã chiến là gì chứ?!

Cứ như vậy quyết tâm, Hàn Tiểu Bằng nằm xuống.

24. Chương 24

Lúc Trần Hạo tỉnh lại, đầu đau như sắp nứt. Hắn miễn cưỡng mở một mắt ra, đập vào mắt là bóng người mơ mơ hồ hồ đứng trước giường.

“Tỉnh?” Bóng người hỏi.

“Àn...” Trần Hạo cố gắng nhớ lại rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Muốn uống nước sao?” Người kia cầm chén trong tay, ngồi xuống bên cạnh hắn.

“Uống...” Trần Hạo cảm thấy cực kỳ khát nước, há miệng chờ chén nước kia tự động đưa lại.

“Ta nói ngươi có thể đem mắt mở ra trước không hả, nếu thật sự không mở được ta tìm cho ngươi hai cây tăm, đem chống tạm hai mí mắt lên cũng được!”

“Bằng Bằng...” Trần Hạo bỗng dừng nghĩ tới cái gì, đang muốn miễn cưỡng làm nũng, bỗng nhiên khuôn mặt tràn ngập dự vọng của Chu Toàn lộ lên trong đầu, còn thêm cái câu “Bối Bối đổi Bằng Bằng”, Trần Hạo cũng không biết lấy sức ở đâu ra, hai tay lập tức chống đỡ ngồi dậy, bắt được bóng người trước mặt: “Ngươi không sao chứ!”

Chờ hắn thấy rõ bóng người trước mặt, lại đờ nguyên cây: “Bằng Bằng, mặt của ngươi làm sao vậy?”

“Ngươi nói thử xem!” Hàn Tiểu Bằng lôi thau nước rửa mặt hung hăng vệ sinh mắt cho người trên giường một phát. “Đêm qua, là ai uống say không chịu về nhà, một mực đòi ngủ ở bãi cỏ? Là ai khóc hô lắc mông muốn ta thương? Là ai mẹ nó ở trong bụi cỏ thì không chịu cởi, chỉ biết lột quần áo của ta? Là ai đem đồ ta vứt hết, lộng cho cứng vào xong, mình lại ngủ mất. Giờ tỉnh rồi, còn bắt ta phải bưng trà rót nước hầu hạ hả!”

Hàn Tiểu Bằng trên mặt đầy vết muỗi chích, cắn giận nói: “Đm nó, nhiều muỗi như vậy thế đéo nào chỉ chích mình ta mà không động người chứ!!!!”

“Hắc hắc, do ngươi có mùi thịt.” Trần Hạo cười dâm niết một cái trên khuôn mặt y.

“Cút đi!” Hàn Tiểu Bằng tức giận đập rớt tay hắn.

Dĩ nhiên Trần Hạo không cam lòng, lại tiếp tục sờ lên. Nhưng không phải mặt, mà là quần.

“Bằng Bằng, ngươi thật tốt.” Hắn cách quần, không nhanh không chậm miêu tả hình dạng nơi đó, như có như không khiêu khích y.

Hàn Tiểu Bằng bị hắn sờ thoải mái tột cùng, một bên hưởng thụ, một bên biết thừa còn cố hỏi: “Nói thử xem, ta tốt chỗ nào?”

“Chỗ nào cũng tốt cả, nhưng chỗ này tốt nhất.” Trần Hạo nói xong cời nịt của y, đem cái vật thô to cơ hồ là nhẩy ra kia, một ngụm ngậm vào.

Đại diện của Hàn Tiểu Bằng từng được rất nhiều nam nhân liếm qua, về phương diện kinh nghiệm phong phú này, cũng không biết vì sao, y cảm thấy lúc cùng Trần Hạo làm việc này, cảm giác hoàn toàn bất đồng.

Trần Hạo sẽ tìm góc độ, gì đó của y liền sáp vào đặc biệt sâu, bị ngậm mút cực kỳ thoải mái.

Từ góc nhìn của Hàn Tiểu Bằng, bộ dáng Trần Hạo mút thứ kia của y, thêm cặp mông dâm dăng đó, làm người ta sinh ra một loại cảm giác muốn đem những ảo tưởng dự vọng xấu xa nhất dơ bẩn nhất đều phát tiết hết lên người này.

Rốt cuộc là ai đã đem một nam hài tử anh tuấn soái khí ép thành đồ không ăn thứ của nam nhân liền không sống nổi này đây?

Hàn Tiểu Bằng biết câu trả lời. Nhưng chi tiết trong đó, y lại có chút không dám nghĩ đến.

Cao triều, y thở mạnh một tiếng bắn ra chất lỏng của mình

Trần Hạo thấy Hàn Tiểu Bằng đã ‘bỏ súng’, lập tức nằm sấp trên người y, ôm lấy cần cổ vừa trắng lại vừa mềm kia, miệng nhu ra, vừa nhấc cằm lên liền hôn xuống.

Hắn vẫn còn nhớ rõ hương vị lần trước bọn họ hôn môi, có mùi vị thứ đó có vị chocolate có vị hạt dẻ, ngọt ngọt chua chua cực kỳ ngon lành.

Kỳ thật mệnh căn phía dưới hắn đã sớm chảy nước, kéo quần lót xuống liền thấy một mảnh ước át, lúc này lại cố chấp căn môi Hàn Tiểu Bằng không chịu buông.

Hàn Tiểu Bằng rất nhanh lại bị hắn làm cho khó chịu lại cứng lên. Y một bên triều miên, một bên đưa một ngón tay, cắm vào kẽ móng giữa hai gò móng đầy thịt kia. Từ một ngón thành hai ngón, ba ngón thành bốn ngón, chậm rãi khuếch trương.

Thẳng đến khi Trần Hạo cuối cùng không chịu nổi nữa, buông ra cặp môi vừa hồng vừa mềm, ngoan ngoãn nhếch móng lên.

Hàn Tiểu Bằng cứ như thế một đường đỉnh vào, song đã man trêu sáp đâm chọc, y có chút không thể khống chế bản thân.

Như vậy là không tốt, nhưng là y vừa nghĩ đến có một lão nam nhân khác cũng từng tùy ý rong ruổi trên thân người y thích như vậy, y liền không thể nào kiềm chế được nữa.

25. Chương 25

Chú thích

-Hành Vân Lưu Thủy – – Mây Bay Nước Chảy: kiểu quá mức thuận lợi, trơn tru....

Hai người cùng nhau bắn ra.

Trần Hạo tựa hồ cũng không để ý y thô bạo. Xong việc, lại thâm tình hôn môn một lát, mới miễn cưỡng xuống giường, đi vào phòng tắm tự làm sạch.

Chờ hắn tắm rửa xong, cạo râu sạch sẽ, mang dép lê ra, đã thấy Hàn Tiểu Bằng đang đứng ở cửa điện đơn chuyển phát nhanh.

“Gửi cho ai vậy?” Hắn tò mò hỏi.

“Sơ yếu lý lịch, gửi cho công ty mới.” Hàn Tiểu Bằng nói, viết nhanh xuống địa chỉ của Chu Toàn trên tờ đơn. Trong bì thư chuyển phát nhanh, là hơn một trăm bức ảnh ngày đó chụp ở câu lạc bộ.

“Công ty mới?” Trần Hạo ngăn người.

Hàn Tiểu Bằng đuổi nhân viên chuyển phát nhanh đi, đóng cửa lại.

“Đúng vậy, người nghĩ rằng ta thật sự muốn người bao dưỡng à? Chờ ta tìm được công việc liền lập tức đi làm.”

“Nga...” Trần Hạo có chút bất mãn.

Hàn Tiểu Bằng cười: “Sao? Không muốn ta đi à? Vẫn muốn nuôi ta sao?”

“Muốn.”

Trần Hạo tức khắc trả lời. Ánh mắt hắn nhìn Hàn Tiểu Bằng, có một chút cầu xin, lại có chút chờ mong, khiến người ta sâu trong lòng sinh ra xúc động đáng sợ, đó chính là — thật mẹ nó đeo muốn đi làm!

Trên mặt Hàn Tiểu Bằng bất động thanh sắc, trong lòng hoảng hốt thôi rồi, không được tự nhiên che dấu: “Người ta cũng không dám không đi kiếm tiền đâu, lỡ như sau này chim teo lại, Hạo ca không cần người ta nữa thì sao?”

“Cái đeo gì vậy? Chim còn có thể nhỏ lại sao.”

“Đương nhiên có thể, Hạo ca kẹp chặt như vậy, thời gian lại còn dài, thứ của người ta nhất định sẽ bị mài nhỏ đó...”

“Cút!”

Một cái gạt tàn thuỷ tinh mang theo tiếng gió rít bay thẳng lại.

Nhưng cái người bị đôi không có thềm trốn, y thậm chí ngay cả mắt cũng không chớp, tay mới nhấc lên, liền vững vàng bắt được cái gạt tàn bên cạnh.

Động tác kia quá mức bình tĩnh, quá mức mây bay nước chảy, Trần Hạo, ngay cả Hàn Tiểu Bằng cũng đều bị kinh hãi.

“Tiểu Bạch Kiềm, nhìn không ra người rất lợi hại nha.” Sau một lúc lâu, Trần Hạo mở miệng trêu chọc.

“Ha ha, phản xạ có điều kiện thôi mà.” Hàn Tiểu Bằng chột dạ lau mồ hôi.

Buổi tối, hai người lại dính trên giường hôn hôn sờ sờ.

Nhưng buổi sáng đã làm hai lần rồi, giờ có sờ thế nào nữa cũng vẫn là nửa mềm nửa cứng, dần dần khúc dạo đầu liền thoái hoá thành đắp chăn tán chuyện.

Trần Hạo hỏi hần: “Bằng Bằng, người nộp sơ yếu lý lịch cho công ty gì vậy?”

“Công ty nước ngoài.” Hàn Tiểu Bằng nói lung tung.

Kỳ thật hồ sơ giả của y không biết bằng cách nào lọt vào trong Chính quyền Hoa kiều Thành phố xử lý tiếp nhận xong, vẫn là môn phụ cấp tiểu lãnh đạo chứ.

“Vậy là người có bằng đại học sao?” Trần Hạo hỏi thật cẩn thận.

“Ta tốt nghiệp Nhân Đại.” Hàn Tiểu Bằng nói: “Học ngành kỹ thuật.”

—— Kỳ thực y học chuyên ngành tình báo.

Bất quá trên bằng tốt nghiệp cũng không có viết như vậy, thứ nhất là tên không phải Hàn Tiểu Bằng, thứ hai đổi thành chuyên ngành quan hệ quốc tế.

Lúc y tốt nghiệp, chứng chỉ cùng chứng minh thư vào ngày đầu tiên gia nhập đơn vị đã bị thu đi, từ đó về sau, không thể tra được người này.

Nhớ lại chuyện cũ, Hàn Tiểu Bằng tổn thương có chút không muốn nói nữa, vì thế cuộn tròn lại, chậm rãi lui vào ổ chăn.

“Chúng ta ngủ thôi.” Y ôm lấy Trần Hạo. Cánh tay choàng qua eo đối phương, đùi xen giữa đùi. —— Đây chính là tất cả mà y cần. Hằng ngày có thể được ôm duy nhất một thân người ấm áp cùng ngủ.

Không lâu sau, Hàn Tiểu Bằng đã thở đều đều tiến vào mộng đẹp.

Nhưng Trần Hạo không có ngủ, hần mở tròn hai mắt, mãi cho đến khi trời sáng.

26. Chương 26

Ngày hôm sau, Hàn Tiểu Bằng vừa tỉnh đã nghe thấy Trần Hạo nói với y: “Lần sau ngủ, người cách xa ta ra chút đi.”

Rắc rắc, trái tim nhỏ bé trong lồng ngực nháy mắt bể thành nhiều mảnh.

“Tại sao chứ!?”

“Ta khó ngủ, có chút động tĩnh liền tỉnh. Người ôm ta, ta căn bản không có ngủ được.”

“Nga, ta hiểu rồi. Người là làm chuyện xấu sợ bị cảnh sát thúc thúc tới bắt đi!”

Hàn Tiểu Bằng nhìn Trần Hạo, tựa như lần đầu y gặp hần, cười cực kỳ ngu ngốc.

Nhưng sau đó y rất nhanh phát hiện trên đầu đối phương đội một tầng mây đen, sắc mặt so với mẹ chết còn khó xem hơn.

“Người mẹ nó đừng có nói bừa.” Trần Hạo trở mình, quay lưng về phía Hàn Tiểu Bằng. Vài ngày sau, cũng đều là như thế.

“Tất cả những gì y cần” của Hàn Tiểu Bằng tan biến. Thân thể ẩm áp, một giầy trước còn ở dưới thân y lằng kêu, sau khi xong việc, lập tức cuộn chần lên, biến thành Thánh Nữ không thể xâm phạm.

Hàn Tiểu Bằng hoạt động thân thể tuyết trắng, nhích nhích lại gần, bên kia sẽ thò ra một bàn tay, không chút lưu tình đẩy y ra.

Ngay cả mức độ lời nói cũng ngày càng thẳng cấp, từ “Cách xa ta ra chút” thành “Mẹ nó đừng có chạm vào ta” cuối cùng lại lưu loát dứt khoát “Cút đi”

Hàn Tiểu Bằng không biết chuyện gì đã xảy ra, vẻ mặt cầu xin: “Hạo ca, người quá lạnh lùng. Nếu người không muốn ta nữa, cứ việc nói thẳng đi.”

Trần Hạo bị y làm cho bức mình, dập thuốc trong tay, nói: “Không đời nào.”

Hàn Tiểu Bằng càn quấy nói bậy: “Vậy sao người không để ta ôm? “

“Đã nói là người như vậy làm ta không ngủ được! Người hiểu cho ta đi được không!”

“Nhưng ta phải ôm người ta mới có thể ngủ! Người như vậy có hiểu cho ta đâu!”

Hàn Tiểu Bằng đem cái việc uỷ khuất đó thành đương nhiên.

Trần Hạo nghe xong lời này, rốt cuộc xoay người lại, nghi ngờ nhìn y: “Vậy trước đây lúc người chưa gặp ta, làm sao ngủ?”

Này còn phải hỏi sao? Tìm bạn tình ôm ngủ. Lần đầu tiên y gặp Trần Hạo, lúc đó chẳng phải làm hấn đến ngất xỉu, ôm vào trong ngực như cái gối sao?

Nhưng lời này hôm nay không có dám nói ra. Hàn Tiểu Bằng quanh co một hồi, chậm rãi nuốt nuốt nước miếng nói: “Nhà ta.... Thực ra.... Có gấu....”

“Gì?” Trần Hạo vắt vẻo mới nghe được.

“Gấu bông...” Mặt Hàn Tiểu Bằng lại đỏ.

Lông mi Trần Hạo giãn ra, lại lẩn lộn từ trên giường đứng dậy.

“Mặc quần áo vào.” Hấn nói.

“Làm gì?”

“Đi mua gấu cho người!” Trần Hạo tức giận nói.

“Nga....” Hàn Tiểu Bằng chớp chớp mắt: “Vậy phải mua đồ hiệu nha, nếu không là rụng lông đó.”

Hai giây sau bổ sung nói tiếp: “Hạo ca, đồ hiệu có hơi hiếm, mang nhiều tiền chút.”

Trần Hạo đứng một bên bị y nói cho trợn mắt há mồm, trầm nghĩ, ầm, sao ta lại bao nuôi cái thứ như vậy chứ!!!

Vì thế hai người đi ra ngoài mua gấu bông.

Trần Hạo mặt tức giận đi trước, Hàn Tiểu Bằng gục đầu theo sau. Bất quá, y không phải là ủ rũ, ngược lại trong lòng mừng thầm. Y vừa đi vừa nhìn chằm chằm cái mông lớn căng chặt quần jean của Trần kim chủ, trong lòng nảy lên một vài toan tính.

Tiểu khu của bọn họ là một xã khu xa hoa mới được quy hoạch, xung quanh không thiếu các trung tâm mua sắm lớn nhỏ. Hai người cứ thế mà đi bộ thôi.

Vốn giữa Hàn Tiểu Bằng và Trần Hạo còn có một đoạn khoảng cách, bởi vì tốc độ của người phía trước ngày càng chậm nên khoảng cách được kéo gần.

Không lâu sau, Trần Hạo bị Hàn Tiểu Bằng giẫm gót chân. Hấn quay đầu trừng mắt nhìn Tiểu Bạch Kiềm đang liếc mắt: “Làm trò gì đó!”

Tiểu Bạch Kiểm cười hì hì, kéo tay trái Trần Hạo: “Hạo Hạo, chúng ta cùng đi đi.”

Một động tác nắm tay thôi, phối hợp như thế, tự nhiên như vậy, làm ngực Trần Hạo nảy mạnh lên.

Hai người song song đi dưới bóng cây trên đường, mười ngón tay giao vào nhau. Chung quanh chỉ có tiếng lá cây sần sật lao xao cùng tiếng ve sầu râm ran, ngẫu nhiên gặp vài bác gái đang tập thể dục, ai cũng vội vàng, không có ai đặc biệt chú ý bọn họ cả.

Trần Hạo lại nhớ đến bộ phim tình yêu kinh điển xem lúc còn là thiếu niên mới lớn, không thiếu những cảnh tượng như vậy:

Nam chính nắm tay nữ chính cùng đi trên con phố nhỏ, ban đầu đều im lặng không lên tiếng, một lát sau, một người trong đó hạ quyết tâm lớn tiếng nói: “XXX, ta thích người,”

Chính là khác người như vậy, chính là buồn nôn như vậy đó. Trần Hạo nắm chặt tay Hàn Tiểu Bằng, thật sự hy vọng bản thân cũng có thể nói ra: Bằng Bằng, ta thích người.

“Bằng Bằng, tay người mềm quá.” ‘Quý nhất gan’ Hạo Hạo uẩn khúc nửa ngày, cuối cùng lại thoát ra một câu kỳ quái như thế.

Hàn Tiểu Bằng lại bày ra nụ thương hiệu ngây ngô của y. Tay y quả thật rất mềm, rất trắng, rất thon, nếu không phải khớp xương hơi lớn, căn bản không nhận ra là tay nam nhân.

Trần Hạo mở bàn tay y ra, so với tay mình, lại sờ sờ mặt trên chút, một lần nữa nắm chặt. Ánh trắng rơi trên mặt hần, vừa tái nhợt vừa cô đơn

27. Chương 27

Trung tâm mua sắm đang có khuyến mãi, hiển nhiên đầy người. Mặc dù máy điều hoà đã được mở công suất tối đa, nhưng Trần Hạo cùng Hàn Tiểu Bằng sau khi chen một vòng vẫn đổ mồ hôi như mưa.

May thay Hàn Tiểu Bằng đã chọn được một con gấu về âu yếm, màu nâu nhạt, lông ngắn, cao bằng nửa người thật, giá cả rất hàng hiệu.

Y ôm con gấu vào trong ngực, lên mặt giống như thiếu nữ được tặng quà: “Ha ha, bây giờ ta có những hai Hạo ca ca, một Trần Hạo Hạo với một Hùng Hạo Hạo.”

Trần kim chủ đang xếp hàng trước quầy tính tiền nghe được phát ngôn mới nhất của đồ ngu ngốc kia, không chút khách khí đá vào mắt cá chân y.

“Ui nha!” Hàn Tiểu Bằng khóc thét co chân lên nhảy sang một bên.

Y thế mà tiếp tục dựa tường, mặt cười đầy xấu xa, lại tự do phát biểu ngôn luận không có điểm dừng: “Đợi về nhà rồi, người và Hùng Hạo Hạo, chúng ta cùng 3p chứ?”

Ánh mắt hiếu kỳ của mọi người đồng loạt chuyển qua đây, Trần kim chủ hận không thể có một cái hồ ngay lúc này để hần nhảy xuống.

Hần lấy một xấp Mao gia gia từ trong túi ra, khí phách nện trên quầy tính tiền, không đợi người ta thối tiền, khấn cấp lao ra khỏi hàng bắt được đồ ngốc mà mình ‘bao dưỡng’ kia, đem hần tha khỏi ánh mắt tò mò của mọi người.

“Xem thử còn muốn mua cái gì nữa, đều mua hết đi.”

Hàn Tiểu Bằng bị hần đẩy đại vào một cửa hàng chuyên bán quần jean, y cũng vì thế mà cầm đại một cái quần jean, tiến vào phòng thay đồ.

Trần Hạo đứng ở ngoài, ôm gấu chờ y. Một lúc sau, nhận được tin nhắn: Giúp ta lấy size lớn hơn đi, mua size nhỏ kê kê sẽ bị kẹt hông đó.

Bà mẹ nó hông mất mới đáng đó!

Trần Hạo lật mắt, lấy một cái quần khác, đưa đến cho Hàn Tiểu Bằng.

Hắn gõ cửa, cửa phòng thay đồ hé ra một cái khe nhỏ, một cánh tay trắng trắng mềm mềm vươn ra, bắt lấy tay Trần Hạo, dùng lực kéo vào.

Người sau cũng không biết là làm sao, như bị mê muội mà hút vào trong vậy.

Cửa nhanh chóng đóng lại. Trần Hạo còn chưa kịp phản ứng, đã bị Hàn Tiểu Bằng nắm lấy hai vai, đặt tại trên bản cửa, ‘phanh’ một tiếng trầm vang.

“Người...”

Hắn vừa muốn giãy dụa, một cái đùi trắng bóng đột nhiên chen vào giữa hai chân.

Hàn Tiểu Bằng phía trên chỉ mặt một cái sômi kẻ vuông, móng vuốt toàn thân như chó vậy, phía dưới đã sớm cởi sạch sẽ, thứ đồ chơi vừa đen vừa thô sớm mất không chế, trên đỉnh đầu tròn trĩnh to béo không ngừng chảy ra chất nhầy màu trắng.

Tổ rõ ra tính dục không thể áp chế của chủ nhân nó lúc này.

“Hạo Hạo...” Hai gò má y phấp hờng, đôi mắt chăm chăm nhìn thẳng Trần Hạo.

Trần Hạo phát hoảng, đầu lười nghẹn lại: “Đừng.... Đừng có ở chỗ này...”

Hàn Tiểu Bằng rướn cổ cắn môi Trần Hạo.

Trần Hạo vội đem gấu chắn giữa hai người.

Hàn Tiểu Bằng ăn một miếng lông, cũng không nổi giận, chỉ cười hắc hắc: “Hạo Hạo, đừng có thẹn thùng nha!”

Y nắm lấy lỗ tai gấu, thô bạo ném nó xuống đất. Hùng Hạo Hạo oanh liệt nằm xuống, vừa vặn chắn đi khoảng trống giữa cửa và sàn nhà.

“Bằng Bằng, đừng nháo bậy!” Trần Hạo nhăn mi, hạ giọng, cố làm ra bộ dạng tức giận. Nhưng phản ứng của thân thể không có lúc nào là không bán đứng hắn, cự vật không ngừng ma sát khó hạ hắn, cho dù cách quần, eo lưng vẫn như bị không chế trực tiếp, như có như không che che lấp lấp đón ý hòa theo.

Hàn Tiểu Bằng ghé sát vào người hắn, cởi bỏ thắt lưng, ngón tay trắng nõn thon dài vói vào.

Y phả hơi thở ướt át bên tai Trần Hạo: “Hạo Hạo, ta muốn thao ngươi, trước mặt tất cả mọi người...”

Y cảm thấy thân thể Trần Hạo run lên, cho nên hạ thấp người, nắm lấy quần hắn, ngay cả quần lót cũng một lượt lột xuống.

Gây thịt màu hồng đột ngột bị bại lộ trong không khí, khe run lên, trông có chút diễm đạm đáng yêu.

Hàn Tiểu Bằng ngửa đầu nhìn lên, đôi mắt thu thủy long lanh, nhìn khuôn mặt tuổi xuân anh tuấn của Trần Hạo.

Y nói: “Hạo Hạo, tôi yêu cậu.”

Y lại lớn tiếng nói một lần: “Hạo Hạo, tôi yêu cậu!” Không thèm quan tâm người bên ngoài phòng thay đồ hay người trong trung tâm mua sắm này có nghe thấy hay không.

Y giống như một người yêu, một vị cứu tinh, lại càng giống như vực sâu tuyệt vọng, trong nháy mắt bao trùm cả tâm trí Trần Hạo.

Giống như hiện thực phiên bản cổ tích, hay cổ tích phiên bản hiện thực, hoàng tử bất ngờ thổ lộ với người yêu.

Cho dù nơi bày tỏ không phải đường rừng phủ xanh, không phải trên hồ nước trong xanh, mà là trong cái phòng thay đồ vô lý này; Người được thổ lộ kia, cũng không ăn mặc chải chuốt, đùi trần mông lộ, và cho dù kịch bản có diễn ra ngay trong nơi này đi nữa, hắn vẫn như một tên ngu ngốc, cảm động đến nước mắt gần như rơi xuống.

Trần Hạo nâng tay che mắt mình.

Hắn nghe tiếng Hàn Tiểu Bằng gọi, nhưng không dám trả lời.

Hắn sợ vừa mở mắt ra, vừa cất lời nói, sẽ tỉnh mộng, người vừa rồi mới nói thương hắn sẽ biến mất không thấy nữa. Hắn sợ thể giới mỏng manh của hắn sẽ sụp đổ.

Hàn Tiểu Bằng yên lặng nhìn Trần Hạo một lúc lâu, há miệng, đem vật kia của đối phương ngậm vào trong miệng, cất lực phun ra nút vào.

Phân thân phần hồng dưới sự tác động của nước bọt ướt át nhanh chóng trương lớn, hai tay che mắt Trần Hạo lúc này không thể không chuyển xuống dưới, chặn miệng lại.

Phía trước của hắn dĩ nhiên đã chảy nước, hai chân kích động run lên, liều mạng nhẩn nại không phát ra tiếng.

Nhưng Hàn Tiểu Bằng không có khả năng cứ như vậy bỏ qua cho hắn. Y nâng một chân Trần Hạo lên, tách cái mông thịt ra, đầu lưỡi mềm mại lại ướt chầm chậm liếm lên khe hở nhỏ. Mới liếm vài cái, liền nhận ra Trần Hạo chịu không nổi rồi.

Đứng thẳng dậy, giống một tên lưu manh chính tông cười dâm dăng xoa nắn cặp mông lớn kia, nhẹ giọng nói: “Hạo Hạo, người thật dâm dăng.”

“Người mẹ nó.... Mới.... Dâm dăng! Bằng Bằng dâm dăng....” Thân là người của cách mạng đồng chí Trần Hạo Hạo uy vũ không chịu khuất phục.

Hàn Tiểu Bằng tách hai chân y ra, xách gậy lớn nhắm ngay nhục huyết không ngừng co rút dùng lực đỉnh vào, cự côn thô đen đậm mạnh đến cùng.

“A!!!!” Trần Hạo thét chói tai. Kích thích bất thành linh khiến hắn cơ hồ đứng thẳng không nổi, may mà Hàn Tiểu Bằng đỡ eo hắn, mới không bị tê liệt ngã xuống đất.

Nhưng mà ván cửa phòng thay đồ rất mỏng, cho nên người bên ngoài lập tức nghe được động tĩnh trong này.

Thanh âm ngây thơ của một đứa bé truyền đến: “Mẹ, trong kia có hai thục thục đó!”

28. Chương 29

Chắc tác giả chia chương bị nhầm hay sao nên trong bản raw lẫn bản qt đều không có==. Cho nên tính ra truyện cũng chỉ có 60 chương nhưng thôi ta để nguyên theo ý tác giả.

Trần Hạo nghe thanh âm non nớt của đứa nhỏ kia, suýt chút nữa héo khô tại chỗ. Trên trán vãi một lớp mồ hôi, bất chấp mọi điều, cuống quýt đẩy Hàn Tiểu Bằng, muốn tách ra khỏi y.

Nhưng mà biểu hiện của Hàn Tiểu Bằng thực trấn định, đồng thời y cũng thực kích thích; trong cái thời khắc ra sức tấn công này bắt y rút ra là không thể nào.

Trần Hạo đẩy hai cái, Tiểu Bạch Kiểm chẳng những không thôi động, ngược lại còn nắm cổ tay hắn, không biết y dùng cách gì, trong lúc quan trọng này, một phát, toàn bộ thân thể hắn giống như bị cố định tại chỗ, không tài nào cử động được.

“Người!”

“Hừ....” Hàn Tiểu Bằng thổi hắn một hơi: “Ngoan, đừng cử động nữa, người không muốn bị người bên ngoài nhìn thấy chứ?”

Trần Hạo trừng y, hắn tự xưng cảm thấy giọng điệu uy hiếp không chút đứng đắn nào của Tiểu Bạch Kiểm này lại cực kì chuyên nghiệp, giống như đám cảnh sát liều mạng truy hỏi bức cung hắn hồi trước vậy.

Chuyện này cũng không thể trách Hàn Tiểu Bằng được. Sau khi yêu chỉ số thông minh giảm xuống rõ rệt, không lưu ý liền vướng phải bệnh nghề nghiệp.

Cho nên hai người mắt to trừng mắt nhỏ, nín thở ngưng thần tiếp tục làm.

Nhưng điều này cũng quá khó khăn. Bị làm vài cái, Trần Hạo đã chống đỡ không đứng nổi, hai chân mềm nhũn, mông quệt ngã trên sàn đất, một cổ chất lỏng màu trắng phun hết lên khuôn mặt to lớn của Hùng Hạo Hạo.

Người đang mua sắm bên ngoài đột nhiên nghe ‘phanh’ một tiếng, biết thì nói làm kích thích nhỉ, không biết còn tưởng cửa phòng thử đồ sắp gãy tới nơi rồi.

Một nhân viên đứng ở ngoài quan sát cả buổi, nhin không được nữa gõ cửa: “Hai vị tiên sinh, mời các anh đi ra giùm cho!”

Hàn Tiểu Bằng mắt diếc tai ngơ, lại đem Trần Hạo nhắc dựng lên, tiếp tục tiến công.

Nhân viên tức giận: “Nếu hai anh không ra tôi sẽ gọi bảo vệ!”

Hàn Tiểu Bằng như trước không đáp lại, vùi đầu lao lực, rốt cuộc trước ánh mắt bao người yêu đương vụng trộm sinh ra khoái cảm thật lớn mà phóng thích ra ngoài.

Hai người nhanh chóng mặt quần áo. Không bao lâu đã nghe ngoài cửa một đồng hỗn loạn, hiển nhiên là quản lý toà nhà mang theo bảo vệ hùng hổ bước đến.

Hàn Tiểu Bằng chớp mắt nhìn Trần Hạo: “Đánh ta đi!”

“Gì chứ?”

“Mau đánh ta!”

“Bằng Bằng...” Trần Hạo hiểu ý y, nhưng hần không nỡ.

“Mau lên, mắng ta cũng được!” Hàn Tiểu Bằng nóng nảy, tự cho mình một bạt tai vang dội.

Trên gương mặt trắng nõn hiện lên một cái Ngũ Chỉ Sơn.

Trần Hạo ức một bụng lãnh khí: “Ngươi quá lắm rồi đó!”

Quản lý vừa đến trước cửa phòng thay đồ, vừa muốn đập cửa, đã nghe thấy từ bên trong truyền ra tiếng tát ‘bốp’ ‘bốp’, làm cho người ta kinh sợ.

Kèm theo còn có tiếng người mắng: “Đồ dê tiện, làm loạn sau lưng tao cùng người khác, còn dám nói láo!”

Tiếp, cửa lạch cạch một tiếng mở ra. Chỉ thấy hai nam nhân trong phòng thay đồ, đều mặt đỏ tía tai, quần áo không chỉnh tề.

Người bên trái, trên mặt toàn là dấu hồng, đáng thương hề hề, hiển nhiên là bị người ta chinh phục rồi.

Người bên phải kia, mày nhăn thành đoàn, trừng mắt nhìn quanh, bộ dáng giống như muốn ăn thịt người.

Thì ra.... Là đánh nhau sao?

Nhất thời, quản lý, bảo vệ, nhân viên và quần chúng đều không khỏi có chút thất vọng, cũng có xúu nghi ngờ.

Vốn quản lý hôm nay bị ghen một bụng lửa, đang muốn chộp hai tên không biết trời cao đất rộng này tới phát tiết, ai biết chỉ tổ rước thêm tức giận vào mình.

Trần Hạo là người của xã hội, nắm mạng người trong tay, loại sát khí quanh mình khác biệt với những người bình thường.

Hắn mang biểu tình người dám lại đây ta chém chết người đi ra trung tâm mua sắm, bước đến chỗ nào, không có người bình thường dám không vội vã né tránh.

Hàn Tiểu Bằng yên lặng nhặt gấu trên mặt đất theo sau hắn. Y chú ý tới dáng đi của Trần Hạo, hai chân mở rộng, nghiêng trái lắc phải phải giống như vịt đục, dọc đường không chút phúc hậu cười trộm trong lòng.

Ra khỏi trung tâm mua sắm rồi, Trần Hạo lại đi vòng ngược trở lại, nắm tay Hàn Tiểu Bằng, cùng y đi song song.

“Cái chủ ý ngu dốt gì chứ. Lần sau không cho làm thế nữa.” Trần Hạo sờ mặt Hàn Tiểu Bằng, đau lòng nói.

Hàn Tiểu Bằng cười sáng lạn: “Hôm nay quá kịch liệt a, mỗi ngày đều được kích thích như vậy, thì bị đánh cũng cam lòng. Dù gì Hạo ca đánh cũng không đau chút nào cả.”

Trần Hạo trợn trắng hai mắt: “Người đúng là cái đồ không có thuốc chữa!”

“Người mới không có thuốc. Làm loạn sau lưng, trước mặt nói dối khỉ gì chứ, người bị nhiễm phim tám giờ à?”

“Đúng vậy đó thì sao, ta thích xem phim bộ tình yêu thì sao!”

“Cho nên mới nói người không có thuốc chữa.....”

“Câm mẹ người đi!”

.....

Đêm đó, rốt cuộc Hàn Tiểu Bằng vẫn là người chiến thắng chung cuộc, y ôm Hùng Hạo Hạo, âu yếm Trần Hạo Hạo cùng ngủ trên chiếc giường kingsize, thực bình yên, thực thoải mái ngủ thẳng đến khi trời sáng.

29. Chương 30

Chú thích

-Về việc trông sân – thu sân: ở đây có nghĩa là mấy anh tai to mặt lớn thường có sản nghiệp đen, đàn em giang hồ thì trông coi nó, mấy cái sản nghiệp này được gọi là sân sau ấy, việc trông sân là coi ngó sản nghiệp làm ăn này nọ, thu sân là tìm cách chiếm nó đoạt nó mua nó. Theo mình hiểu là vậy.

Sau lần gặp cuối cùng ở câu lạc bộ đêm, Chu Toàn liền biến mất khỏi cuộc sống của Trần Hạo.

Không có điện thoại, cũng không có đến cửa, càng không có nhiệm vụ mới, như là cố ý gây bất hoà hoặc là cố tình quên đi, Trần Hạo nhờ thế mà thanh nhàn hơn bao giờ hết.

Hắn và Hàn Tiểu Bằng phân chia công việc. Người kia phụ trách mỗi ngày gọi hắn dậy, chuẩn bị ba bữa một ngày cho hắn, giặt quần áo sạch sẽ dọn dẹp nhà cửa thơm mát, sửa nồi cơm điện thay bóng đèn vãn vãn mây mây trong nhà tất cả chuyện lớn chuyện nhỏ.

Mà hắn thì phụ trách đưa tiền, mang Hàn Tiểu Bằng đi ăn đi uống đi chơi đi hưởng thụ.

Thực ra bọn họ đã thuê hắn một căn nhà trệt, tiền trong túi xách dưới giường cũng đủ cho bọn họ tiêu xài.

Hàn Tiểu Bằng chưa bao giờ tỏ ý bất mãn với thân phận người chồng của gia đình này.

Có đôi khi bọn hắn sẽ cùng làm tình kịch liệt trên bàn đá cẩm thạch trong phòng bếp.

Xong việc Hàn Tiểu Bằng sẽ lấy một trái dưa chuột, mang theo một chai bia, lão đảo bước đến phòng khách, nằm trên sofa, vắt chân bắt chéo nhàn nhã nói: “Biết sao không. Trên đời vốn dĩ chỉ có ba chuyện vui.”

Trần Hạo cười hỏi: “Ba chuyện gì?”

“Ăn cơm!” Hàn Tiểu Bằng hươ hươ dưa chuột.

“Uống rượu!” Lại lắc lắc chai bia.

“Còn gì nữa?”

Hàn Tiểu Bằng cười hì hì, cầm Hùng Hạo Hạo đang nằm trên sofa qua đặt vào hạ bộ, đáng khinh cợt đẩy vài cái, đáp tiếp:

“Làm Hạo Hạo!”

“Đm nó ấy!” Trần Hạo nhào qua, hai người lại lăn thành một đoàn trên sofa.

Hạnh phúc là gì ư? Trong tâm Hàn Tiểu Bằng, có thể cùng người mình yêu mỗi ngày đều không có việc gì làm dính cùng một chỗ chính là hạnh phúc.

Nhưng hạnh phúc này sẽ kéo dài bao lâu, y không tính được.

Y biết, Chu Toàn chỉ biết mất tạm thời.

Trần Hạo có nhà khác, cất giữ tiền đen. Y cũng biết.

Thứ duy nhất y không biết, chính là Trần Hạo rốt cuộc đang làm cái gì?

Hắn là người của xã hội, nhưng không giúp người ta trông sân, cũng không giúp người ta thu sân, lại không có nghề nghiệp nào khác. Mỗi ngày chỉ làm tổ ở nhà xem TV, ăn vặt, ra oai với y.

Ngoại trừ Chu toàn ra, hắn cơ hồ không có quan hệ với người nào khác. Tiền của hắn rốt cuộc là từ đâu ra?

Hàn Tiểu Bằng vụng trộm lén Trần Hạo ra khỏi nhà, thu thập truy xét tin tức từ các tờ báo lớn như Tây An các loại, chú ý các tai nạn giao thông ngoài ý muốn, tin cướp bóc, mất tích này nọ nhưng vẫn không lần ra đầu mối.

Trong lòng y cũng do thế mà dần dần nảy sinh những suy nghĩ đáng sợ.

Rồi một buổi sáng hôm nọ, y xuống lầu mua điểm tâm, phát hiện bác gái bán điểm tâm dưới lầu đột nhiên đã bị đổi, cảm giác bất an này đạt tới đỉnh điểm.

Cô gái được phái đến theo dõi y vừa mới hơn hai mươi, mắt thấy chính là người mới tốt nghiệp.

Để không đánh rần động cỏ, Hàn Tiểu Bằng cũng không trò chuyện nhiều với cô.

Nhưng y không biết, mới một ngày trước thôi, Trần Hạo đã cùng cô gái này đánh thành một đồng hỗn loạn.

Hắn trong lòng vô cùng minh bạch, Chu Toàn tự nhiên cắt đứt liên lạc, không vì cái gì cả, đơn giản chỉ vì hắn bị theo dõi.

Chuyện đến đây rồi, Trần Hạo không biết nên khóc hay nên cười. Từ năm hắn 18 tuổi, bị buộc phải giết người, hắn đã biết rõ vài năm dương thọ của mình cũng chẳng còn dài.

Biểu cửu hắn là người vô cùng khôn khéo, y biết một ngày nào đó cái đuôi đã đủ lớn, đã tự biết kiếm tiền này sẽ cản đường y.

Nhưng thứ hắn không ngờ tới, nửa đường lại nhảy ra một Hàn Tiểu Bằng này.

Trần Hạo ngay từ đầu vẫn không hoài nghi y, thẳng cho đến khi cùng Chu Toàn uống rượu ở câu lạc bộ hôm đó. Sau này hắn dần dần nhớ lại một đoạn kí ức ngắn, rồi một đêm lại một đêm không ngủ.

Tiểu Bạch Kiểm không phải Tiểu Bạch Kiểm, thân người rắn chắc, trên tay có vết chai, là súng.

Ở Trung Quốc, có hai loại người dùng súng, nếu y là lính, y sẽ không cần phải nói dối học đại học, sau đó đi làm việc.

Bọn họ ở bên nhau gần một tháng, y không có bạn bè, không có đồng nghiệp hay đồng học, chưa bao giờ gọi cho cha mẹ mình bằng một cái điện thoại.

Trần Hạo nghĩ, Tiểu Bạch Kiểm có khi còn không có gọi là Hàn Tiểu Bằng. Y là cảnh sát, một tên cảnh sát tới bắt hắn.

Hắn từng lo âu sợ hãi phần nọ không biết làm sao, cho đến khi y ở trong phòng thay đồ nói ba tiếng “Tôi yêu cậu” kia.

Hắn nhớ lại lời Hàn Tiểu Bằng từng nói ‘chỉ có ở trước mặt hắn, y mới là thật’.

Trần Hạo lựa chọn tin tưởng. Hắn tin tưởng mấy lời ngon tiếng ngọt kia, trầm sâu triền miên, lần ánh nhìn chăm chú kia không thể nào có thể là giả, hắn tin tưởng lời Hàn Tiểu Bằng nói, là thật.

Cho dù y có là cảnh sát, cho dù nhiệm vụ của y là bắt hắn, nhưng y lại yêu phải hắn, tất cả, là thật.

30. Chương 31

Chú thích

-Hình cảnh: là cảnh sát tội phạm, cảnh sát hình sự, còn Bằng Bằng là đặc công, khác nhau.

-Huyền quan: Khu vực tính từ cửa chính vào phòng khách.

-Về cái đoạn đặt thanh tre vào trục cửa thì như này. Không biết đặc bằng cách nào đó, haha xin lỗi cái này mình chưa nghĩ ra. Trần Hạo đặt thanh tre vào trục cửa, có người mở cửa từ bên ngoài vào sẽ làm tre bị gãy làm đôi, Hạo Hạo về mở thêm lần nữa từ bên ngoài thì thanh tre sẽ gãy làm tư. Thế đó. Chắc là vậy.... Cho nên nếu không có ai vào thì lúc Hạo về mở cửa thanh chỉ gãy làm hai thôi.

Mấy ngày nay, trong lòng Hàn Tiểu Bằng đủ các loại tâm tư.

Mỗi ngày đi mua bữa sáng là lẽ sống của y, cho nên khó tránh khỏi việc mỗi ngày đều phải đối mặt với cô gái dưới lầu tức lính mới được phái tới theo dõi y kia.

Y cực kì chắc chắn, cô gái này nhất định chính là hình cảnh mỹ nữ trong đội hình mới chiêu mộ, được đặc biệt phái đến điều tra chứng cứ phạm tội của bạn trai y.

Một tháng nghỉ ngơi sắp kết thúc, tuy đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ tổ chức giao cho, còn thu phục được Hạo Hạo, ai ngờ sau lưng Hạo Hạo còn một cừu cừu, sau lưng cừu cừu còn thêm một cảnh sát thúc thúc.

Muốn Hàn Tiểu Bằng cứ như vậy vầy vẩy tay chào trở về làm việc, để ‘Hạo Hạo gốc’ một mình ở nhà xem phim, y không tài nào yên tâm nổi.

An ninh quốc gia và an ninh cộng đồng không cùng một hệ thống, khách quan mà nói thì là nước sông không phạm nước giếng. Hàn Tiểu Bằng cũng chỉ là một tiểu tổ trưởng, y cũng không có cách nào lấy tin tức từ phía bên kia được.

Nhưng mà cái loại ‘hành vi nghệ thuật’ ‘điều tra giám thị’ này, y đều nắm rõ trong lòng bàn tay, nhất thời cũng không bối rối.

Y dùng vỏ kẹo tự chế ra một thiết bị nhỏ, đặt vào giữa hai kẽ hở dưới sàn nhà trong huyền quan, chỉ để lộ ra một góc nhỏ rất khó bị phát hiện. Nếu có người nhân lúc bọn họ không ở nhà trộm vào, sẽ hoàn toàn đập vỏ kẹo lọt xuống.

Chạng vạng hôm đó, Hàn Tiểu Bằng và Trần Hạo tay trong tay đi siêu thị gần nhà mua hoa quả.

Trên đường trở về, phát hiện dưới ánh đèn đường ngoài cái bóng của hai người bọn họ còn có thêm một cái bóng khác hợp lại một chỗ cùng với hai người.

Bọn hắn đi nhanh, thứ đó nhanh, bọn hắn đi chậm thứ đó cũng chậm lại.

Hàn Tiểu Bằng liếc mắt nhìn thử, phát hiện là một chiếc xe nhỏ, không nhanh không chậm lái theo trên con đường nhỏ, đèn xe còn không thềm bật.

Y nghĩ, đm nó, lại thêm người theo dõi. Về đến nhà vừa mở cửa ra, quả nhiên vỏ kẹo hoàn toàn khảm xuống giữa kẽ hở, có người đến thăm.

Quả thật có ‘khách nhân’ tới nhà, Trần Hạo đem túi hoa quả lớn đặt xuống đất, đổi dép, đóng kỹ cửa lại

Thanh tre mỏng hần cố ý kẹp trên trục cửa đã gãy làm tư.

Trần Hạo nhìn về phía Hàn Tiểu Bằng, có chút dăm chiêu.

Hàn Tiểu Bằng không nhìn hắn, đã giành trước vọt tới phòng khách, mở máy lạnh, sau đó nằm lăn xuống đất.

“A! Mẹ nó mệt chết anh mày!” Y cứ thế mà tứ giác bác xá nằm xuống, cái cổ xiêu vẹo, mắt trộm đảo loạn tìm quanh.

Rồi lại chăm chú nhìn dưới đáy bàn trà, phát hiện một cái máy nghe lén.

Vì thế mà giật mình kêu lên: “Nha nha, đáy bàn sao lại bị nứt mất tiêu rồi, nhựa này cũng đâu có rẻ đâu.”

Dứt lời, tìm đâu ra một cuộn băng keo, kéo dán vài lần, đem máy nghe lén bọc kín toàn bộ.

31. Chương 32

Chú thích

-Hoàng Cung: tên phim, chắc là cái phim Hàn Quốc Goong đó hehe

-033: khúc này chắc là tiếng lóng gì đó, ta tra mà ko ra, ai biết xin hãy chỉ.

-Vu ma ma: một nhân vật.... Giống Dung ma ma trong HCCC đó

-Mâm cỗ non: ta dịch như này cho mng dễ hiểu, nhưng bản gốc là = Hiệu Thảo: tức nam sinh đẹp trai nhất, xuất sắc nhất về mọi khía cạnh như là kết quả học tập, kỹ năng giao tiếp,... Mỗi trường học bất kể là tiểu học, trung học cơ sở, trung học phổ thông hay đại học đều có một anh hiệu thảo riêng của trường được chọn qua bầu cử bỏ phiếu blah blah. (Theo Baiken-Baidu)

Trần Hạo rửa trái cây trong bếp, hỏi Hàn Tiểu Bằng: “Người muốn ăn gì?”

Hàn Tiểu Bằng ở xa kêu to: “Ta muốn ăn Hạo Hạo ~!”

Trần Hạo nghe xong trong lòng mỉa mai, kiên nhẫn gọt vỏ táo, lột vỏ vải, dưa hấu cũng cắt thành từng miếng cánh hoa. Cùng lúc mở nắp cống thoát nước, lấy đèn pin rọi thử, không phát hiện có gì khác thường.

Lúc này mới vui vui vẽ vẽ mang trái cây vào phòng khách.

Hàn Tiểu Bằng vẫn còn đang nằm ườn dưới đất. Trần Hạo đập y một cái: “Ngồi dậy ăn mau!”

Hắn đem trái cây đặt trên bàn, Hàn Tiểu Bằng ngồi dậy nhìn qua, thực đủ súc vật. Mấy quả này cắt cũng đều quá rồi đi, cạnh trơn bóng, hình thù chính tề, lớn nhỏ vừa phải, lại còn trình bày xen kẽ đẹp mắt.

Hàn Tiểu Bằng sống đến chừng này, chỉ từng gặp qua hai người có thể gọt trái cây đẹp như thế, một là đầu bếp khách sạn, một là bác sĩ phẫu thuật.

Y dịch lên trên sofa, chen cùng một chỗ với Trần Hạo, rướn cổ, nhu miệng, ngọt ngào làm nũng: “Ta muốn Hạo ca nuốt cho!”

Trần Hạo tay cầm điều khiển TV, khinh bỉ nhìn y một cái: “Đã lột vỏ rửa sạch cho người rồi! Tự đi mà ăn!”

Hàn Tiểu Bằng mặt dày cười xáp lên, cọ người Trần Hạo: “Hạo ca dùng miệng nuốt người ta ăn nha!”

Vì thế Trần Hạo trực tiếp lấy đại một miếng táo nhét vào miệng y: “Đừng ồn nữa, [Hoàng Cung] sắp chiếu rồi!”

Hắn đổi kênh, lập tức một cái lỗ mũi hà bá cùng với cái mặt to 033 xuất hiện trên màn hình.

Dù bị nhét táo vào miệng, nhưng Hàn Tiểu Bằng vừa thấy bộ phim kia liền ô ô a a kêu lớn: “Cứu mạng aaa! Lại là Vu ma ma!!!!”

“Có nghe được gì không?”

Cách Hoa Viên Tiểu Khu không xa, bên trong một chiếc xe thông tin, đại đội trưởng đội hình cảnh Hoàng Sơn hỏi Tiểu Hàng phụ trách nghe lén bên cạnh.

“Ah.... Hình như vừa rồi.... À cũng có một chút tiếng động...”

Tiểu Hàng là một tiểu thanh niên vừa mới tốt nghiệp, đã từng là một mầm cỏ non nổi tiếng của trường cảnh sát ở thành phố Bình Sơn, tên gọi Hàng Tiểu Hoa. Đáng tiếc hắn chưa bao giờ tự thừa nhận danh hiệu tốt đẹp của bản thân kia, chỉ là vì trong trường cảnh sát đa phần là mấy vị lão gia nhà hắn, cái danh hiệu này của hắn cũng là được bọn họ xét cho.

Lúc này hắn đang tập trung tinh thần điều chỉnh thiết bị nghe lén, lại vì không có nhiều kinh nghiệm, cho nên căn bản không nghĩ tới việc máy nghe lén bên kia đã sớm bị Hàn Tiểu Bằng dán kín mất rồi.

Trần Hạo chăm chú nhìn TV.

Hàn Tiểu Bằng ở bên cạnh gặm táo. Không được bao lâu, lại không cam lòng tích mịch dán lên: “Hạo Hạo, ta muốn làm người....”

“Shhh....” Trần Hạo đang xem đến phân đoạn cao trào, nín thở tập trung theo dõi, trực tiếp coi Hàn Tiểu Bằng như không khí.

Hàn Tiểu Bằng gục mặt, rồi lại đi ra ban công đem Hùng Hạo Hạo đã được phơi khô ôm xuống. Tiếp, Trần Hạo liền nghe được tiếng y tức giận:

“Hạo Hạo chết tiệt, Hạo Hạo thôi. Chỉ biết xem TV không thèm để ý tới ta!”

“Xem ta như thế nào dạy dỗ người! Nhắc mông lên!”

....

Trần Hạo bị y làm cho không sống nổi, quay đầu nhìn thử, tức khắc đỏ khốc đỏ cười.

Chỉ thấy Hàn Tiểu Bằng đem Hùng Hạo Hạo ‘bức’ đến trong góc tường, cuồng đá mãnh đập mông nó.

“Người phát điên cái gì chứ!” Trần Hạo vỗ vỗ sô pha: “Ai nói ta không để ý người, mau tới đâu ngồi.”

Cho nên, Hàn Tiểu Bằng bĩu môi, kéo Hùng Hạo Hạo qua.

Trần Hạo nói: “Mỗi ngày chỉ có một tập thôi, chờ ta xem xong lại này nọ với người, không được sao?”

Hàn Tiểu Bằng xụ mặt: “Không được!”

“Vậy người muốn sao đây?”

“Ta muốn Hạo Hạo ngồi trên đùi ta xem TV.”

32. Chương 33

Rốt cuộc, Trần Hạo ngồi xuống trên đùi Hàn Tiểu Bằng, Hàn Tiểu Bằng ôm eo hắn, sờ tới mò lui phần bụng và xương hông.

Mười phút sau, nịt quần Trần Hạo đã biến mất, hai tay Hàn Tiểu Bằng vói vào trong quần jean hắn, vuốt ve chơi đùa hạ bộ.

Mười lăm phút sau, Trần Hạo cuối cùng không tài nào tập trung tinh thần vào trên TV, phía dưới của hắn trưởng đến khó chịu, cứ vậy mà thở gấp, dán lên người Hàn Tiểu Bằng, đưa đẩy mông cọ sát.

Hai mươi phút sau, Hàn Tiểu Bằng bị hắn cọ thẳng một phát lên trời, cực kỳ hài lòng.

“Hạo Hạo, muốn ca ca thương người không?” Y dùng lực xoa nắn mông Trần Hạo, thừa biết còn hỏi.

Trần Hạo quay người lại, khoá ngồi trên người y, mặt đối mặt, thở hổn hển, kéo khoá quần y nói: “Người mẹ nó rốt cuộc bao nhiêu tuổi? Tại sao cứ chốc lát là đệ đệ, quay lưng lại thành ca ca chứ?”

Trần Hạo mới có hai mươi lăm, Hàn Tiểu Bằng đương nhiên là ca ca rồi.

Khuôn mặt y hồng hồng, ánh mắt trong suốt sáng ngời, ông ọ nói: “Người ta trên giường lúc nào cũng là một ca ca tốt nga.”

Trần Hạo bị y ‘nga’ một tiếng gê tởm đến run người, tròng mắt nhìn y, tự mình cởi sạch phía dưới, tách mở hai cánh mông, không thể đợi nổi muốn ngồi lên cự vật vừa lớn vừa đen kia.

Lại không ngờ bị Hàn Tiểu Bằng nắm lấy bả vai, đẩy mạnh ra, ấn người hấn xuống một cái, cả người thiên toàn địa chuyển bị đảo ngược, lưng dán xuống mặt bàn kính dày.

Hàn Tiểu Bằng nâng một chân thon dài của Trần Hạo lên, cười dâm dăng: “Hạo Hạo thật xấu xa, vừa rồi thì không thèm nhìn ta, bây giờ lại nổi máu dâm, ham muốn đến như vậy sao?”

Trần Hạo sớm bị y mài ra lửa, nằm trên bàn nhiệt tình xoay mông: “.... Đừng có nói nhảm nữa, mau tiến vào.”

Hàn Tiểu Bằng nghe xong, phía dưới lại cứng thêm ba phần, ngoài miệng như trước nói khích: “Nga? Muốn ca thao người, vậy mau ngoan ngoan cầu xin ca ca a....”

Nhưng Trần Hạo là loại người gì chứ, dù cho có nhuyển thành một bãi nước trên giường, miệng vẫn cứng như đá. Hừ hừ khinh thường mỉa mai: “Người thật mẹ nó.... Không được thì cứ nói thẳng.... Ta đi ra ngoài tìm người khác giải quyết cũng vậy thôi.”

Hàn Tiểu Bằng vừa nghe đầu oanh một tiếng nổ tung, trong lòng nói thầm, giở cho Trần Hạo người, 23 còn không thoả mãn được thứ nhà người!!! Còn dám ra ngoài tìm người??? Xem ra hôm nay không làm người khác là không được mà!!!!

Y nghĩ vậy, một bàn tay liền dùng lực đè eo Trần Hạo xuống, một tay còn lại lấy từ đĩa trái cây bên cạnh một trái vải nhỏ tròn xoe, nói: “Hạo Hạo đừng vội, Bằng Bằng dứt người ăn trái cây trước đã!”

33. Chương 34

“Ha ha huych phụt, bá bá sẽ vì người mà làm dây xích!”

Câu ta dịch là “Hạo Hạo đừng vội, Bằng Bằng dứt người ăn trái cây trước đã!”

Còn qt dịch là “ – Hào hào biế jí, péng péng xiān wèi nǐ chī shuǐguǒ – Hạo Hạo Biệt Cấp, Bằng Bằng Tiên Úy Nhĩ Ngật Thuỷ Quả – Hạo Hạo đừng vội, Bằng Bằng trước uy người ăn trái cây!”

Còn câu trên là “ ! – Hāhā bā jī, bóbo wèi nǐ zhī suǒgǔ! – Ha Ha Bát Tức, Bá Bá Vì Nhĩ Chức Toả Cốt! – Ha ha phịch phụt, bá bá vì người đan dây xích!”

+ So sánh hai câu với nhau các b sẽ thấy nó phát âm hơi giống giống đúng không, do máy nghe lén bị bịt nên mới xảy ra hiện tượng nghe nhầm này. Nên em Tiểu Hoa nó tưởng đang chơi SM =))) mà đúng mà, hai đứa nó kém có tí thành SM rồi. Nói thêm theo thứ tự là Chữ TQ – Phiên âm – Hán Việt – QT dịch

+ Cái chỗ Bát: huych, phịch, bịch, âm thanh va chạm giữa hai vật blah blah

+ Còn Tức: phun trong phun nước ấy, nên t dịch phụt luôn

+ Riêng chỗ Toả Cốt; toả trong này là xiềng, xích, vòng; cốt là xương; nên ta nghĩ chắc là dây xích ==, sai các bạn đừng ném đá; nó còn một nghĩa nữa là xương quai xanh, mà chẳng lẽ là đan xương quai xanh, hư cấu nên ta loại bỏ nghĩa này ==

Cùng lúc đó, từ trong tai nghe lén truyền đến một câu như vậy,

Lông mày đội trưởng Hoàng Sơn đã xoắn thành một sợi dây thừng, tính khí y nổi tiếng không tốt, đợi lâu như vậy sớm mất kiên nhẫn, tức giận hỏi: “Tiểu Hàng, cậu ngồi cả buổi rồi rốt cuộc có nghe được hay không hả!?”

Tiểu Hoa bên cạnh căng thẳng trán đầy mồ hôi. Hấn nghe thấy, nhưng cái khúc ban nãy, tại sao lại kêu bá bá sẽ đan dây xích? Không lẽ là tiếng địa phương?

Lúc này đối mặt với ánh mắt cường thế của đội trưởng, chỉ có thể cúi đầu, e dè nói: “Tòì.... Tòì sẽ rà chỉnh lại....”

Thế rồi hấn lại lập tức nghe thấy một tiếng hét cực kỳ lớn: “Xích chân người ấy, người đồ thứ đòn gánh!”

Dịch ra thì là: Hàn Tiểu Bằng, người là đồ biến thái!

Hai câu này cũng đồng âm luôn, các bạn tự so sánh chữ ngồi giải thích chắc 10086+ chữ

“ - Gàn jiǎo bó, nǐ cì gē biǎndan! – Can Cước Bá, Nhĩ Thứ Cá Biển Đắm! – Làm chân bá, người thứ đòn gánh!”

+ Can hoặc Cán tức làm việc hoặc làm nhục, xúc phạm; Cước là chân; Bá la bác -> Suy ra í câu nói là nếu mà đan dây xích rồi thì đi mà tự làm nhục tức xích chân bác ấy

“ - Hǎnxiǎopéng, nǐ zhègè biàntài! -Hàn Tiểu Bằng, Nhĩ Giá Cá Biến Thái – Hàn Tiểu Bằng, người này biến thái!”

Đây là tiếng rống giận từ Trần Hạo. Mà bây giờ, hắn đang giang rộng hai đùi, gắt gao giữ chặt mặt kính, bị cường chế rên rỉ, lại hướng quả vải kia chữ ằm lên: “Xích chân người ấy, người đồ cuồng bắn tinh!” [Hàn Tiểu Bằng, người đồ tình dục cuồng!]

“ - Gàn jiǎo bó, nǐ cì gē sǎ jīng kuáng! – Can Cước Ba, Nhĩ Thứ Cá Sái Tinh Cuồng! – Làm chân bá, người thứ sái tinh cuồng!”

+ Sái là rơi vãi, vẩy, rắc; Tinh trong tinh dịch =)); Cuồng là điên cuồng, mê cuồng blah blah

“ ! – Hǎnxiǎopéng, nǐ zhègè sèqīng kuáng! – Hàn Tiểu Bằng, Nhĩ Thứ Cá Sắc Tình Cuồng! – Hàn Tiểu Bằng, người này tình dục cuồng!”

“Hạo Hạo, tại sao người lại nói vậy! Người rõ ràng rất thích ta như thế này đấy cho người.....”

Hàn Tiểu Bằng cười âm hiểm tách huyết khẩu bên dưới đang đói khát mà co rút, đem trái vải nhỏ tròn kia dung sức đẩy vào, nhét sâu bên trong,

Cả người Trần Hạo đầu tiên là cứng đờ, nhưng rất nhanh chỗ phía dưới liền nhanh chóng đem trái vải nuốt vào.

“Oa, Hạo Hạo thật là lợi hại!” Hàn Tiểu Bằng lại cầm lấy một quả khác.

“Xích chân người ấy, người thử xem!”

“Hàn Tiểu Bằng, người dám!”

Cơ thể Trần Hạo căng cứng, cảm xúc gấp gềnh quỹ dị bên trong lại đang điên cuồng kích thích từng tế bào của hắn, phần đỉnh sớm không chịu nổi, run rẩy trào ra chất dịch nhớp nháp.

Hắn nhìn Hàn Tiểu Bằng, đôi mắt ướt át, không rõ là uy hiếp hay là khát cầu.

“Đừng giả vờ nữa, Hạo Hạo rõ ràng còn muốn mà!” Cái người xấu xa kia từ trên cao nhìn xuống tiếp tục lột trái vải thứ hai, cười đến sáng lạn: “Nào, Bằng Bằng dùng miệng nuốt người ăn.”

Vừa mới dứt lời, y liền vùi đầu xuống giữa hai chân Trần Hạo, đem vải nhắm ngay huyết khẩu, dùng đầu lưỡi vừa liếm vừa đẩy vào trong.

“A... A.... A..... A a a....” Trần Hạo rốt cuộc chịu không nổi khoái cảm quá lớn xâm nhập, phóng đăng kêu to. Đồng thời, một cỗ chất lỏng theo tiếng rên rỉ của hắn bắn ra ngoài.

Trong xe thông tin, Hàng Tiểu Hoa tháo tai nghe ra, khuôn mặt trắng bệnh nói: “Báo cáo đội trưởng, máy nghe lên nó, nó, nó hư mất rồi!”

“Hư? Tại sao lại hư được? Cái chúng ta dùng là của Đức đó!” Hoàng Sơn một bộ không thể tin được, “Đưa tai nghe cho tôi!”

“Nó, nó, nó thật sự, thật sự, hỏng nặng rồi.....”

Hàng Tiểu Hoa này gia cảnh tốt, lớn lên lại đẹp trai, lúc trước tập trung dự thi nhìn rất hoàn mỹ. Vào đội hình cảnh còn được xem như một thành phần ưu tú để bồi dưỡng, chỉ là ngốc không tới hai tháng liền phát hiện ra có vấn đề, mỗi lần hắn khẩn trương liền sẽ nói lắp.

Chuyện này đối với một cảnh sát thường xuyên đối mặt với đám phần tử tội phạm mà nói, là một vấn đề tương đối nghiêm trọng.

Hoàng Sơn đã nóng tính, thấy Hàng Tiểu Hoa lấp ba lấp bấp càng mất kiên nhẫn, một phát đoạt lấy tai nghe của đối phương đeo vào.

Y nín thở tập trung, hai mắt sáng lên, lại bỗng dưng đỏ mặt..... Ba phút sau, Hoàng đại đội trưởng hạ xuống chỉ thị: “Mấy nghe lén quả thật hư rồi. Kết thúc công việc!”

Buổi tối hôm đó, Hàn Tiểu Bằng liên hợp với mấy trái vãi trên đĩa đem Trần Hạo làm đến chết đi sống lại trên bàn. Mà Trần Hạo căn bản thà rằng thích chết chứ tuyệt không tỏ thái độ, triển khai một trận đánh lâu dài với y.

Cuối cùng kết quả là hai người bất phân thắng bại, sức cùng lực kiệt như hai con cá nằm trên thớt, dính vào nhau, nằm thở trên sô pha.

Phim về Vu ma ma đã sớm kết thúc. Chờ bọn hắn làm xong, trên TV chỉ còn lại bản tin buổi tối. Hơn nữa mấy vị lãnh đạo quốc gia bề bộn nhiều việc kia cũng đã báo cáo xong, bây giờ đang bàn về cuộc sống nước sôi lửa bỏng của dân ngoại quốc.

Trần Hạo gối đầu lên đùi Hàn Tiểu Bằng, hỏi y: “Bằng Bằng, ngươi là sinh viên, vậy nói được tiếng Anh phải không?”

Hàn Tiểu Bằng gật đầu: “Được.”

Trần Hạo hỏi: “Vậy ngươi thấy mấy nước ngoài tốt hay không?”

“Có nước cũng tạm tạm, có nơi không tốt.”

Lời này nói cũng như không.

“Vậy ngươi có từng nghĩ đến việc xuất ngoại không?” Trần Hạo ngửa đầu, nhìn y, trong mắt ẩn chút chờ mong.

“Ngươi hỏi cái này làm gì? Muốn rời khỏi đây sao?” Y nói.

“Ta thấy ở nước ngoài tốt lắm.”

“Nước ngoài mà tốt? Tốt chỗ nào?” Hàn Tiểu Bằng mất hứng, lý tưởng từ nhỏ cộng thêm bối cảnh công việc khiến cho y rạch ròi yêu ghét về cái chủ đề này.

Trần Hạo tinh ý nhận ra đối phương phản cảm với chuyện này. Hắn xấu hổ cười cười, không nói gì nữa.

34. Chương 35

Chú thích

-Nhân tại giang hồ, thân bất do kỷ: con người do môi trường xã hội định hướng phát triển nhân phẩm, ko điều khiển, quyết định bản thân được, đại khái thế....

Ngày thứ hai, Hàn Tiểu Bằng rời giường đã phát hiện tin vui trọng đại: Mỹ nữ bán điểm tâm đã mai danh ẩn tích, bác gái đã trở về rồi.

Chuyện này nói lên cái gì ư? Chứng tỏ mấy vị cảnh sát thúc thúc theo dõi bọn họ đã biết khó mà lui về, triệt để.

Hàn Tiểu Bằng mua bánh bao ở quán điểm tâm xong mừng như điên. Y cứ nghĩ những người này đến để giám thị nhất cử nhất cử của Trần Hạo, chỉ để tìm manh mối giữa những kẻ hở, hay bằng chứng trung gian nào đó để từ đó mà suy ra ‘tội phạm thật sự’.

Nhưng hơn cả tuần nay, Trần Hạo đều thành thành thật thật ngồi trong nhà, trừ bỏ y ra thì không cùng liên hệ với bất luận kẻ nào khác, nhất là Chu Toàn.

Cho nên, cho dù Trần Hạo có phạm tội hay không, phạm vào tội có lớn bao nhiêu đi chăng nữa, phía bên kia chỉ sợ chưa tìm được bất cứ bằng chứng nào.

Cái nơi trụ cột kia của Trần Hạo chần chẫn không sạch sẽ gì, lần hần mất tích hơn một tuần đó, đến tột cùng đến Tây An làm chuyện gì, Hàn Tiểu Bằng không muốn nghĩ tới. Trong lòng y, sớm linh tính rồi, y cảm thấy bản chất của Trần Hạo nhất định là một đứa nhỏ lương thiện thành thật.

Những chuyện trái với luân lý hần làm trước kia, nhất định là do Chu Toàn sai bảo thậm chí là bị hiếp bức mà làm, đó chính là cái gọi là nhân tại giang hồ thân bất do kỷ mà thôi.

Hàn Tiểu Bằng ân thầm lên kế hoạch, có nên đi cửa sau, tìm một cơ hội, giở một chút thủ đoạn đùa giỡn, tóm gọn kẻ địch rồi giải quyết luôn cữu cữu kia một thể. Bất quá, việc này phải làm một cách bí mật, êm ả, tính toán kỹ hơn,....

Tự cho rằng Hạo Hạo đã tạm thời thoát khỏi nguy hiểm, Hàn Tiểu Bằng sau khi mua đồ ăn sáng, liền đi dạo vài vòng loanh quanh, thấy có bán hoa cảnh, nổi hứng nhất thời, chọn một chậu Cúc Ba Tư nhỏ sắp nở, vui vẻ ôm trở về.

“Hạo Hạo, xem ta mua cái gì này?”

“Hùng Hạo Hạo rất cô đơn nha, ta mua chậu cúc hoa về bồi hần này!”

Hàn Tiểu Bằng vừa vào cửa liền lớn giọng ồn ào, cao hứng đi thẳng vào phòng ngủ, lại không ngờ đứng hình — trên giường không có ai.

“Hạo Hạo?” Y lại qua phòng khác, tìm kiếm, không hề thấy bóng dáng Trần Hạo.

Hàn Tiểu Bằng cảm thấy quá mức quỷ dị, lấy điện thoại di động gọi cho Trần Hạo.

Kết quả từ phòng ngủ truyền đến tiếng điện thoại inh ỏi của di động đặc chế.

Trần Hạo, hần không mang theo di động sao?

Tại sao có thể như vậy? Quên mang hay là cố ý?

Không lẽ là? Hồng rồi!

Hàn Tiểu Bằng đột nhiên nghĩ tới gì đó. Y vọt vào phòng ngủ, mở tủ quần áo ra, bên trong có hai ngăn tủ, để quần áo của Trần Hạo, hiện tại đã trống trơn không có gì cả. Đầu óc như bị chích điện, Hàn Tiểu Bằng nhìn tủ quần áo rỗng tuếch kia, ngây ra như phỗng.

Thật lâu sau đó, y suy sụp ngã ngồi trên giường.

Hạo Hạo của y.... Lại không thềm nói một tiếng, cứ như vậy mà đi....

Quay ngược lại lúc trước.

Kỳ thật Trần Hạo cũng không phải chỉ đơn giản là đi như thế. Hần là trốn, bỏ trốn quá khứ, cũng là trốn thoát tương lai.

Trong lòng hần vẫn luôn cực kỳ rõ ràng, câu chuyện tình yêu của Hạo Hạo và Bằng Bằng, sẽ chẳng thể nào có thể kéo dài. Rồi cho đến sáng hôm nay, hần phát hiện máy nghe lén bị dán bằng dính dưới bàn, càng chứng minh cho điều đó.

Hàn Tiểu Bằng có nhiệm vụ, nhưng y là cùng hần trải qua một ngày, liền thêm một phần quyến luyến, thêm một phần không nỡ, càng thêm một phần quyết tâm phản bội tổ chức.

Trần Hạo an ủi bản thân, hơn một tháng hay, hạnh phúc mà hần đạt được, so với hai mươi mấy năm trong quá khứ đã là quá nhiều rồi, hần phải thoả mãn rồi.

Hần gọi cho Chu Toàn, nói với y, mình bị cảnh sát theo dõi, cần một chiếc thuyền.

Trước khi đến bến tàu Bạch Vân đã được đặt sẵn, Trần Hạo trở về ngôi nhà nhỏ mình thuê lúc trước, lấy ra mấy cái túi du lịch từ gầm giường, từ ‘Nike’ lấy ra năm vạn đồng, nhét vào va li. Lại khoá vali kỹ càng, dùng dây đem bảy tám chiếc túi còn lại buộc chặt lại một chỗ, vác trên vai, kéo vali ra khỏi cửa.

Một lát sau đó, di động Hàn Tiểu Bằng báo có tin nhắn mới.

Nhưng mà lúc đó, y đang nằm trên giường trong phòng ngủ, nhìn trần nhà mà ảm đạm xuất thần, hoàn toàn không còn hứng thú đi để ý việc khác. Trong đầu y ngàn lời vạn chữ, lộn xộn. Lân qua lộn lại chỉ nghĩ về một vấn đề — hôm qua còn rất tốt như kia, hôm nay sao lại không nói một tiếng đã bỏ đi?

Sau đó một chút nữa, di động trên sô pha phòng khách lại lần nữa báo có tin nhắn mới.

Hàn Tiểu Bằng cần còn ngăn người, y nghĩ, Hạo Hạo sẽ đi đâu chứ? Ta phải làm sao tìm hắn đây? Có nên về đơn vị một chuyến không? Y nghĩ nghĩ, đột nhiên nhớ tới hôm qua, Trần Hạo tựa trên người y hỏi y:

“Bằng Bằng, người là sinh viên, sẽ nói tiếng Anh chứ?”

“Người thấy nước ngoài có tốt không?”

Hàn Tiểu Bằng giật mình một cái lặn từ trên giường xuống, Hạo Hạo của y muốn xuất ngoại! Không, nói chính xác là, muốn bỏ trốn!

Sở cảnh sát đã biến đi rồi người còn chạy cái gì con cá nhỏ kia a, đây không phải là giấu đầu lòi đuôi sao???!!!!

Hàn Tiểu Bằng tức giận, người chạy thì cũng được, tại sao không bàn bạc với ta? Đồ Trần Hạo Hạo ngu ngốc, ngủ với ông đây nhiều như vậy rồi, còn dám xem ông như người ngoài.

Hàn Tiểu Bằng nghĩ đến đây, bị tổn thương. Hạo Hạo của y có thể đi đâu đây? Hắn có hồ sơ phạm tội, muốn nhập cảnh thì phải có visa, hắn chỉ có thể bỏ chạy đến nơi không cần xác nhận nhập cảnh, hoặc là quốc gia nhập cảnh tự do. Mấy nước như thế không nhiều, Hàn Tiểu Bằng mở Notebook ra, tra ra mười mấy nước, đều là nơi chim không thèm thả shit. Lại còn rất thích hợp để tội phạm lẩn trốn.

Y vào phòng khách lấy điện thoại, tính đem mấy tài liệu này chụp lại, thì phát hiện trên màn hình thông báo có năm tin nhắn chưa đọc.

Quý khách thân mến, tài khoản [0561] của bạn phát sinh một phiên giao dịch nhân dân tệ vào lúc 9:45 ngày 14 tháng 8 năm 201X, số tiền gửi vào 10000.00, nếu như có thắc mắc, xin hãy lập tức gọi vào số 95555 yêu cầu kiểm tra.

Quý khách thân mến, tài khoản [0561] của bạn phát sinh một phiên giao dịch nhân dân tệ vào lúc 9:49 ngày 14 tháng 8 năm 201X, số tiền gửi vào 10000.00, nếu như có thắc mắc, xin hãy lập tức gọi vào số 95555 yêu cầu kiểm tra.

Quý khách thân mến, tài khoản [0561] của bạn phát sinh một phiên giao dịch nhân dân tệ vào lúc 9:54 ngày 14 tháng 8 năm 201X, số tiền gửi vào 10000.00, nếu như có thắc mắc, xin hãy lập tức gọi vào số 95555 yêu cầu kiểm tra.

Quý khách thân mến, tài khoản [0561] của bạn phát sinh một phiên giao dịch nhân dân tệ vào lúc 10:01 ngày 14 tháng 8 năm 201X, số tiền gửi vào 10000.00, nếu như có thắc mắc, xin hãy lập tức gọi vào số 95555 yêu cầu kiểm tra.

Quý khách thân mến, tài khoản [0561] của bạn phát sinh một phiên giao dịch nhân dân tệ vào lúc 10:07 ngày 14 tháng 8 năm 201X, số tiền gửi vào 10000.00, nếu như có thắc mắc, xin hãy lập tức gọi vào số 95555 yêu cầu kiểm tra.

[0561] là thẻ vàng ngân hàng China Merchants Bank của Hàn Tiểu Bằng, lúc Trần Hạo nói muốn bao dưỡng y, từng hỏi qua số tài khoản này. Bây giờ, là Trần Hạo tự gửi tiền cho y. Hắn còn chưa rời khỏi Bình Sơn.

Hàn Tiểu Bằng nhìn tin nhắn này, không khỏi vừa vui vừa tức, đồ ngu ngốc này, ai muốn tiền của hắn, ông đây là muốn xác hắn! Y lập tức lấy áo khoác xông ra ngoài.

Thành phố Bình Sơn này nói lớn thì cũng không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, chỉ có khoảng 24 cái Merchants Bank, trong thành phố đã 16 cái rồi. Hàn Tiểu Bằng nhớ lại lúc sáng y rời đi lúc 7 giờ 40 phút, về đến nhà là 8 giờ 08 phút, Trần Hạo từ lúc rời đi đến giờ nhiều nhất cũng chỉ mới hơn nửa tiếng, hắn còn phải đến nơi nào đó để lấy tiền. Đây cũng là giờ cao điểm, xe cộ chen chúc, hắn cũng không có khả năng đi quá xa.

Hàn Tiểu Bằng quyết định, trước ra khỏi khu vực này đã, đến hai khu mới được xây dựng xem thử một vòng đã.

Lúc y lái xe trên đường, tin nhắn ngân hàng gửi đến cũng không có dừng, Hàn Tiểu Bằng chỉ mong Trần Hạo gửi nhiều tiền, càng nhiều càng tốt, để y đuổi đến kịp lúc, may mắn bắt quả tang được người yêu đang đứng trước ATM

35. Chương 36

Trần Hạo lúc này đang lẩn qua lẩn lại trong máy ATM. Hắn từ trước đến nay chưa bao giờ sử dụng thứ này, cho nên thao tác không được nhanh nhạy, huống hồ cái máy này cũng thực quá ngạo kiều —

Gì mà không lấy tờ 50 chỉ lấy tờ 100; Mỗi lần chỉ có thể gửi một vạn (=10000); Chết tiệt hơn là chỉ cần một tờ trong một vạn đồng này bị kẹt, tiền đã được gửi vào sẽ bị phun ra hết.

Trần Hạo thầm mắng xui xẻo, nếu không phải hôm nay ngân hàng mạng hỏng, hắn mới không có ngu ngốc đi dùng cái máy này, để mồ hôi đầy đầu.

Phải biết rằng, số tiền bên trong túi lên đến hơn 200 vạn (= 2.000.000), sau lưng hắn lại còn một hàng dài người.

Lúc sau, nhiều người thấy kẻ này gửi một lần lại thêm một lần tiền, không dừng, bộ dạng muốn đem cái máy ATM này bao trọn nguyên một ngày, trong lòng đều sinh ra hâm mộ cùng ghen tị không lí giải được.

Vì tránh cho bản thân khỏi tức chết, một hàng nam nữ già trẻ phía sau hắn thức thời dần tản đi mất. Cuối cùng, chỉ còn lại duy nhất bóng dáng nhỏ của Trần Hạo yên lặng ‘cày’. Đến 11 giờ rưỡi, bụng đã lên tiếng kháng nghị, tin nhắn nhắc nhở Hàn Tiểu Bằng, thống kê tổng số tiền cũng chỉ mới được 30 vạn.

Càng khốn hơn là, Hàn Tiểu Bằng lúc này còn chưa tới bắt Trần Hạo. Y giờ định trước chạy đến hai cái ATM gần tiểu khu nhất, ai dè đúng ngày công nhân viên chức về hưu nhận lương trợ cấp.

Về khoản tiền bạc thì sức chiến đấu của các cụ ông cụ bà một chút cũng không yếu hơn đám người trẻ tuổi được! Hàn Tiểu Bằng ở trong đám người chen tới chen lui một tầng mồ hôi không nói, lại còn bị vài bà lão không biết chữ chộp lấy, muốn y giúp làm một số thủ tục. Trong lòng Hàn Tiểu Bằng gấp muốn chết a, ngoài mặt thì bình tĩnh giải đáp thắc mắc của mấy ông bà lão.

Cuối cùng, toàn giải quyết vấn đề cho người ta là chính, mà người mình muốn mình tìm thì ngay cả bóng cũng không thấy.

Y lại bắt một chiếc xe, chạy thẳng đến 5 cây ATM khu trung tâm, nhưng mà giống như người ta nói thì kẻ xui xẻo uống nước cũng bị mắc răng.

Cuộc thi Marathon XX cấp quốc tế hôm nay tiến trình vừa đến thành phố Bình Sơn, vài con đường khu trung tâm bị phong tỏa, ngăn không cho bất cứ phương tiện nào đi vào.

Một đám học sinh, giáo viên, công nhân, nhân viên công vụ tay cầm hoa tươi, đứng hai bên đường, không ngừng kêu “Cố lên” đặc biệt đinh tai nhức óc.

Dưới sự nhiệt tình khôn nguôi của người dân Bình Sơn, Hàn Tiểu Bằng cũng gia nhập hàng ngũ ‘Chạy Marathon’. Đương nhiên, là bị bức bách, bởi vì không có bất kỳ phương tiện nào có thể lái được mà.

Hơn nữa vì chạy ngang qua đường đua, làm đổ chướng ngại vật, lại còn gây vài cuộc xung đột nhỏ với mấy anh cảnh sát. Mà phương thức giải quyết vấn đề là, Hàn Tiểu Bằng chạy ở phía trước, nhân dân ở phía sau đuổi theo, đuổi đến khi đuổi không kịp nữa mới thôi.

Nói ngắn lại, là Hàn Tiểu Bằng giống như chó cứ chạy học lưỡi hỏi thăm mấy cây ATM ở khu trung tâm, kết quả ‘Trần Hạo ở đâu’ vẫn là một bí ẩn.

Hàn Tiểu Bằng xuất thân là đặc công, không phải bộ đội đặc chủng, chạy một vòng lớn như vậy, chung quy cũng ăn không nổi.

Y thở phì phò, đặt mông ngã ngồi trên mặt đất, nghĩ, trời đánh bạn học Trần Hạo, tại sao hắn không tạo tài khoản rồi vào ngân hàng gửi thẳng một lần đi, thật ngu ngốc mà!!!

Tin nhắn thông báo của ngân hàng lại gửi đến, Hàn Tiểu Bằng vụn vụn không hề nghĩ đến, mấy cái tin nhắn nghiệp vụ mà y ghét nhất lúc thường kia sẽ trở thành niềm hy vọng duy nhất cho y lúc này: Người y yêu còn ở thành phố này.

Hàn Tiểu Bằng nhìn tin nhắn kia, bỗng chú ý tới một câu cuối cùng: Nếu như có gì thắc mắc, xin hãy lập tức gọi vào số 95555

Y đập đầu một cái, đcm nó, một tháng nằm ở nhà không đi làm, liền biến thành đồ ngu rồi. Mình có thể hỏi ngân hàng mà!!!!

Vì thế, trung tâm tư vấn khách hàng liền nhận được một cuộc gọi từ khách hàng mang thẻ vàng.

Vị khách kia ở bên kia điện thoại nổi trận lôi đình. Nói hệ thống ngân hàng trục trặc rồi, không ngừng chuyển tiền cho y, cứ mỗi 5 phút đồng hồ lại thêm 1 vạn nhân dân tệ vào tài khoản. Đây rõ ràng chính là muốn hãm hại y, muốn cho y đi tù vân vân

Nhân viên nữ lập tức luống cuống điều tra thông tin thẻ ngân hàng của vị khách này, phát hiện cũng không phải do hệ thống ngân hàng trục trặc, mà là có người gửi tiền cho y, nên nhắn cho y.

Nhưng vị khách kia không tin, hỏi:“Tiền gửi từ đâu vào?”

Nhân viên nữ đáp:“Là từ chi nhánh đương Thu Vũ ạ.”

“Cô nói gì kỳ vậy, đương Thu Vũ làm gì có cái China Merchants Bank nào?”

“Nga, đó là chi nhánh chúng tôi mới mở tháng trước.”

Thì ra là như thế, hiểu rồi!

36. Chương 37

Nhưng mà lúc Hàn Tiểu Bằng vỗ đầu bừng tỉnh đại ngộ. Cũng là lúc Trần Hạo bị một người hung hăng ‘chộp’, người vừa vỗ vai hắn là bảo vệ ngân hàng vừa thay ca.

Bảo an đại thúc nói một tràng ngôn ngữ địa phương, kèm theo ánh mắt phê bình, nói với Trần Hạo: “Người cái tên nhóc này, làm gì không làm, lại đi khoe khoang mình nhiều tiền à, phú nhị đại thì giỏi lắm sao! Hệ thống Mạng của ngân hàng bọn tôi bị nghẽn rồi, sao không qua ngân hàng khác gửi đi, nào thì không suy nghĩ cứ chuyển chuyển cái gì...”

Y cứ nói như thế chính nghĩa ngôn từ, quản lý nghiệp vụ đứng bên cạnh mặt đã tái đi rồi. Phải biết thời nay ngân hàng cạnh tranh ngân hàng không dễ dành, có hàng trăm hàng vạn mức chỉ tiêu số lượng. Người kia thì ngốc, tự nguyện gửi từng vạn từng vạn một, quản lý từ sáng đã bắt đầu cười trộm, cảm thấy đây là một miếng bánh lớn, bảo vệ ca sáng cũng yên lặng, mặc hắn một đầu mồ hôi, cũng không nhắc. Giờ thì hay rồi, tên này đem cơ mặt nói ra xong, còn nghĩ bản thân rất thông minh nữa chứ.

Trần Hạo bị bảo an đại thúc nói xong, lập tức đứng lên. Nghĩ, đại khái gần đây chuyện phiền lòng quá nhiều, chiếm quá nhiều thời gian suy nghĩ của hắn, làm hắn ngay cả chuyện nhỏ nhất cũng không suy nghĩ nổi.

Hắn đem số tiền còn lại bỏ vào, vác trên người, đi qua ngân hàng phía đối diện ngã tư kia. Bởi vì thời gian quá đổi cấp bách, nên hắn mới bất chấp phí chuyển khoản mà gửi như thế.

Có đôi lúc mọi chuyện sẽ không suôn sẻ như vậy đó. Trần Hạo chân trước mới vừa đi, Hàn Tiểu Bằng liền đến từ phía sau.

Y vừa xuống xe, lại nhận được một cái tin nhắn, bên trên nói tổng số tiền là 178 vạn nhân dân tệ. Hàn Tiểu Bằng bị con số này dọa sợ.

Y tức khắc hiểu ra, đây là cơ hội cuối cùng của mình!

Cơ hồ là chạy như điên, Hàn Tiểu Bằng chạy đến đường Thu Vũ, gửi như thế này chắc chắn không phải từ cây ATM, mà chỉ có thể là từ trực tiếp ngân hàng.

Đang giữa trưa, ngân hàng không có bao nhiêu người. Toàn bộ đại sảnh vừa liếc một cái đã biết rồi.

Hàn Tiểu Bằng là chạy thực mạng đến, tưởng có thể đem người trong lòng kịp bắt lại, không ngờ kết quả thành ra thế này.

Đứng trong ngân hàng trống rỗng, y thấy một cơn mê muội khó tả, giống như lần đầu làm nhiệm vụ, tự cho là biết được tình báo chính xác đến không thể trúng hơn, ai ngờ bị kẻ định từ đầu đến chân lừa giỡn một phen, kết chẳng những không thu hoạch được gì, còn tổn thất hai người đồng sự.

Hàn Tiểu Bằng có thể nghe được tim mình đập, thích thích thích ngay sát bên tai y, làm màng tai y phát đau. Cảm giác chết lặng như thế này, lại thêm đã lâu đều không có trải qua nhiều cảm xúc như thế, sự khản trương, sợ hãi, lo được lo mất, lại càng thêm tự trách.

Y buộc bản thân phải trấn định, phải bình tĩnh, đi đến trước quầy lễ tân, hỏi nhân viên: “Vừa rồi có ai đến đây gửi chuyển khoản tầm 200 vạn không?”

“Hình như là không có ai ạ. Hệ thống Internet ngân hàng chúng tôi hôm nay có chút trục trặc.” Nữ nhân viên đáp.

Hàn Tiểu Bằng vừa muốn phản bác, đã nghe một giọng nam từ phía sau: “Ban này có một tên nhóc, thực xa hoa, mang theo vài bao tiền mặt bên người.”

Hàn Tiểu Bằng vừa nghe liền kích động, phải biết phong cách ‘làm nổi’ như vậy chính là Cửa Hạo ca nhà y. Y giờ nói cũng không lưu loát nổi: “Đại ca... Hắn đi đâu rồi?”

Bảo an đại thúc nói: “Tôi bảo hắn đến ngân hàng khác rồi. Chính là ngân hàng phía đối diện đó.”

Ông còn chưa nói xong, Hàn Tiểu Bằng đã lao ra ngoài.

Y vừa lao ra, liền thấy từ ngã tư đối diện, một bóng dáng quen thuộc từ ngân hàng bước ra, bắt một chiếc xe.

“Trần Hạo!” Hàn Tiểu Bằng kêu to khản cổ.

Nhưng mà nơi đó là giao lộ xe cộ chạy ngược chạy xuôi, hai người cách nhau quá xa. Trơ mắt nhìn Trần Hạo lên xe, Hàn Tiểu Bằng thì vẫn còn bên này chờ đèn xanh.

Y âm thầm ghi nhớ biển số xe, lát nữa sẽ đuổi theo. Ngay lúc đèn chuyển xanh, y vừa chuẩn bị qua đường, một thằng nhóc gương mặt thanh tú không biết từ đâu nhảy r, chặn Hàn Tiểu Bằng lại.

“Anh ơi, có tiền lẻ không? Có thể đổi giúp em một trăm được không?” Hắn mở ví, đưa một tờ Mai gia gia ra.

“Tránh ra!” Hàn Tiểu Bằng bây giờ làm gì có thời gian cùng người xa lạ làm chuyện vô ích, lại còn ngay lúc quan trọng này nữa, giúp người làm vui cũng phải tùy lúc thôi.

Y đẩy thằng nhóc kia ra, đang muốn đi, lại nghe đối phương đột nhiên gân cổ hô to: “Bắt ăn trộm a! Bắt lấy ăn trộm!”

Hàn Tiểu Bằng chấn động, cúi đầu, phát hiện bóp da màu đen của thanh niên kia thế nhưng tự nhiên lại bị nhét vào túi áo khoác của mình.

Không chờ hắn làm khó dễ, một đám nam nhân trang điểm khác nhau đã vọt lên, xông vào trước mặt y, Hàn Tiểu Bằng thấy tại sao lại quen mắt như vậy chứ, cái người mà giống diễn viên Nhật Takeshi Sorimachi ấy, hắn chạy đến bắt một cánh tay của Hàn Tiểu Bằng, chuyên nghiệp bẻ ngoặt ra sau lưng y.

Ngay sau đó, người thứ hai lại từ sau lưng bóp cổ y, dùng đầu gối của hắn hung hăng nện vào đầu y, Hàn Tiểu Bằng liền ngã gục, trực tiếp té xuống.

Từ phía sau một vài tên trắng hán chen lên, đặt y ở trên nền xi măng. ‘Takeshi Sorimachi’ từ bên hông rút ra một cái công tay lấp lánh, nói ra thân phận — “Người thành thật một chút đi! Bọn ta là cảnh sát đây!”

Đối mặt với khung cảnh ‘Kinh tâm động phách này’, người qua đường vây xem khiêng có gì là không khỏi xúc động, vỗ tay trầm trồ khen ngợi. Lúc đó, trong lòng Hàn Tiểu Bằng chỉ có bốn chữ: Đ* t con mẹ mày!

37. Chương 38

Trong phòng thẩm vấn, điều hoà mở công suất lớn. Hàn Tiểu Bằng lại mặc một chiếc áo chữ T, phía dưới là quần đùi màu lam, cánh tay và đùi bị lạnh đến nổi da gà. Tay phải bị còng vào trên bàn, nửa người bị lệch qua chỗ đó. Lớp kim loại bên trên còn đã bị tróc một lớp sơn, phỏng chừng là do thường xuyên còng vào tra khảo phạm nhân.

Đang lúc run cầm cập, cửa mở, một cảnh sát trẻ ôm một thùng lớn văn kiện toàn giấy đi vào. Trên thùng dán một miếng giấy trắng, phía trên dùng bút viết rõ ràng hai chữ lớn: Trần Hạo.

Đm! Trần Hạo Hại nhà ta làm chuyện gì thương thiên hại lý, phạm vào đại án kinh thiên động địa gì, mà tư liệu của y lại cần dùng cái thùng giấy lớn như vậy để đựng chứ? Y thề nếu không phải vì hơn phân nửa thùng đều là giấy A4, thì y đã đem đóng văn kiện đó ăn nuốt hết rồi!

Phô trương thanh thế, gây áp lực cho người bị thẩm tra, mấy trò xiếc này y cũng được chơi nhiều rồi.

“Hàn Tiểu Bằng?” Tiểu cảnh sát cầm một túi hồ trong thùng giấy, mở ra, từ bên trong rút ra một tờ giấy. Hắn cũng không phải người lạ, chính là ‘Cảnh Hoa’ (cảnh sát đẹp như hoa?) đội hình cảnh năm nay vừa tiếp nhận, Hàng Hành.

Đại đội trưởng Hoàng Sơn từng giận hằn, phần tử tội phạm đều cực kỳ xảo hoạt và hung tàn, đa số là mềm nắn rắn buông. Nếu người khách khí, bọn hắn sẽ làm càn; nếu người hung dữ, bọn họ liền yên lặng. Cho nên nhân viên chấp pháp nhất định phải có khí thế, ngay từ cái nhìn đầu tiên phải làm cho đối phương e dè.

Bởi vì đồng chí Hàng Tiểu Hoa lớn lên rất được, Hoàng đại đội trưởng còn đặc biệt dặn, bảo hắn trăm ngàn lần không được cười, càng không thể khấn thưng.

Vì thế, trước khi đồng chí Hàng Tiểu Hoa bước vào phòng thẩm vấn, đã phải làm một động thủ tục tâm lý.

Lúc này, hắn ngồi xuống trước mặt Hàn Tiểu Bằng, giống như y thiếu hắn mấy vạn tiền, cầm hồ sơ, trừng mắt lạnh lùng nói:

“Hàn Tiểu Bằng, nam, sinh ngày X tháng X năm 1982, quên quán XX, hiện cư trú ở thành phố Bình Sơn, chân núi Long Vân, tiểu khu số 18 căn hộ số 502. Tiểu học: Trường thực nghiệm tiểu học ở XX, Trung học: Trung học Đệ Nhất ở thành phố XX, Đại học: Đại học Quốc Dân Trung Hoa học viện quan hệ quốc tế...”

Hắn càng đọc càng cảm thấy rồi, “Người giờ đang làm việc cho chính phủ, thật đúng là đa cấp, nhân viên chính phủ cùng phần tử xã hội đen ở chung với nhau, muốn chuyện gì cũng đều có.”

Lại nói, tiểu cảnh sát này vừa vào cửa, Hàn Tiểu Bằng liền phát hiện hắn chính là đầu sỏ ngay ngã tư hô ăn cướp, là đầu sỏ hại y lạc mất Trần Hạo. Ban đầu lại còn tưởng hắn là đồ thần kinh chạy từ viện tâm thần ra, không nghĩ tới chớp mắt một cái, đã thành nhân viên chấp pháp

Lông mọc chưa dài, đã dám ở trước mặt dân chuyên nghiệp lên đời, quả thật là nghịch thiên mà! Giờ khắc này, Hàn Tiểu Bằng đã quyết định, phải cho con chim non mới ra đời này ném thử chuát tư vị hiểm ác của thế gian.

“Người và Trần Hạo là quan hệ gì?” Hàng Hành hỏi.

Hàn Tiểu Bằng gục đầu, không nói lời nào.

Hàng Hành không vui nhăn mi: “Người và Chu Toàn, hai người là quan hệ gì?”

Hàn Tiểu Bằng liếc mắt nhìn hắn, vẫn là không nói gì.

Hàng Hành cười lạnh: “Chu Toàn và Trần Hạo hoạt động trong một tổ chức xã hội đen, người cũng không thể không biết đi? Người cho rằng ở trong này giả chết, rắm cũng không thềm phóng, thì sẽ an toàn ư?”

“Ba”. Vài tám ảnh chụp bị ném trước mặt. Ảnh tui không rõ lắm, nhưng vẫn có thể nhận ra ai là ai. Có mấy tấm ở trên, là lúc y đang kể vai sát cánh ôm Chu Toàn, trong tay toàn là vỏ chai rượu. Là ảnh chụp lúc bọn họ ở câu lạc bộ đêm.

Hàn Tiểu Bằng trong lòng cả kinh, đăm nó, theo dõi từ khi đó cơ đấy! Lúc anh đây giúp cứu cứu quay một bộ phim ‘khiêu dâm’ kia, thằng nhãi này không phải cũng biết chứ...

Tiểu cảnh sát bên kia vẫn còn đang nói: “Tôi nói cho mà nghe nghe, thẳng thẳng khoan hồng kháng cự nghiêm phạt. Từ giờ trở đi, hỏi người cái gì phải đáp cái đó, phải tích cực phối hợp với cảnh sát và nhân viên chấp phát phá án.”

Hàn Tiểu Bằng thoáng nhướng mi: “Tôi nếu không muốn phối hợp, các người còn không phải sẽ treo tôi lên sao?”

Nghe y nói như vậy, đồng chí Hàng Tiểu Hoa nở nụ cười, sau đó tự cảm thấy không ổn, nhanh chóng đem mặt đông thành một tảng đá, uy hiếp nói: “Bọn tôi đương nhiên sẽ không làm thế. Bất quá nếu người muốn biết, thì là có một chỗ, người nhất định sẽ không muốn vào đâu.”

Hàn Tiểu Bằng hỏi: “Chỗ nào?”

“Người có từng nghe qua Trung Quốc có một đơn vị rất đặc biệt, gọi là Kỷ Ủy không?”

38. Chương 39

Thủ đoạn của kỷ uỷ, đơn giản chỉ là không cho ngủ, không cho đại tiểu tiện, một ngày một đêm tra khảo người. Mấy tên bản tính nhà quan bình thường quen sống sung sướng an nhàn nên cơ bản là không chịu nổi. Mà Hàn Tiểu Bằng đã trải qua huấn luyện chuyên môn, là phần tử ương ngạnh ý chí đối đầu, cho nên so với mấy tuyệt chiêu tra tấn của bọn y, mấy trò đùa của kỷ uỷ không đáng nhắc tới. Nếu đem y nhốt vào cũng chẳng làm y mở miệng. Bất quá, Hàn Tiểu Bằng nghĩ trong lòng là vậy, trên mặt thể hiện ra lại là chuyện khác.

“Tôi.... Tôi và Trần Hạo.... Là có chút quan hệ....”

Hàng Hành vừa nghe câu này, kim lòng không đậu vui vẻ lên, tâm nói, phương pháp giảng dạy của đội trưởng dùng được. Ngồi vẫn không không đoạ được, nghe ‘Kỷ Ủy’ tức khắc hoảng sợ.

Hắn ho khan một tiếng, che dấu mừng thầm trong lòng: “Suy nghĩ cẩn thận rồi thành thật khai báo đi, nói rõ ràng chút.”

“Vâng.” Hàn Tiểu Bằng trì độn gật đầu, “Cảnh quan, nhưng anh trăm ngàn lần không thể nói là tôi nói đầu....”

“Biết rồi.” Hàng Hành không kiên nhẫn đánh gãy lời y. Hắn từ trong ngăn kéo lấy giấy bút ra, ấn mở máy ghi âm chuẩn bị ghi âm lại.

“Tôi.... Tôi hiện tại và Trần Hạo đang cùng nhau....”

“Nói gì như muỗi thê! Lớn tiếng chút!”

Tiểu cảnh sát rống một tiếng như vậy, Hàn Tiểu Bằng không nói nữa, chớp chớp mắt nhìn hắn.

“Chuyện gì?” Hàng Hành hỏi.

Hàn Tiểu Bằng đỏ mặt, nhần nhần nhí nhí cúi đầu: “Cảnh quan, anh lớn lên trông thật đẹp mắt.”

“Gi?”

Y nói những lời này vừa nhẹ vừa mỏng, âm lại trầm. Hàng Hành chỉ nghe được đến chữ ‘Anh’.

“Cuối cùng có nói hay không! Đừng nghĩ có thể dùng mách khoé với tôi.” Hắn tức giận đứng dậy, đến trước mặt Hàn Tiểu Bằng, lôi tay y.

Nói nhanh như thế thôi, tay hắn còn chưa động đến được bả vai Hàn Tiểu Bằng, đã bị đối phương nắm trụ. Thanh âm Hàn Tiểu Bằng lúc này biến lớn: “Cảnh quan, da của anh thực mềm mịn.”

Khẩu khí ái muội này, kết hợp với biểu tình thẹn thùng của Hàn Tiểu Bằng, đồng chí Hàng Tiểu Hoa tức khắc lông tóc dựng ngược: “Người, người, người, nói, nói cái gì!”

Chữ ‘Chữ’ của hắn còn đang lấp bắp chưa nói xong, đối phương nháy mắt đã động thân dưới, kéo hai cánh tay hắn, dùng sức lôi kéo hai bả vai rắn chắc kia. Đồng chí Hàng Tiểu Hoa chủ thấy một trận trời đất rung chuyển, lưng dán kajnh xuống nền xi măng, xương cốt cả người như muốn rụng tới nơi. Chờ hắn lấy lại tinh thần, bản thân đã nằm ở dưới bàn.

Phần tử tội phạm họ Hàn chính đại cưỡi ở trên bụng hắn, một tay niết mặt hắn hắc hắc cười: “Cảnh quan, tôi và Trần Hạo có quan hệ gì, cậu còn không biết sao? Thời điểm ta cùng hắn gì gì đó, cậu không nghe được gì hết sao? Thế nào, mãnh liệt không?”

Kỳ thật bởi vì lần đó máy nghe lén bị dán băng dính, Hàng Hành cũng không nghe rõ Hàn Tiểu Bằng cùng Trần Hạo tán tỉnh như thế nào, nhưng phần tinh hoa nhất, một tiếng ‘A’ dâm đẳng kia, vẫn là thực khắc sâu vào lòng người.

Hàn Tiểu Bằng nhắc tới như vậy, hắn liền cố thể nhớ lại, trán đổ mồ hôi, sắc mặt trắng bệch, nơi chuyện lại càng lấp bắp: “Người, người, người, người....”

Hàn Tiểu Bằng chết tiệt lại không biết xấu hổ tra khảo tiếp: “Cậu là đang nhớ lại đúng không? Tối hôm đó nghe rất thích đi?” Y nói, bỗng nhiên cảm thấy có cái gì đó đỉnh dưới mông của mình. Quay lại nhìn, đm nó, tiểu cảnh sát này quá thành thật rồi, thế mà cũng dựng lên một cái lều nhỏ rồi.

Điều này hoàn toàn ngoài dự kiến của Hàn Tiểu Bằng, y chẳng qua chỉ muốn trêu chọc con chim nhỏ nà chút thôi, cho hắn biết lợi biết hại, kết quả thành ra thế này. Cho nên, y không chút do dự nắm chặt tiểu cảnh quan = =|||]

“Nói, Trần Hạo rốt cuộc phạm tội gì?”

Giờ đến phiên đồng chí Hàng Tiểu Hoa giả chết, hắn đem đầu quay sang một bên, cắn chặt môi không gán một tiếng.

Hàn Tiểu Bằng cười gượng hai tiếng: “U a, không nghe lời? Vậy cũng đừng trách tôi không khách khí.”

Lúc này chỉ thấy bả vai tiểu cảnh sát đột nhiên động một chút, ngay sau đó là họng súng băng lãnh đặt ngay dưới cằm Hàn Tiểu Bằng.

“Buông r!” Mắt Hàng Hành có điểm hồng, giọng cũng là nghẹn ngào.

Hàn Tiểu Bằng mặt không đổi sắc: “Không buông, anh đây chính là thích chơi đồng phục dụ hoặc cơ.”

Hàng Hành tuyệt vọng: “Đồ lưu manh, ta thiên chết người!”

“Để xem là tay ta nhanh hay súng của người nhanh.” Hàn Tiểu Bằng chắc lưỡi: “Muốn giữ kê * hay là dẫn *, tự chọn một đi.”

39. Chương 40

Hoàng Sơn đi từ phòng họp ra, gân xanh trên thái dương nổi lên. Phó cục trưởng đặc biệt cường điệu, vụ án y xử lý trên tay này, là đại án cần phải tập trung xử lý trong đầu năm nay. Toàn cục từ trên xuống cần phải chấn chỉnh tinh thần, phối hợp kiệt lực, phải đen tên Chu Toàn cầm đầu bọn xã hội đen một lưới tóm gọn toàn bộ.

Nghe nói, cuối năm tỉnh còn tính triển khai một đợt nghiêm sát mới, phỏng chừng giống như ba năm trước đây, thành phố Bình Sơn sẽ khu chịu nhiều nhất, Hoàng Sơn vừa nghĩ tới, đầu lại căng thêm.

Nữ cảnh Tiểu Cao từ WC bước ra, không chú ý liền đụng phải y đang nặng lòng. Cô cũng là người mới, mới đến hai năm, chỉ mới 24-25 tuổi, đầu óc vẫn còn toàn chuyện nữ sinh. Thấy Hoàng Sơn, xấu hổ le lưỡi, kêu một tiếng: “Hoàng đội trưởng!”

Hoàng Sơn sững sốt: “Cô sao lại ở đây, chẳng phải bảo cô ở trên lầu quan sát camera sao?”

Tiểu Cao rút vai, nghĩ, quá mót cũng không thể ghen được, ghen thành bệnh ở trong cục có được tính là tại nạn lao động không chứ? Bất quá, đối mặt với đại đội trưởng tính tình hung bạo, so với phần tử tội phạm còn đáng sợ hơn, lời này vẫn là không dám nói ra.

Cho nên nhu nhược đáp: “Vâng, em bây giờ lên nhìn đây.”

Kỳ thật lần này hành động, lý do chính đáng nửa điểm cũng không có, chủ yếu là phát hiện quan hệ của người này cùng Trần Hạo không bình thường, muốn hù dọa y chút, xem từ miệng y có lộ ra chút manh mối nào không. Cho nên tùy tiện nói ra một cái tội danh, trước tra khảo ra rồi lại tính.

Hai người lên lầu, vừa đến trước màn hình theo dõi lập tức choáng váng, Hàn Tiểu Bằng và Hàng Hành ban nãy còn ngồi ở bàn thẩm vấn bây giờ lại không thấy đâu, Hoàng đại đội trưởng xoay qua hỏi Tiểu Cao: “Người đâu?”

Tiểu Cao kể sát, đến nỗi mặt sắp dán vào màn hình, cô nhìn chăm chăm hai giây, rụt rè nói: “Đội trưởng, dưới bàn có hai cái đùi....”

Hai cái đùi này là của Hàng Hành, vừa trắng vừa dài, thực gọi cảm.

Hàn Tiểu Bằng được một tác lại muốn tiến một thước, lúc này đã đem quần Hàng cảnh quan lột ra. Đường nhiên, ban nãy do y thừa dịp Hàng Hành không chú ý, cướp súng của người ta.

Cửa phòng thẩm phán cơ hồ là bị phá ra, cái bản trên đầu Hàn Tiểu Bằng cũng bị lật nghiêng. Tay phải của y còn bị mắc trên bàn, cho nên chỉ có thể bắt đắc dĩ cùng cái bàn bị lật ngửa lên.

Một đôi giày sa màu đen không chút lưu tình đập lên tay trái y, như là muốn đem xương ngón tay y nghiền nát. Hàn Tiểu Bằng quay đầu nhìn, lại thấy một nam nhân thân hình cao lớn, góc cạnh rõ ràng. Y còn nhớ rõ lần trước từ phòng club đi ra, có nhìn người này vài lần, không phải vì giống diễn viên người Nhật, mà lúc đó Hàn Tiểu Bằng kỳ quái nghĩ, phục vụ sinh tại sao lại lớn tuổi như thế chứ? Lúc ấy không suy nghĩ kỹ, giờ nghĩ lại thật là thất sách

Y mới nghe ra từ miệng Hàng Hành, một chuỗi tội danh dài của Trần Hạo, lại còn là tội cố ý giết người, lại còn không chỉ là một người.

Từ xưa đến nay, giết người thì phải đền mạng. Trong lòng Hàn Tiểu Bằng lộp bộp chút, giống như có người cầm chày gỗ gõ một phát ngay trên ngực y, y liền lập tức thay đổi sách lược. Không tìm Hạo Hạo nữa, trước giữ chân đám cảnh sát này, để Hạo Hạo chạy càng xa càng tốt.

Hàng Tiểu Hoa đang nằm trên đất, bị lột như trứng luộc, toàn thân trên dưới trừ bỏ bộ vị mấu chốt còn lại toàn bộ đều lộ ra ngoài, bởi vì Hàn Tiểu Bằng uy hiếp hắn: Hỏi người một câu đáp một câu, không nói liền lấy hết quần áo của người.

Tiểu Cao đỏ mặt, yên lặng lui ra ngoài.

Hàng Tiểu Hoa mang theo khuôn mặt đỏ lừ, đứng lên mặc quần áo. Hoàng Sơn chỉ tiếc rừn sắt không thành théo nhìn chăm chăm hắn hai phút, cuối cùng không nhẫn tâm mở miệng mắng hắn, chuyển mặt, quay sang trên người Hàn Tiểu Bằng.

“Người mẹ nó giỏi lắm, còn dám tập cảnh!”

Hoàng đội trưởng đối đám phần tử tội phạm không chút lưu tình. Biết Hàn Tiểu Bằng trước có vào đơn vị, trải qua hai tháng huấn luyện chuyên môn tra tấn, chiêu thức gì cũng đều được ném thử rồi, nhưng vào tay Hoàng Sơn, vẫn có chút ăn không tiêu.

Một cước giày da đen kia đập xuống dưới, y chỉ cảm thấy lực phủ ngũ tạng trong bụng như sắp vỡ. Y là người trong ngành, biết vị trí và lực đạo đại đội trưởng này dùng không chế đều rất tốt. Đợi lát nữa xong việc vén áo lên, đảm bảo vẫn là cái bụng trắng trắng nộ nộ, nhìn không ra từng bị đập.

Đại khái qua nửa giờ, Hoàng Sơn rút cuộc ngừng chân. Y nhìn Hàng Hành nói: “Lấy dây thừng trói y lại, nhìn xem hắn mẹ nó còn muốn chơi trò gì.”

Đồng chí Hàng Tiểu Hoa bình thường đã nghe thấy tác phong bư hân của đội trưởng mình, đây là lần đầu thấy y ra tay, bị dọa đến choáng váng. Lại ngẩng đầu nhìn camera, phát hiện Tiểu Cao bên ngoài thực thông minh, đã sớm tắt camera rồi.

Hàn Tiểu Bằng mặt trắng bệch dọa người, giống như cương thi vậy. Ngực dính dịch trào ra từ dạ dày, áo cũng bị thấm dẫm mồ hôi, ẩm ướt dính trên lưng.

Hàng Hành đi qua, kéo y dậy, ấn vào trên ghế chuẩn bị trối lại, phát hiện đối phương bị đánh đến nổi eo cũng không thẳng được.

Hắn trưởng thành trong hoàn cảnh đơn thuần, lại vừa mới tốt nghiệp, không đối được bản tính đơn thuần lương thiện của học sinh, đảo mắt đã quên chuyện Hàn Tiểu Bằng nhục nhã ban nãy, đối với ‘Người bị tình nghi phạm tội’ này sinh lòng thương hại. Cả người ngồi xồm xuồng, bắt đầu buộc từ bắp chân trước. Một bên buộc một bên cảnh cáo, nhắc nhở nói: “Muốn chịu ít tội thì thành thật chút đi.”

Hàn Tiểu Bằng tùy ý hắn buộc dây thừng, không chặt. Y cảm kính liếc nhìn Hàng Hành.

Hoàng Sơn đem hoá đơn ngân hàng đập ở trên bàn: “Sáng hôm nay, Trần Hạo chuyển cho người 200 vạn, là tiền gì?”

Hàn Tiểu Bằng cúi đầu, lại bắt đầu giả chết.

Hoàng Sơn cười lạnh: “Xem ra còn chưa nhận đủ giáo huấn hả?”

Y lại gằn, Hàn Tiểu Bằng lập tức rụt lui.

Hoàng Sơn lại cười, dùng khớp ngón tay nhịp nhịp trên bàn tra khảo: “Khai ra. Đừng tưởng người không nói, thì Trần Hạo sẽ không nói? Cho người biết, hắn đang ở bên kia ghi bút ký. Tường thuật sự việc, khai ra tất cả, hy vọng nhờ vậy sẽ được giảm án. Người là người tốt nghiệp Nhân Đại, đầu óc thông minh, đạo lý bên trong không hiểu sao?”

Hàn Tiểu Bằng nghe, đầu gục càng thấp, tâm nói, đồ chó má, xương mặt trắng xong lại xương mặt đỏ. Hạo Hạo nhà ta vẫn còn đang chạy vui vẻ ở bên ngoài kia kia. Còn bây ta chơi cái trò ‘Sách lược tù binh’, đại ca này bị ngốc à?

Hoàng Sơn thấy Hàn Tiểu Bằng giống y như mấy cục đá trong hầm cầu, vừa thối vừa cứng, cực kỳ khó chịu. Y làm nghề này mười mấy năm, gặp vô số người, người giống Hàn Tiểu Bằng, vừa gặp chính là biết loại dính tình cảm cá nhân.

Y khẳng định cực kỳ rõ ràng, đội hình cảnh không có chứng cứ, nếu hỏi không ra mục đích, cũng không thể nhốt người này lâu được.

Hoàng đại đội trưởng trầm tư, làm sai để cạy miệng người này ra đây?

Y cảm hồ sơ của Hàn Tiểu Bằng, lật từng trang xem, đúng lúc này, cửa phòng thẩm vấn mở, nữ cảnh Tiểu Cao hoang mang bối rối chạy vào.

Hoàng Sơn tâm tình không tốt, ném cho cô một câu: “Làm gì thế? Vội đi đầu thai à.”

Tiểu Cao rõ ràng là chạy một đường đến, khuôn mặt đỏ bừng, nói chuyện không thể ức chế sự vui mừng.

Cô nói: “Đội trưởng, Trần Hạo đến tự thú.”

Hàn Tiểu Bằng nghe vậy, thân mình chấn động, tim trùng xuồng.

40. Chương 41

Trong phòng thẩm vấn, bao gồm Hoàng Sơn và ba hình cảnh cốt cán bày trận địa sẵn sàng đón địch. Trần Hạo không chút e dè thú nhận hơn mười vụ án được khởi tố trong vòng 4 năm nay, là do mình cố ý giết người. Ngoài việc này ra, hắn còn liên tiếp tố giác các phần tử tội phạm, đứng mũi chịu sào là Chu Toàn, tiếp đến là vài người thân thiết với Chu Toàn, sau cùng là vài người có quan hệ chặt chẽ với y, thậm chí bên trong còn có vài nhân viên chính phủ mật thiết.

Thời gian, địa điểm, nhân vật, sự kiện, cho dù là tận mắt nhìn, hay là tin đồn, Trần Hạo đều khai sạch sẽ không hề giữ lại chút công đạo nào.

Về Trần Hạo mà nói, hẳn biết mình phạm tội, bị theo dõi, hôm nay vốn tính chạy trốn, nhưng đến bến tàu, lại phát hiện Chu Toàn cử rất nhiều người mai phục trong tàu, muốn giết hắn để bảo vệ bản thân. Hắn nghĩ lưới trời thưa nhưng cuối cùng không thoát được, chạy cũng chết không chạy cũng chết, dứt khoát hạ quyết tâm bằng bất cứ giá nào, Chu Toàn người bội bạc không để ta có đường sống, ta đây có chết cũng kéo người cùng chết.

Bởi vậy sở dĩ đến tự thú, đầu tiên là vì hắn cùng ten họ Chu kia có mâu thuẫn không thể giải quyết được, tiếp đến là vì bản thân ôm hy vọng với con đường chính nghĩa, muốn tranh thủ xử lý hết.

Lúc Trần Hạo nói, biểu tình bình tĩnh, từng câu từng chữ được sắp xếp rõ ràng, những điều được ghi chép lại không cần sửa, có thể trực tiếp đánh vào máy tính, hiển nhiên đã suy nghĩ về chuyện tự thú từ lâu.

Chỉ có lúc Hoàng Sơn hỏi quan hệ của hắn và Hàn Tiểu Bằng, hắn đột nhiên trở nên có chút phòng bị. Hắn nói mình gửi tiền cho Hàn Tiểu Bằng, là để vu oan giá hoạ.

Hoàng Sơn thắc mắc: “Người đổ tội cho y làm gì?”

Trần Hạo nói, hắn cũng Hàn Tiểu Bằng biết nhau nhờ tán gẫu qua mạng tìm tình một đêm. Sau này, bọn họ ở chung, vài loại dấu hiệu làm hắn nghi Hàn Tiểu Bằng là cảnh sát nằm vùng.

Hoàng Sơn cùng hai hình cảnh khác nghe xong không nhịn được cười. Trong đó có một tên mập mập nhe răng cười, nói: “Người không phải có bệnh chứ hả, chuyện như vậy cũng có thể nghĩ ra, lại còn phải bồi người nằm vùng bên người ngủ, tổn thất quá lớn rồi!”

Trần Hạo cũng cười, nói: “Hiện tại tôi phát hiện y cũng không phải. Cho nên muốn cùng các anh nói rõ. Tôi là người trọng cảm tình, Hàn Tiểu Bằng tốt xấu cùng từng cùng tôi một chỗ, không muốn các anh nghĩ oan y.”

Tên mập mập hừ hừ một chút, nói: “Trước nói cho người nhớ kỹ, về phần y có bị tình nghi hay không, không đến người tính.”

Hoàng đại đội trưởng bên cạnh ngược lại cảm thấy hứng thú, hỏi: “Người tại sao lại cảm thấy y là nằm vùng?”

Kỳ thật không bao lâu trước, Hoàng Sơn ở trong phòng theo dõi xem lại camera, nhìn thấy Hàn Tiểu Bằng đem Hàng Hành đẩy ngã, mạnh mẽ mà nhanh chóng, tuyệt đối là người từng trải qua huấn luyện chuyên nghiệp. Nếu y không có cẩn thận xem kỹ hồ sơ của Hàn Tiểu Bằng, cũng không nghĩ đến người nọ tốt nghiệp trường vũ trang.

Trần Hạo này lại có thể hoài nghi người kia là ‘Cảnh sát nằm vùng’, tưởng như hoang đường, nhưng trên thực tế, lại rất thuyết phục. Hoàng Sơn cảm giác, nếu y nói không sai, trên người Hàn Tiểu Bằng này có bí mật.

Bị vài người chỉnh chỉnh ép buộc một đêm, lời khai được đánh ra hơn hai mươi tờ giấy, Trần Hạo nhìn lại từ đầu đến cuối, xác nhận không có vấn đề gì, ký tên ở trên giấy, ấn vân tay.

Một lúc sau, Hàng Hành cầm còng tay đến, còng tay hắn, nói: “Đi thôi, đưa cậu đến trại giam.”

41. Chương 42

Trại giam là một nơi chim không thềm thả sh*t ở trần trên, cách thành phố Bình Sơn một khoảng xa, bởi vì Trần Hạo là trọng phạm, nên có đến 3 hình cảnh áp giải hắn đi; Hai người ngồi trước, Hàng Hành ngồi ở sau, song song với Trần Hạo.

Trên đường đi, Trần Hạo giống như bức tượng đá, không nói một tiếng, chỉ nhìn cảnh sắc tối đen ngoài cửa sổ mà ngẩn người. Lời khai hắn nói, nửa thật nửa giả. Thật chính là vài chuyện cùng Chu Toàn, giả là về Hàn Tiểu Bằng.

Hắn vốn đã muốn đi, nhưng đi đường thủy không được liền lui mà tiến theo đường bộ. Mua vé ở bến xe miền nam, lại mua mì ăn liền và xúc xích nướng, vừa ngồi ăn vừa đợi xe đến trong nhà chờ.

Một lát sau đó, có một học sinh xách túi du lịch ngồi vào hên cạnh hắn, tay cầm ipad chơi.

Trần Hạo cũng không trò chuyện cùng, chỉ ở một bên liếc xem, kết quả là không thấy thì thôi, vừa thấy hắn liền cảm thấy ruột gan nhức nhối. Học sinh đó đang xem một cái video, là có người dùng điện thoại quay lại, rất ngắn.

Ban đầu quay ở cự ly xa, song mới lại gần, lúc đầu chỉ quay được chân của rất nhiều người, kêu loạn xạ, tiếp đến có một người bị đè xuống đất một cách dã man, thanh âm người đè y đặc biệt lớn: “Thành thật chút đi, bọn ta là cảnh sát.”

Trần Hạo tức khắc ngây dại, bát mì trong tay lập tức rơi xuống, nước súp nóng hổi toàn bộ đổ trên chân hắn, nhưng hắn vẫn vô tri bất giác.

“Bằng Bằng!” Hắn không chế không kêu lớn lên: “Bằng Bằng, là tôi hại anh!”

Toàn bộ chiều nay, đại não hắn đều bị những lời này chiếm cứ. Nhớ đến 200 vạn mình gửi Hàn Tiểu Bằng kia, hắn hận không thể có người đem hắn hung hăng tẩn một trận. Trần Hạo a, Trần Hạo, người quả thực là đồ đầu heo. Người như vậy không phải khiến cho Bằng Bằng bị tình nghi sao.

Mấy tên cảnh sát kia, nhất định sẽ chụp mũ lên đầu y. Đặc biệt nếu lúc này hắn chạy, Bằng Bằng ở cục cảnh sát còn có thể sống qua ngày sao?”

Trần Hạo thời thanh thiếu niên cũng không phải chưa từng vào đồn cảnh sát, hắn biết bên trong như thế nào, nhiều lúc chính bản thân người sẽ bị buộc ra tội danh. [Hắc, câu này là lý tưởng cá nhân của Trần Hạo, không phải lập trường của tác giả]

Hắn nghĩ tới nghĩ lui, biện pháp duy nhất có thể khiến Hàn Tiểu Bằng không chịu liên lụy, chính là hắn đi tự thú, đem hết tất cả nói rõ ràng. Đương nhiên, hắn không thể nói là vì mình thích Hàn Tiểu Bằng, mới gửi tiền cho y xong bỏ chạy. Hắn sợ nếu nói thế chẳng khác gì đưa bím tóc cho người ta nắm, vậy Hàn Tiểu Bằng và mình không tránh khỏi có quan hệ.

Trần Hạo cũng không sợ chết, từ giây phút đầu tiên hắn giết người, đã chuẩn bị sẵn tâm lý.

Hắn cũng không phải đồ ngốc, hai mươi mấy mạng người trên tay hắn, cho dù là tự thú, kết cục, vẫn là chết.

Hy vọng duy nhất, là nếu mình chết, Hàn Tiểu Bằng có thể thoát khỏi lao ngục tai ương. Chieh cần Bằng Bằng có thể được thả đi, sinh hoạt bình an bên ngoài. Hắn cho dù chết cũng cam lòng.

Nếu có người hỏi hắn: Người có nghĩ tới, cho dù là người tự thú đi nữa, cảnh sát cũng sẽ không tin lời khai của người, Hàn Tiểu Bằng vẫn sẽ chịu liên lụy. Như vậy người chết chẳng phí công sao.

Trần Hạo cũng nghĩ qua vấn đề này, nhưng hắn cảm thấy, mặc kệ kết quả ra sao, vì Bằng Bằng, thấy đáng giá.

Xe chạy bốn ba trên vùng đất hoang vu hơn một giờ, đến lúc đến trạm giam, trời đã tờ mờ sáng. Nhóm hình cảnh giục Trần Hạo xuống xe, đem hắn chuyển giao cho ban quản giáo.

Hành Hành cùng Trần Hạo làm thủ tục nhập sở, lại bảo quản giáo ký vào giấy tờ chuyển giao phạm nhân, lúc sắp đi, thừa dịp người khác không chú ý, hắn sắp lại gần Trần Hạo, nhỏ giọng nói: “Yên tâm đi. Hàn Tiểu Bằng không sao. Hôm nay có thể ra ngoài rồi.”

Một khắc kia, Trần Hạo giống như bị điện giật, nguyên bản cả người trầm trầm khí tức người chết, toàn bộ đều tản ra.

Quản giáo bên cạnh hoảng sợ, quát: “Làm gì đó?”

Thẳng đến rất nhiều năm sau này, Hành Hành vẫn còn nhớ rõ ánh mắt Trần Hạo nhìn mình khi đó, bên trong ánh mắt đáng sợ là hỗn loạn vô hạn vui sướng cùng cảm kích thâm tâm. Có lẽ Trần Hạo nằm mơ cũng không nghĩ đến, cư nhiên sẽ có một cảnh sát, có thể dễ dàng nhìn thấu tâm hắn.

42. Chương 43

Trần Hạo bị giam ở phòng số 15. Hào trưởng là Nghiêm Đông, cũng rất nổi tiếng ở Bình Sơn, bị giam vì tội cố ý gây thương tích, phỏng chừng bị phán từ tám đến mười năm tù.

Quản giáo mang Trần Hạo vào, đặc biệt đem Nghiêm Đông gọi đến, chăm sóc hắn: “Người này là tự thú, không thoát khỏi tử hình. Cậu dăm sát chặt chẽ chút cho tôi, hắn có yêu cầu gì, tận lực thoả mãn. Tư tưởng hắn nếu vừa có gì đó gió thổi cỏ lay, lập tức báo cho tôi.”

“Ai, tôi hiểu rồi, quản giáo.”

Nghiêm Đông mặt ngoài đáp ứng lưu loát, trong lòng hừng hực hổ hỏ không thoải mái. Tử tù đều không tin vào người khác, khả năng thừa nhận kém, vừa vào liền lập tức tự làm hại mình, gặp trùng tên biến thái, còn muốn lôi kéo mấy tên bạn tù cùng chết. Dù sao cũng đã bước nửa chân vào quỷ môn quan, không cần cố kỵ chỗ nào nữa.

Nếu trong phòng giam có chuyện gì, hào trưởng cũng bị xui xẻo theo. Cho nên Trần Hạo cùng mấy tên phạm nhân khác không giống, căn bản không phải chịu tội, vừa đến liền được Nghiêm Đông và mấy tên thân thiết của y nâng lên trời.

Phòng giam động khoảng ba mươi mấy bình, ở đến hơn hai chục người, nghe nói đây đã là phòng tốt nhất trong tù. Giường dành cho Trần Hạo được đặt gần cửa sổ, Nghiêm Đông tiếp đón hắn, cho hắn ở một nơi sạch sẽ.

“Cậu chính là Trần Hạo a. Là cùng với bọn Chu Toàn đi, đã từng nghe rồi.” Nghiêm Đông lấy ra từ dưới gối một gói thuốc lá, rút một cây cho Trần Hạo, nói: “Kêu tôi Đông Tử là được, về sau chính là huynh đệ rồi. Đừng suy nghĩ áp lực quá, có yêu cầu gì cứ nói tôi sẽ làm cho.”

Trần Hạo cười cười, nói: “Đông ca yên tâm đi, trong lòng tôi đã chuẩn bị sẵn rồi, sẽ không gây phiền toái cho mọi người.” Lời hắn nói là thật, vừa nghĩ tới Hàn Tiểu Bằng không sao nữa, trong lòng hắn cũng đã bình tĩnh lại.

Một lát sau đó, một thằng nhóc mập mập đem thau nước đến, đặt trước mặt Trần Hạo, nịnh nọt nói: “Hào ca, rửa mặt lau người đi.”

Nghiêm Đông chỉ vào nó nói: “Đây là Tiểu Hoà, chuyên môn hầu hạ chúng ta. Cậu ngày hôm qua không ngủ được đúng không, thôi đừng làm gì nữa, cứ nằm trên giường nghỉ ngơi đi.”

Nói xong quay đầu đập người què bên cạnh một cước: “Này, phần công việc của Hào Ca người làm, nhanh tay nhanh chân chút, làm không xong đừng nghĩ tới việc ăn cơm.”

“Vâng, vâng.” Người què kia cúi đầu khom lưng đáp.

Cả ngày hôm đó, Trần Hạo đều nằm trên giường, vắt chân nhìn Nghiêm Đông bên dưới mang theo một đám người làm việc trong phòng giam. Nói đúng là, Nghiêm Đông cùng anh em tốt của hắn ngồi trên giường chỉ huy, còn lại mười mấy người kia làm việc. Trong những người này, có người thì ít việc hơn, chẳng hạn như Tiểu Hoà kia, nửa buổi sáng đã làm xong việc, thời gian còn lại, an vị bên chân Nghiêm Đông, mát xa chân cho y.

Mà có vài người, giống như người què kia, một mình làm không biết bao nhiêu phần việc của người khác, như thế nào cũng không thể làm xong, đến giờ ăn cơm chiều, Nghiêm Đông mới ném nửa cái bánh mì ngô bần hê hê cho hắn, nói: Hôm nay coi như biết điều.

Dăm ba bảy loại lưu manh ra oai trong này, vừa xem liền hiểu ngay.

Qua giờ cơm chiều, đám đại gia bắt đầu xem tin tức trên radio, đang nói đến “Người nước ngoài đều sinh hoạt trong...”, bỗng nhiên bên ngoài hành lang truyền đến tiếng bước chân hỗn tạp, tiếp liền nghe mấy tên phạm nhân ở phòng khác đứng dậy làm loạn, có người còn kêu lên: “Mẹ nó, nhìn tiểu bạch kiểm mới đến kia! Ngon lành hết sức!”

Trần Hạo vừa nghe đến ba chữ ‘Tiểu Bạch Kiểm’ không khỏi rung mình một phát, nghiêng người từ trên giường nhảy xuống.

Mà Nghiêm Đông bên này cũng đã hết sức hưng trí, vọt ra đến cạnh cửa, nắm chặt mấy song sắt.

Tiếng bước chân ngày càng gần, không bao lâu sau liền nghe một tiếng rống to: “Tránh ra, mẹ nó một đám bản thủ hỗn loạn.”

Nghiêm Đông nhanh chóng được nhường ra vị trí cạnh cửa.

Cửa mở, Hàn Tiểu Bằng bị đẩy mạnh vào bên trong. Y nghe tiếng quản giáo ở phía sau nói: “Đông Tử, tên này mới đến, đừng khi dễ người ta.”

43. Chương 44

Nói không khi dễ, là không có khả năng. Trại tam giam chính là miếu hoà thượng, mấy hoà thượng đầu trọc bên trong ở đây đã hơn một năm, ngắn cũng hơn một tháng, sớm nghen hồng rồi. Hàn Tiểu Bằng là tiểu mã nam da trắng thịt mềm, khó lắm mới có một người như thế đến, mấy tên kia còn không làm loạn sao?

Theo lý thuyết nếu y mới tới trước hết phải cho một đòn đe dọa, cho y không thể lỗ mãng được. Nhưng có lẽ vì Hàn Tiểu Bằng rất thanh tú, khiến đám người trong trại giam không nỡ xuống tay, đại khái cũng là cảm thấy tiểu bạch kiểm này đáng người không thể chịu nổi một đám, cho nên sợ chính y lại gặp chuyện không may. Nghiêm Đông quan sát nhìn y nửa ngày, cuối cùng vung tay lên: “Tính, hỏi trước đi.”

Một hán tử da đen bên cạnh y mở miệng nói: “Tên gì?”

“Hàn Tiểu Bằng.”

“Không bị theo dõi?” *chém =))))*

“Không.”

“Phạm tội gì?”

“Nhận hối lộ, bao che.”

Trần Hạo đứng ở sau, nghe y nói như vậy, trong lòng hung hăng mắng một tiếng đm!

“Nhận hối lộ, bao che?” Nghiêm Đông vô cùng hứng thú, một bàn tay liền sờ lên mặt Hàn Tiểu Bằng: “Xem người dương mình đến xinh đẹp như vậy, là ngồi văn phòng phải không? Phần tử trí thức?”

Hàn Tiểu Bằng chung quy không phải Trần Hạo, từ nhỏ đều là làm từng bước mà lên, chưa từng cùng lưu manh tiếp xúc, cho nên không rõ quy tắc trong này. Đến trại giam này, thực không thích ứng, nhất thời cũng không chú ý phải ứng đối Nghiêm Đông như thế nào.

Y vừa vào liền thấy Trần Hạo, nhưng người trong lòng lại đứng ở sau đám người đó, bất động thanh sắc, vì thế y cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Lúc Nghiêm Đông chất vấn y, Hàn Tiểu Bằng vẫn luôn hướng về phía Trần Hạo nhìn nhìn.

Còn chưa nhìn đã hai mắt, đã có một bàn tay đập xuống đầu y. Chỉ nghe Nghiêm Đông mắng: “Ánh mắt mày mẹ nó phiêu về chỗ nào đó hả! Nói cho mày biết, tao là hào trưởng ở đây, mày tiến vào đây tao quản lí, phải nghe sự an bài của tao. Đám không nghe lời, ông đây sẽ đánh người đến nhả ph*n.”

Vì phối hợp với Nghiêm Đông, Hàn Tiểu Bằng nhanh chóng rút mình, làm bộ dáng như rất sợ hãi. Sau đó y nghe thấy một thanh âm quen thuộc, cực kỳ lưu manh nói: “Đông ca, muốn nó tự nhả ph*n, phải sắp thẳng nhãi này đến mức lỗ *** không kịp khép lại được kia.”

Hắn vừa nói xong, mấy tên phạm nhân có địa vị đều cười đến vui vẻ, không có địa vị cũng ở trong lòng suy nghĩ dâm mỹ một phen. Còn ở trên người Hàn Tiểu Bằng vừa niết vừa nhéo, xong lại chửi thề. Người kia lại giống như một con thỏ nhỏ, thét chói tai tránh trái tránh phải.

Trần Hạo kéo Nghiêm Đông qua một bên: “Đông ca, anh xem em cũng không ở lãnh được bao nhiêu ngày nữa. Hôm qua lúc đến, trong túi còn giữ năm vạn, dù sao cũng dùng không hết. Chỉ là đã lâu rồi tôi chưa cùng phụ nữ, tiểu bạch kiểm này...”

Nghiêm Đông nắm Trần Hạo một quyền: “Mẹ nó, là của cậu, muốn yêu thương gì thì làm đi.”

Lại đem Hàn Tiểu Bằng kéo đến trước mặt Trần Hạo, hung thần ác sát vỗ mặt y nói: “Nhìn cho rõ vào, đây là Hạo ca. Về sau người sẽ chuyên hầu hạ cậu ấy, mua cơm, giặt quần áo, đổ nước rửa chân, con mẹ nó tất cả đều tự biết điều chút cho tao, còn có...”

Y dè dặt thanh âm: “Mày thân là đàn ông con trai lớn lên như đàn bà, đến đây rồi, mông tức khắc không bảo đảm, tao nghĩ mày rất thông kinh, nên làm gì không cần tạo dạy chứ? Hạo ca trọng nghĩa khí, đem cậu ấy hầu hạ thư thái, mày cũng có ăn có uống qua ngày khá tốt đó.”

Y nói xong, cười dâm dăng hai tiếng, đem Hàn Tiểu Bằng đẩy vào lòng Trần Hạo: “Được rồi, tiểu bạch kiểm cho cậu.”

Trần Hạo ôm eo Hàn Tiểu Bằng, nói cảm ơn Nghiêm Đông. Hàn Tiểu Bằng nghiêng đầu, hai tay bóp lên hai cánh mông vừa căng vừa tròn của Trần Hạo, vui vẻ miễn bàn.

44. Chương 45

Đêm đó sau khi tắt đèn, Hàn Tiểu Bằng rón ra rón rén trèo lên giường Trần Hạo.

Trong nhà tù điều kiện khó khăn, giường gỗ vừa mỏng lại hẹp. Hàn Tiểu Bằng nằm trên đó, mặt đối mặt cùng Trần Hạo, người sinh người giống như hai miếng băng dính, một chút kẽ hở cũng không có.

Đã vào mùa thu, nắng gắt cui hè vẫn còn tàn sát bờ bãi. Giường của hai người tuy sát cửa sổ, nhưng cũng đã bị bịt kín, chỉ còn thấy gió qua ánh sáng.

Hai người nằm mắt to trừng mắt nhỏ trong chốc lát, cả người đều là mồ hôi ròng ròng. Dần dần, tiếng ngáy nổi lên bốn phía, Trần Hạo mới đánh bạo một phen, lau mồ hôi trườn trán Hàn Tiểu Bằng. Hắn khó chịu nói: “Ngày hôm qua tên cảnh sát áp giải tôi còn nói bọn hán sẽ thả anh. Làm tôi cao hứng nửa ngày.... Cuối cùng, chung quy vẫn là tôi hại anh.”

“Hạo Hạo.” Hàn Tiểu Bằng muốn nói lại thôi: “Kỳ thật..... Bọn họ vốn tính thả tôi đi rồi. Là tôi muốn vào đây cùng cậu.”

Thì ra sáng sớm hôm nay Hoàng Sơn liền nói với Hàn Tiểu Bằng đã bị trói góc trong phòng thẩm vấn một đêm, nói rằng y đã có thể lập tức rút ngay.

Hàn Tiểu Bằng thấy sắc mặt Hoàng đội trưởng vàng như nến, hai mắt âm đạm không có ánh sáng, tinh thần uể oải, liền đoán được y khẳng định tối qua không có ngủ.

Vì sao không ngủ ư? Còn phải hỏi sao? Nhất định là tại công việc mà mất ăn mất ngủ.

Giống như một người chết đuối, ý đồ bắt lấy cọng rơm cuối cùng để cứu mạng, rõ ràng biết chắc sẽ không có kỳ tích xảy ra, Hàn Tiểu Bằng vẫn là nhịn không được hỏi ra miệng: “Trần Hạo thật sự tự thú sao?”

“Đúng vậy. Tài liệu đều ở đây cả rồi.” Hoàng Sơn vừa nói vừa lắc lắc mấy tờ giấy trong tay.

Nửa thật nửa giả nói: “Không cần lo lắng, cậu bị hán khai sạch sẽ cả rồi.”

Hàn Tiểu Bằng nghe y nói vậy, sắc mặt càng khó coi.

“À, đúng rồi.” Hoàng đại đội trưởng đột nhiên nhớ đến chuyện gì: “Chủ nhiệm Vu ở đơn vị cậu ban nãy đã gọi lại đây, nói lát nữa ông ấy sẽ đón cậu, xử ký thủ tục cho cậu. Muốn xuống dưới lầu chờ trước không?”

Gì? Lão hồ ly!!!! Hàn Tiểu Bằng lộp bộp trong lòng, bị lão hồ ly bắt đem về thì còn gì nữa!!!

Nghĩ đến đây, Hàn Tiểu Bằng đột nhiên lùi về phía trước một bước, một phen kéo lấy cánh tay Hoàng Sơn, còn kém không đập đầu xuống đất, xả cổ họng kêu to: “Hoàng đại đội trưởng, tôi khai, tôi khai, tôi khai hết!”

Hoàng Sơn bị một đám ‘Phần tử tội phạm’ liên tiếp tự thú dẫn đến thất kinh, cả buổi mới phản ứng lại, hỏi: “Cậu nổi điên à! Muốn khai gì?”

Hàn Tiểu Bằng nuốt nước bọt, nói: “Hai trăm vạn kia là phí Trần Hạo cho tôi, chỉ có tôi biết hắn muốn bỏ chạy, hắn sợ tôi báo án.”

Hoàng Sơn đứng tại chỗ không chuyển mắt nhìn chằm chằm Hàn Tiểu Bằng, Hàn Tiểu Bằng cố gắng làm ra bộ dáng chân thành nhất. Đại khái Hoàng đại đội trưởng nhìn chán rồi, cười mà không cười nói: “Tôi phát hiện ra, hai người các cậu thật ý tứ nha”, tiếp liền cùng Hàn Tiểu Bằng lại

Trần Hạo nghe đến choáng váng: “Bằng Bằng, anh tội gì phải thế!”

Hàn Tiểu Bằng vẫn vô tâm vô phách mà cuoqif: “Hạo Hạo, tôi nhớ cậu.”

Kỳ thật, y còn không rõ tổ chức của mình sao?

Nếu thật sự phải lên xe lão hồ ly phái tới, y cả đời này cũng đều dừng nghĩ đến gặp lại Trần Hạo — bọn hắn sẽ giam giữ y giống như bệnh nhân SARS vậy, sẽ đem y nhốt vào một cái lồng sắt biệt lập, trừ phi Trần Hạo bị xử bắn xong rồi, bằng không sẽ tuyệt đối không thả y ra.

Y chỉ có cách vào tù, tranh thủ thời gian, nhưng rồi chung quy cứu người từ nơi này còn phiền toái hơn ở cục cảnh sát.

45. Chương 46

Ánh trăng xuyên qua song sắt cửa sổ, chiếu xuống người Hàn Tiểu Bằng, một nửa gương mặt trắng nõn thanh tú của y được ánh trăng soi, nửa kia chìm bên trong bóng tối vô tận, giống như ảnh chụp đã được nhiếp ảnh gia chỉnh sửa, không hề chân thật.

Trần Hạo đột nhiên phát hiện, Bằng Bằng chẳng hẳn đêm nay im lặng đến kỳ lạ, chẳng những không hề tiện đùa giỡn ba hoa như trước, mà mỗi mống nhích, mày nhíu lại, bộ dạng đầy suy tư, như một tiểu vương tử u buồn trong truyện cổ tích vậy.

“Bằng Bằng, anh thật khờ.” Trần Hạo vỗ nhẹ trên hông y. Gắn hắn sức dùng loại ngữ khí nửa trêu chọc nửa thâm oán nói: “Anh sao lại biết có thể ở chung một phòng với tôi, nếu vào phòng khác, bị khi dễ không nói, người ta còn muốn chiếm tiện nghi của anh thì làm sao?”

Hàn Tiểu Bằng bị hắn hỏi bất ngờ, suy nghĩ lại thấy cũng có sai sót, y đúng là không nghĩ tới vấn đề này. Quả thật vậy, trong trại giam có vài khu giam lâu năm, y mang vận cứt chó gì, chẳng những vào khu lâu nhất, lại còn chung phòng với Trần Hạo?

Y kéo khoé miệng lên: “Hắc hắc, nếu thật sự phải như vậy, tôi cũng chỉ còn cách cho cậu đội nón xanh.”

“Gì?” Lòng mày Trần Hạo xuyên thành một đồng, động thân đem Hàn Tiểu Bằng đặt ở dưới, nổi điên: “Anh nói lại lần nữa xem?”

Hàn Tiểu Bằng lại như một con gà nhỏ, lập tức cuộn tròn thoát ra, phát ra thanh âm nhỏ như muỗi: “Ngoại trừ đội nón xanh, có khi còn phải đi tình biệt luyện..... Trong trường hợp nếu đối phương rất đẹp trai mà nói....”

“Dựa vào cái gì chứ!” Trần Hạo rống một tiếng, lại đánh vào hông Hàn Tiểu Bằng một phát nữa, tạo ra tiếng “Ba” thanh thúy, còn kèm theo một tiếng “A” mềm nhũn.

Bên cạnh có người bị đánh thức, mắng: “Đm nó, nhỏ tiếng chút được không hả?”

Như thế, hai người còn chưa nháo đến vui vẻ. Trần Hạo đã từ trên người Hàn Tiểu Bằng trượt xuống, một lần nữa đổi tư thế nằm, nhỏ giọng nói: “Phòng cuối tầng này có một nơi chứa đồ, bình thường cũng không có ai, có cơ hội chúng ta tìm cách đến đó làm đi.”

“Được.” Hàn Tiểu Bằng cười có chút miễng cưỡng.

Trần Hạo nhìn bộ dáng hậm hực của y, trong lòng khó chịu, nhin không được đưa tay sờ khuôn mặt giấu trong bóng đêm của y, lani phát hiện tay mình đụng đến một mảnh thấm ướt.

Hàn Tiểu Bằng khóc. Không chút thanh âm, mắt mũi miệng cũng không có kịch liệt chen cùng một chỗ, cứ như vậy trũng to mắt, tại nơi ánh sáng không đến được rơi lệ.

Tay Trần Hạo cứng lại tại nguyên đó. Hắn không biết nên làm gì bây giờ, bởi vì hắn chưa bao giờ nghĩ đến người cà lơ phát phơ lúc nào cũng cười nhạo, cho dù trời sụp xuống thì sẽ chống lại như Bằng Bằng, cũng sẽ khóc.

“Cậu mới là đồ ngốc.” Hàn Tiểu Bằng nói: “Ai bảo cậu đi tự thú. Cậu mới là đồng đội của heo ấy.”

“Tôi...” Trần Hạo vốn không biết an ủi người khác, khó lắm mới nghĩ ra được vài câu xuôi tai, kết quả bị một câu kia của Hàn Tiểu Bằng làm nghẹn lại, lời nói ra miệng liền thay đổi: “Tôi không phải heo mà, tôi là sợ liên lụy...”

“Liên lụy em gái cậu!” Phòng tuyến trong lòng Hàn Tiểu Bằng tại đây mới triệt để được phá vỡ. Y dùng hai tay che mắt, để ngăn cản nước mắt như lũ trào bờ đê, cả người lại vẫn như cũ ức chế không chui vào lòng Trần Hạo. Kéo hắn qua khóc nức nở: “..... Cậu mẹ nó lo cái rắm ấy! Anh đây sẽ không ngồi tù, trên anh còn có người (chống lưng)! ”

Trần Hạo ôm Hàn Tiểu Bằng càng chặt, ôn nhu vuốt ve gáy cùng lưng y, nhẹ giọng hỏi: “Thật sự có người sao?”

“Thật mẹ nó có người mà.” Hàn Tiểu Bằng nhảy phịch vào lòng hắn, đem nước mắt nước mũi đều cọ ở bên trên quần áo Trần Hạo.

“Vậy là tốt rồi.” Có được đáp án, như là được uống thuốc an thần vậy. Bắt đầu hống y như hống mấy đứa nhóc mầm non vậy, một chốc lại vỗ vỗ vai, một chốc lại xoa xoa mặt, không ngừng nói: “Bằng Bằng, đừng khóc mà.”

Một lúc sau đó, bạn học nhỏ Bằng Bằng quả nhiên dần dần ngừng tiếng khóc. Y chùi nước mắt, đưa ra một yêu cầu mới: “Hạo Hạo mau tách móng ra đi. Anh đây muốn thao cậu.”

46. Chương 47

Sáng sớm ngày hôm sau, Hàn Tiểu Bằng mới từ trên giường Trần Hạo bò xuống, liền nghe thấy Nghiêm Đông từ giường đối diện trên chộc: “Ta nói a Hạo ca, cậu cũng quá không thương hương tiếc ngọc rồi đi. Tối hôm qua đem người ta làm cho khóc sao? Xem hai mắt sưng như quả đào rồi này.”

Trần Hạo nằm chống vó ở trên giường, xoa mông, ngoài cười nhưng trong không cười: “Đồ tao hoá này không nhìn tướng được đây, đem chỗ này của tôi ép buột hơn nửa ngày.”

Đêm qua Hàn Tiểu Bằng cho hắn cười ở trên đặt biệt sâu, Trần Hạo không dám xuống giường, hắn nghĩ hai cái đùi giờ chắc không còn là của mình nữa mất.

Không lâu sau, Hàn Tiểu Bằng mang nước ấm đến, cầm khăn mặt đứng ở một bên, híp ‘mắt đào’ thăm hê hê nói: “Hạo ca, nước đến rồi.”

Một bàn tay từ phía trên đưa xuống: “Đưa khăn cho tao.”

“Vâng.” Hàn Tiểu Bằng nhúng khăn vào thau nước, lại vắt khô, đưa lên cho Trần Hạo.

Nghiêm Đông rảnh rỗi sinh nhàm chán, ở bên cạnh chỉ huy nói: “Tiểu toa hoá mày vừa nhìn đã biết không giỏi hầu hạ người ta, đưa cái gì mà đưa, tự trèo lên lau mặt cho Hạo ca.”

Lúc này vẫn còn sớm, trừ Tiểu Hoà ra, những người khác vẫn còn chưa xuống giường.

Một đám lưu manh cùng xem náo nhiệt.

Hàn Tiểu Bằng quyết miệng, “Tâm không can tình không nguyện” trèo lên. Trần Hạo chủ động kề sát mặt lại, cười như một đoá hoa.

Vì thế, Hàn Tiểu Bằng ở trước mặt một đồng người, chịu khổ, trèo lên trèo xuống hơn mười lần, làm ướt khăn, lại làm ướt khăn, cuối cùng cũng lau mặt xong cho Trần Hạo. Y nhìn gương mặt anh tuần soái khí

kia một lúc lâu, trong lòng phẫn hận, mẹ nó, còn dám nói người khác, trong khi mình cũng là tiểu bạch kiểm!

Trong trại tạm giam ngày ngày chán nản. Bọn hấn không giống phạm nhân trong ngục giam còn có thời gian đi ra ngoài thông khí, mà đa phần đều ở trong nhà lao làm việc. Thời gian đầu là phân chia đậu, giờ lại bện mũ rơm.

Lại nói người vào phòng giam này, vừa vào cũng như tiểu quỷ gặp Diêm Vương, phải bị phân chia từng cấp, nên nâng liền nâng muốn đập liền đập. Mấy tên phạm tội cường bức, lừa bán người vào chỉ cần chơi là xong. Còn như bọn người què, lão cẩu trong này, mỗi ngày làm một đồng việc không nổi, hào trưởng còn nhiều khi nổi điên, muốn mần là mắng, muốn khen liền khen, muốn phạt là phạt, cơ bản không được xem là người.

Vốn Hàn Tiểu Bằng còn thấy cuộc đời mình là đau khổ nhất rồi, kết quả thấy cuộc sống sinh hoạt của những người này, y mới thấy được địa ngục là sao.

Trong này, có hai loại người tuyệt đối sẽ không phải chịu tội. Một là loại ở bên ngoài nổi danh hỗn tử, quen biết rộng, theo hắc đạo. Loại còn lại chính là kẻ có tiền.

Còn lại, mèo có đường của mèo, chuột có tiếng nói của chuột. Tham quan, đại gia vào đều được xem trọng; cướp bóc đồng loã, phô trương nghĩa khí cũng sẽ không chịu khổ. Phần tử trí thức gà, chỉ cần chung đường, tổng cũng sẽ được hoang nghênh; Còn có kiểu như Tiểu Hoà, tuổi còn nhỏ lớn lên lại dễ thương, còn chịu hạ thấp tự tôn, tìm một cái đùi mà ôm, sống qua ngày cũng không có trở ngại.

Hàn Tiểu Bằng ở trong trại tạm giam mỗi đêm ôm cái chân thô của Trần Hạo, sinh hoạt quả thực khá tốt. Mỗi lần làm việc, Nghiêm Đông lúc nào cũng đem bao bố nhỏ nhất đưa y.

Ngay từ y đã không bện mũ rơm, vì làm ra cái nào cũng không hợp chuẩn. Trần Hạo liền xung phong nhận việc nói bản thân trước đây từng làm rồi, muốn tay cầm tay dạy cho Bằng Bằng. Vì thế, mà Nghiêm Đông nhàm chán đến cùng cực được dịp lại đi ồn ào, muốn Hàn Tiểu Bằng ngồi trong lòng Trần Hạo học.

Hai người đành nhần nhần nhó nhó tòng mệnh, trong lòng lại vô cùng ngọt ngào. Hạo Hạo tuy ya cho Bằng Bằng dán vào ngực mình, trên người toàn mùi mồ hôi vào trong mũi cũng đến là thơm. Bằng Bằng cũng để Hạo Hạo cầm tay y, ôn ôn nhu nhu, dạy y đan đan móc móc.

Hai người đối với khoảng thời gian cuối cùng dựa sát thân thiết lẫn nhau này đều dị thường tham luyến.

47. Chương 48

Chú thích

- - Hiệu Thảo - Cỗ trường???: t nghĩ ẩn ý ở đây như mằm non đáng triển vọng của trường, nên dịch là mằm non =)))

Sau này, hào trưởng phát hiện chút manh mối.

Đồ ăn trong trại tạm giam khó có thể mà nuốt xuống. May mà Trần Hạo mang theo năm vạn khối vào, sau khi mua mua sắm sắm đầy đủ, liền chia cho mấy người cùng phòng, khiến mấy người ta vô cùng cao hứng ăn một bữa trưa thật là no.

Có một lần Hàn Tiểu Bằng nhận cơm, mở ra vừa thấy món mặn là chân gà. Đại khái là bị mùi thơm của thức ăn làm mờ mắt, y lúc ấy liền quay đầu hô to một tiếng: “Hạo Hạo, của tôi là chân gà nè, cậu có gì đó?”

Mấy đồng chí khác đang đợi phát cơm đều chấn kinh, cái tên chuyên môn hầu hạ người ta như thế nào lại đột nhiên cư xử ngang hàng như thế, lại còn gọi Trần Hạo là “Hạo Hạo”

May là Trần Hạo phản ứng mau, lúc này đi qua bóp chặt cổ y kéo đến bên người mắng: “Tiểu bạch kiểm, cho mày một màu mày định mở luôn cái phưởng nhuộm à. Mày mới vừa kêu ông đây là gì?”

Bả vai Hàn Tiểu Bằng rụt lại: “Hạo ca, em nào dám.”

Trần Hạo bị bộ dáng giả trang khiêm x của y làm cho nở nụ cười, nó: “Được rồi. Mấy ngày nay người hầu hạ không tồi, không tính toán với người làm gì. Của tao là thịt kho. Thế nào, muốn ca ca uy người ăn không?”

Hàn Tiểu Bằng nghe, đầu lại nâng lên, chớp chớp mắt làm nũng: “Muốn, em muốn, Hạo ca uy người ta đi.”

Nghiêm Đông bên cạnh nghe bọn hắn kể xướng người họa, lập tức sinh ra liên tưởng thực không thuần khiết, mặt đều vận vẹo: “Uây, người cũng tiểu bạch kiểm thao đi thao lại còn thao ra tình cảm nữa sao? Hai người ghê tởm bọn bây đều cút ra nhà vệ sinh mà đút cơm đi!

Hai tuần sau, Chu Toàn và năm tên đồng phạm liên quan khác cũng bị bắt quy án. Bọn hắn bị giam ở tại tam giam phía Đông Bắc, cách bọn Trần Hạo rất xa. Cùng trong một ngày, quản giáo vừa đến phòng 15 người gác cổng liền hô to: “Hàn Tiểu Bằng, ra gặp luật sư.”

“Luật sư?” Hàn Tiểu Bằng nói: “Tôi không có mời luật sư mà.”

“Là chính phủ chỉ định.” Từ quản giáo đẩy y về phía trước, vừa đi vừa lải nhải: “Người xem tình thế bây giờ tốt bao nhiêu, người không có tiền gọi luật sư, chính phủ gọi cho người một người. Đợt lát nữa tính toán bàn bạc với luật sư, tranh thủ kết quả tốt nhất.”

“Vâng.” Hàn Tiểu Bằng nhu nhuận gật đầu, trong đầu hiện ra khuôn mặt giả dối chành bành của chủ nhiệm Vu.

Nhưng mà ngoài dự ý là, khi y vào phòng thăm hỏi, người ngồi ở trước cái bàn gỗ kia không phải là lão hồ ly gần 50 tuổi, mà là một nam tử tuổi còn trẻ.

Người nọ mang kính đen, mặc đồng phục, quả thật là một bộ dáng luật sư kinh điển. Hắn vừa thấy Hàn Tiểu Bằng liền lập tức đứng lên, từ xa nhìn y mỉm cười.

Hàn Tiểu Bằng từng bước lại gần người nọ, cảm giác khung cảnh xoay chuyển, thời gian cấp tốc quay ngược lại, nháy mắt trở về mười hai năm trước, ở sau hậu trường lễ mừng tân sinh của Nhân Đại, y lấy hết dũng khí đi đến sau lưng chàng trai đang đùa nghịch microphone, vỗ vỗ vai hắn.

Xong, nhìn đối phương quay người lại, đối y nở một nụ cười sáng lạn.

Hàn Tiểu Bằng bị mỹ mạo của “Mầm non” thế hệ mới làm cho rung động, từ mặt hồng một chút đến đỏ cả hai tai.

May mà đèn của lễ đường đủ tối làm y không thất thố, thanh thanh yết hầu, giống như đồ ngọc mà mở miệng nói: “Bạn học, xin chào.... Ngạch..... Cậu chính là Hoa Hạ phải không?”

“Là tớ.” Soái ca luật sư cười nói.

“Bằng Bằng, đã lâu không gặp!”

Đúng vậy, đã nhiều năm trôi qua rồi, mà hắn tựa hồ một chút cũng không thay đổi. Cùng với người trong trí nhớ của Hàn Tiểu Bằng y hệt. Hàn Tiểu Bằng nằm mơ cũng không nghĩ đến, sẽ ở cái nơi này, dưới tình huống này mà gặp lại mối tình đầu của y.

Y khẩn trương đến nỗi không biết nên ngồi ở đâu, chỉ ngắc ngứ hỏi: “Cậu không phải học chính trị sao, thế nào lại thành luật sư rồi?”

Hoa Hạ vẫn là cười, ánh mắt hắn cười lên cong như trăng lưỡi liềm, còn lộ ra đúng tám cái răng tiêu chuẩn, quả thực đẹp đến dẫn người phạm tội.

“Có ai quy định học cái gì phải làm cái đó sao?” Hắn vỗ vỗ bàn: “Ngồi xuống rồi nói.”

Hàn Tiểu Bằng lúc này mới nhớ tới chính sự, nhanh chóng chạy đến ngồi trước mặt hắn. Không biết vì sao, tim y đập rất nhanh.

48. Chương 49

Năm đó, Hoa Hạ thủ khoa thi vào chuyên ngành chính trị của Nhân Đại, tin mới đưa lên một tuần đã bị ban chấp hành trường nhìn chúng, đề cử vào hội học sinh.

Sau đó thì ở các hoạt động tổ chức ở trường, chi bộ đoàn, xã đoàn, hay đứng phát thanh radio đều thấy hắn.

Một tháng sau, khi hắn làm người đại diện cho tân học sinh đọc bài phát biểu trên bục, đã sớm đạt danh hiệu “Tân nhất đại hiệu thảo”, còn tích thêm một đoàn dài người hâm mộ, trong đó cũng có gián điệp tương lai Hàn Tiểu Bằng.

Theo như đám người hâm mộ hắn nói thì, Hoa Hạ là vương tử trời sinh, cho dù là đứng trong đám đông cũng sẽ tự toả ra ánh sáng, bất tri bất giác mà hấp dẫn sự chú ý của mọi người. Đến bây giờ, điều đó vẫn không biến mất.

Để đem hoàng tử này đẩy ngã, Hàn Tiểu Bằng có thể nói là đã vắt hết óc, dùng hết thủ đoạn. Từ giáp tiếp ban đầu, đến nắm tay thổ lộ, lên giường, vô số lần lời ngon tiếng ngọt, thề non hẹn biển, vô số lần khóc rống rơi lệ, cuồng loạn; Trong đó những chua ngọt đắng cay, gian nan khúc chiết mà hai người trải qua có thể nói là khắc cốt minh tâm, khó mà quên nổi.

Nay đối mặt tình nhân cũ, dù có nghìn từ vạn chữ cũng như nghẹn trong cổ họng, phun không ra được nửa câu nói. Hàn Tiểu Bằng ngồi đó nghe Hoa Hạ phân tích mức phạt nặng nhẹ vụ án của y một cách cực kỳ chuyên nghiệp, không biết nên khóc hay cười nữa. Chủ trong nháy mắt như vậy, y bỗng nhiên có chút hối hận: Bởi sau thời tốt nghiệp đầy tuyệt vọng kia, nhiều năm qua như vậy y cứ nhiên một chút cũng không chú ý đến hướng đi phát triển của hắn.

Y vẫn nghĩ Hoa Hạ sẽ thành thành thật thật mà dừng chân ở phương Nam. Nếu sớm biết hắn cũng ở Bình Sơn, còn đối nghề làm luật sư, thì mình sao có thể suốt ngày như du hồn ra đường làm loạn, cũng không có khả năng gặp Trần Hạo nữa.....

A, phi, phi, phi! Trong đầu có một thanh âm nhảy ra: Mà mẹ nó đang suy nghĩ cái gì đó chứ!

Hàn Tiểu Bằng không dám lại miên man suy nghĩ nữa, lập tức ngồi thẳng người, tập trung chú ý, nghe Hoa Hạ phân tích vụ án.

Soái ca luật sư đối chiếu văn kiện trong tay rồi bùm bùm nói một đồng, ngừng đầu hỏi y: “Bằng Bằng, tớ sẽ biện hộ cho cậu vô tội, cậu thấy sao?”

“A.... Tốt.” Hàn Tiểu Bằng gật đầu như mổ thóc.

Hoa Hạ quay đầu liếc nhìn cảnh vệ cách đó không xa, sát lại gần y, nhỏ giọng nói: “Tớ còn đang suy nghĩ sẽ làm cho Trần Hạo vô tội.”

“Cái gì!” Lời còn chưa dứt, Hàn Tiểu Bằng đã như con thỏ bật ‘phốc’ lên.

Cảnh vệ bên cạnh trừng mắt hô to: “Cậu làm gì đó!” Hua hua cảnh còn về phía này. Hia Hah vội vàng vãn nhã nói không có việc gì, bên kia lúc này mới mắng vài câu rồi thôi.

Hàn Tiểu Bằng chân mềm nhũn ngồi trở lại trên ghế, tim y đập càng nhanh hơn, hỏi: “Cậu nói ban nãy của cậu có ý gì?”

Hoa Hạ nói: “Chính là ý tứ trên mặt chữ.”

Hàn Tiểu Bằng nghĩ nghĩ: “Cậu nói là có thể làm cho Trần Hạo vô tội rồi được thả? Có thể sao? Hắn.... Hắn đã thú nhận hết rồi...”

“Vậy thì thế nào, thú nhận nhưng vẫn có thể phản lời khai.”

Này.... Cũng quá mơ hồ đi. Hàn Tiểu Bằng cố cười cười: “Hạ Hạ, cậu đang đùa tớ sao. Trần Hạo giết người, lại còn không chỉ một, làm sao có thể phản lời khai được chứ? Người đã vào trại tạm giam, bản án đã phán xuống dưới, người thân và bạn bè ai cũng không có. Nói thật với cậu, Trần Hạo là bạn trai hiện tại của tớ,

nếu tớ không vào đây cũng chỉ có thể đợi đến trước ngày xử bản một hôm mới có thể gặp cậu ấy.... Cho nên.....”

“Cho nên cậu là vào đây để bồi hấn chờ chết sao?” Hoa Hạ đánh gãy lời y: “Cậu cảm thấy Trần Hạo nhất định sẽ chết sao?”

Không, Hạo nhà y tuyệt không thể chết được. Hàn Tiểu Bằng trong lòng nghĩ vậy, nhưng trách nhiệm này là của y, không liên quan đến Hoa Hạ, hơn nữa y cũng không thể để luật sư đại nhân nhìn ra kế hoạch của mình — huống hồ nếu cái kế hoạch ngu xuẩn kia bị phát hiện, quả thực là sẽ không có khả năng hoàn thành nhiệm vụ được.

Y nói: “Tớ thấy cho dù không chết thì cũng là hy vọng xa vời.”

“Bằng Bằng.” Hoa Hạ hướng người về phía trước dò xét: “Cậu không cần quan tâm pháp luật xét như thế nào, quan toàn phán như thế nào, cậu chỉ cần nói cho tớ biết, cậu muốn hấn sống không?”

Hàn Tiểu Bằng bỗng cảm thấy tay phải tiếp xúc với một vật mềm mại, đúng là Hoa Hạ lặng lẽ ở dưới bàn nắm tay y, như có như không nhẹ nhàng xoa.

Trước kia khi bọn hấn ở trong giờ học, hấn cũng thích làm như vậy.

Trong lòng Hàn Tiểu Bằng dâng lên một cỗ ấm áp, y thả lỏng chút, nói: “Tớ đương nhiên muốn cậu ấy sống.”

“Vậy được rồi.” Hoa Hạ vẫn không buông tay, ngón tay lại ở trên bàn tay Hàn Tiểu Bằng chậm chậm nhịp, “Một hai”, “Một hai” “Một, hai, ba”, “Ba hai ba”.... Giống như một cô gái đang khiêu vũ.

Hấn nói: “Bằng Bằng, kỳ thật tớ vốn phụ trách một án kiện kinh tế, chỉ là thấy được tên của cậu, mới chủ động đến đây.”

“Vậy sao.” Nụ cười của Hàn Tiểu Bằng cứng lại trên mặt: Thật sự cảm ơn cậu, đáng tiếc, lúc cùng cậu một chỗ tên tôi cũng không phải là Hàn Tiểu Bằng.

Dưới bàn, ngón tay linh hoạt cử Hoa Hạ vẫn không ngừng khiêu vũ.

“Hai, ba, bốn” “Bốn, ba, ba”

— Tớ có thể cho Trần Hạo sống sót trở ra.

“Hai, hai, năm” “Bảy, một, sáu” “Bốn hai năm chín mười”

— Ở nước ngoài, có một nơi không có ai biết hai người, một căn phòng, một đồng tiền.

“Bảy bảy năm” “Tám tám không”

— Tớ là được người của cậu tiến cử, hãy tin tưởng tớ.

Hàn Tiểu Bằng đột nhiên nắm chặt tay Hoa Hạ, đem nó kéo qua, “Hai không hai không” “Năm ba sáu năm”

— “Cậu thuộc tổ chức nào? Có điều kiện gì?”

Nhưng mà Hoa Hạ rút tay hấn về. Không chờ Hàn Tiểu Bằng phục hồi tinh thần từ cực độ khiếp sợ, hấn đã thu thập đồ chuẩn bị cáo từ: “Vài ngày sau tớ lại đến bàn chỉ tiết với cậu. Cậu một mình suy nghĩ cho tốt đi.”

Hấn có thâm ý khác mà nhìn Hàn Tiểu Bằng: “Tớ cho cậu vài điều, từ từ mà hưởng thụ.”

49. Chương 50

Hàn Tiểu Bằng dưới tay kẹp một ví “Gấu trúc”, chậm rãi hút thông thả trở về phòng. Nghiêm Đông đang chỉ huy mọi người phân rơm, nhìn y trở về, vốn định quan tâm một phen, nhưng mà thấy thuốc lá trong tay y, lập tức mắt phát sáng, chuyện gì cũng quên mất.

Phần lớn người ở trong này đều nghèo đói, siêu thị ở trại tạm giam cũng không có bán thứ tốt. Thứ duy nhất có thể hút chính là Tháp Sơn, nhưng lại đắt gấp hai lần bên ngoài. “Gấu trúc” này lại còn là hàng cao

cấp, đến ngày lễ tết người có tiền cũng có mà mua được, càng đừng nói đến đám người ngồi xổm trong trại giam này.

Nhìn mọi người đều không hện mà cùng ngừng tay, Hàn Tiểu Bằng tự hiểu trong lòng. Không muốn đợi đến lúc bị chen ép mới đưa, nên y nhanh chóng trưng ra khuôn mặt tươi cười, chủ động xé giấy kính, hiểu kính mấy vị đại gia một phen.

“Mấy vị đại gia” vui vẻ, bắt đầu vừa hút vừa nhả một đống khói. Nghiêm Đông nhìn Hàn Tiểu Bằng cũng thuận mắt hơn, hỏi: “Thế nào? Luật sư nói sao?”

Hàn Tiểu Bằng cố ý vô tình liếc liếc mắt nhìn Trần Hạo: “Hắn nó có thể biện hộ cho em vô tội, qua vài ngày nữa là có thể ra ngoài rồi.”

“Thật hay giả vậy?” Mọi người nhất trí lộ ra thần sắc hâm mộ bất quá.

Hàn Tiểu Bằng nói khoác mà không biết ngượng: “Nói thật với mọi người thì, ở trên tôi có người mà!”

“Đm nó! Vậy người cút liền đi.” Trần Hạo vẫn không nói gì này giờ rốt cuộc học ra một cây, cùng với những lời này của hắn là một chiếc giày bay về phía y.

Buổi tối, Hàn Tiểu Bằng từ dưới đệm lấy ra một hộp thuốc lá bị dè dẹt, thừa dịp mọi người đang ngủ say, lén lút vào WC.

Vỏ gói kỹ hơn so với hộp thuốc bình thường, y ngồi xổm trong nhà vệ sinh, lấy tay sờ tới sờ lui bên cạnh hộp, lại sờ qua sờ lại, rất nhanh đụng đến một chỗ hổng.

Từ chỗ hổng kia xé mở, lấy ra hai thứ: Một tấm ảnh chụp, một tờ giấy.

Tờ giấy màu trắng, bên trên không có chữ. Nhưng mặt giấy lại gấp ghenh, rõ ràng là cố ý dùng máy ép thành như vậy. Hàn Tiểu Bằng sờ theo hình dáng mặt nổi, từ trái sang phải sờ một lượt. Sau đó lấy bật lửa ra, thiêu huỷ.

Về phần tấm ảnh chụp kia, y căn bản không dám nhìn kỹ, đợi trở lại trên giường, mới nhét lung tung vào phía dưới gối.

Tối hôm đó, Hàn Tiểu Bằng nằm trên giường, trợn tròn mắt như thế nào cũng ngủ không được. Nếu để cho y chọn, y tình nguyện chọn chuyện sáng nay không xảy ra, tình nguyện để người kia dừng đến đây; Đối với mối tình đầu của mình, y tình nguyện cả đời không cần gặp lại.

Y nằm mơ cũng không mơ nổi, người mà mình từng yêu đến chết đi sống lại kia, cư nhiên con mẹ nó là người của “Mỹ lệ gian”, một tổ chức đặc vụ của đế quốc Mỹ!

Tuy rằng còn chưa biết hắn thuộc ngành nào trong tổ chức, bất quá đại khái tình huống, trên tấm giấy trắng kia đều đã ghi rồi.

Điều kiện của Hoa Hạ rất đơn giản: Hắn muốn Hàn Tiểu Bằng làm gián điệp hai mang.

Tuy Hàn Tiểu Bằng chủ là tiểu tổ trưởng, nhưng y lại từng làm qua rất nhiều chuyện “Không thể gặp ánh sáng”, cũng biết rất nhiều bí mật. Quan trọng nhất, y mới hơn ba mươi tuổi, thời kì sự nghiệp đang lên, rất có hy vọng trở thành một quân cờ chủ chốt.

Thật là đáng buồn. Mặt trời đang lên phía chân trời, Hàn Tiểu Bằng đang suy nghĩ về mấy năm sinh hoạt gần đây của mình: Có nhà nhưng không thể về, có cha mẹ nhưng không thể nhận; Không có bạn bè chỉ có đồng nghiệp, không có thân phận cố định, chỉ có một thân xác không ngừng biểu diễn.

Trước khi gặp Trần Hạo, y vẫn hay tìm người 419 lung tung, sợ nếu thật sự yêu đương, đối phương cũng chỉ có thể là eo biển đối diện mà thôi; Ai biết được, mối tình đầu lại con mẹ nó ở bên kia bờ biển Thái Bình Dương!

Hàn Tiểu Bằng nghĩ, lúc cùng hắn cùng yêu đương này nọ, là thật tâm, ai ngờ hắn lúc đó lại là giả!

Y quay đầu nhìn sang phía giường Trần Hạo. Ánh sáng mặt trời chiếu trên khuôn mặt ngủ say của hắn, yên tĩnh mà thanh bình. Lúc này, có lẽ hắn không biết, kỳ thật mình vẫn có thể sống, có thể không phải chết, nhưng mà Hàn Tiểu Bằng lại không dám đáp ứng cái giá phải trả kia.

Mình nên làm gì bây giờ? Hàn Tiểu Bằng thầm hỏi chính mình một lần nữa: Mình nên làm gì bây giờ?

50. Chương 51

Thân phận mới của Hoa Hạ, cơ hồ phá nát tâm trí Hàn Tiểu Bằng. Bởi vì theo thời gian trôi, mục đích thực chất của cuộc giao dịch này hiện ra càng rõ.

–Trần Hạo, đã biến thành nhược điểm của Hàn Tiểu Bằng, mà cái Hoa Hạ gọi là cứu người, kỳ thực là mượn cơ hội dùng tính mạng Trần Hạo để uy hiếp y vào khuôn khổ.

Kiểu lừa lọc kinh điển này, hoàn toàn đủ tư cách để có thể viết vào sách giáo khoa huấn luyện gián điệp. Càng không xong là, nó tựa hồ đem Hàn Tiểu Bằng đẩy vào tình cảnh cực kỳ xấu hổ, đem y đẩy mạnh vào một cạm bẫy đầy logic.

Đí chính là, nếu y không đáp ứng, tương đương với “tự mình” phán cho Trần Hạo án tử hình.

Không quá hai ngày, đám lưu manh trong phòng đều kinh ngạc phát hiện, “Tiểu Bạch Kiềm” giống như bị sét đánh một cái, tự dưng chuyển thành “Tiểu gốc tử”.

Đất cũng không quét, nước cũng không múc, thịt kho cũng không ăn. Y giống như bị mất hồn, mỗi ngày đều mặt không đổi sắc tìm một nơi ngồi xuống, cúi đầu làm việc, nửa câu cũng không nhiều lời.

Thậm chí ngay cả khi Nghiêm Đông chủ động nói chuyện với y, y cũng không có phản ứng gì.

Này quả thực là khiêu chiến với quyền uy của hào trưởng. Nghiêm Đông không chỉ một lần nói qua với Trần Hạo: “Nếu không phải nể mặt mũi cậu, tôi đã sớm cho tên tiểu tử này một trận mẹ nó rồi.”

Trong trại tạm giam một tuần được tắm một lần, hôm đó đến phiên Hàn Tiểu Bằng tắm rửa, Trần Hạo cũng cõng hết chen vào một gian. Những người khác đều biết quan hệ của bọn họ, nên không có ai ngạc nhiên.

Lúc Trần Hạo vào, Hàn Tiểu Bằng đang gội đầu. Hắn lại gần, đưa tay choàng eo Hàn Tiểu Bằng một chút. Hàn Tiểu Bằng không để ý có người tiến vào, bất ngờ nhìn lên mới thấy Trần Hạo, liền cười cười, miệng lưỡi trơn tru nói: “Thế nào, eo anh vừa nhỏ vừa mịn phải không?”

Trần Hạo ngược lại lại thành thật nói: “Bằng Bằng, anh gần đây gầy quá.”

“Gầy chỗ nào.” Hàn Tiểu Bằng chột dạ nói.

“Mấy tối hôm nay anh xoay mình mãi, sao thế, có tâm sự?”

“Cậu nói thử xem? Tâm sự của tôi còn không phải cậu sao?”

Trần Hạo lấy chai dầu gội, xịt ra tay, kéo đầu Hàn Tiểu Bằng qua, hai tay nhẹ nhàng xoa mái tóc ngắn ướt nhẹp của y.

“Bằng Bằng, tôi không phải đã nói rồi sao, đừng nhắc đến chuyện này nữa.”

Hai người trầm mặc một lúc, đợi đầu đã gội xong. Hàn Tiểu Bằng lau nước trên mặt, bất ngờ nói: “Hạo Hạo, tôi có chuyện này muốn hỏi cậu?”

“Hửm?”

“Trên đời này có chuyện gì mà cậu dù thế nào đi chăng nữa cũng sẽ không làm không?”

“Này....” Trần Hạo có chút lưỡng lự. Hắn căn nhắc bản thân trong chốc lát, ban đầu không nghĩ ra được, sau lại nghĩ ra rất nhiều, đều là mấy điều quái đản chỉ có bệnh nhân tâm thần mới làm được thôi, như là “Tôi tuyệt đối sẽ không chạy nhảy làm loạn trên đường phố.”

Hàn Tiểu Bằng nhìn suy nghĩ hắn bị phân tán quá xa, lập tức ngắt lời hắn, đổi cách hỏi: “Vậy nếu tôi bắt cậu phải chạy loạn, cậu sẽ làm sao?”

“Này....” Trần Hạo nhìn thực khó xử, tựa hồ vấn đề này với hắn mà nói quả thực rất nghiêm trọng.

Kỳ thật Hàn Tiểu Bằng còn muốn hỏi: “Nếu cậu không chạy loạn tôi liền phải đi gặp Diêm Vương, thì cậu sẽ nguyện ý làm điều đó sao?”

51. Chương 52

Nhưng Hàn Tiểu Bằng vẫn là kiềm chế. Làm loạn trên đường cũng phản quốc cũng đều liên quan đến vấn đề đạo đức, cho dù không ở cùng một mức độ. Cho dù ai khi đang yêu cũng đều ngu xuẩn, nhưng y không cho phép chỉ số thông minh của mình giảm đến mức đó — Cho nên con đường đó của Hoa Hạ không thể đi được.

Hơi nước bốc lên trong nhà tắm, đường cong cơ thể rắn chắc của Trần Hạo như ẩn như hiện. Khối áp lực trên đầu Hàn Tiểu Bằng nhanh chóng bị bức chạy dần dần xuống dưới. Y ngừng tự hỏi, nắm tay Trần Hạo lên đặt lên cơn thịt đã hơi ngẩng đầu của mình.

“Bằng Bằng, anh cứng như đá rồi này....” Trần Hạo nắm thứ đó, cảm nhận rõ ràng bộ vị trọng yếu của đối phương nhanh chóng trưởng lớn trong tay mình.

“Ân...” Hàn Tiểu Bằng không da không thềm luôn mặt mũi cứng lên: “Hạo Hạo giúp người ta chà nơi này đi.”

Đm! Đây chẳng phải là nhiệm vụ không thể không làm đó sao. Trần Hạo nhìn không được cười ra tiếng. Hắn cầm dương cụ thô to ngăm đen như bàn tay trẻ em của Hàn Tiểu Bằng nắm trong tay, suy nghĩ chút, nhú mày ra vẻ khó xử nói: “Này của anh cũng quá đen đi, phải dùng bao nhiêu thuốc tẩy mới trắng được chứ?”

“Không cần thuốc tẩy, dùng cái miệng nhỏ nhắn phía dưới của Hạo Hạo là có thể....” Khuôn mặt Hàn Tiểu Bằng đỏ lên, bất quá là vì hơi nước thôi, tại người này chưa bao giờ biết cái gì gọi là ngại ngùng cả.

Hai người đổ sữa tắm ra tay. Trần Hạo xoa thành bọt, chà ở khối “cơ bụng” đã lặn thành một khối đoàn kết của Hàn Tiểu Bằng; Hàn Tiểu Bằng tạo bọt, xoa trên cái mông mềm mại mà tròn trịa của Trần Hạo.

Rất nhanh hai người đều bị đốt phượng làm cho dục hoả đốt người. Trần Hạo bị Hàn Tiểu Bằng đặt trên tường nhà tắm hôn đến cả người xụi lơ, cả người không chịu nổi. Hắn chủ động nâng một chân lên, lộ ra nơi tư mật đáng xấu hổ nhất kia, yêu cầu Hàn Tiểu Bằng tiến vào.

Nói đến cũng thật là, vô luận làm qua bao nhiêu lần, chỗ đó của hắn cũng đều phản phát bày ra màu hồng phấn mê người. Tiểu huyết tươi mới khép mở, không ngừng co rút, cơ khát chờ đợi cắm vào. Khác biệt hoàn toàn với căn ngoạn ý xấu xí phát ra màu đen kia của Hàn Tiểu Bằng.

Thế giới nay thật đúng là bất công mà! Người đằng sau nghĩ như vậy, cầm hắc điếu của mình, nhắm ngay tiểu huyết, đâm mạnh vào.

“A..... A a.....” Cả người Trần Hạo run rẩy dữ dội, ngón tay bấu chặt vào da thịt sau lưng Hàn Tiểu Bằng. Hàn Tiểu Bằng ôm chặt thân người trong lòng, nhanh chóng trườn sát lên.

“Hạo Hạo, gả cho tôi được không?” Y một bên làm như bò tốt, vừa nói.

“Cậu gả cho tôi, tôi mua nhà cho cậu, trên giấy chứng minh bất động sản cũng sẽ đề tên cậu; Tôi sẽ mua nhẫn, vàng, bạc, kim cương cho cậu, muốn gì cũng được cả.”

“Cậu gả cho tôi, tôi nuôi cậu một đời, thương cậu một đời, chăm sóc cậu một đời, có được không?”

Y cắn lỗ tai Trần Hạo, giống như phát điên mà kêu lên: “Hạo Hạo, gọi tôi lão công, gọi tôi lão công, nhanh lên....”

Trần Hạo thừa nhận va chạm kịch liệt của y, hắn căn bản đứng không vững nữa, hai cánh tay vòng trên cổ Hàn Tiểu Bằng, nơi kết hợp của hai người không ngừng chảy ra chất lỏng dâm mĩ. Hắn ngưỡng cổ ra, bị từng đợt lại từng đợt khoái cảm bao phủ, bị từng tiếng “gả cho tôi” kia đưa lên đỉnh.

“Lão công!” Thời khắc cuối cùng, hắn đỏ cả mắt, thanh âm khàn khàn kêu lên.

Sống rồi. Hàn Tiểu Bằng ôm Trần Hạo, ở trong lòng nói thầm, chúng ta đều sẽ sống. Tôi thề.

52. Chương 53

Hai người tấy xong, ra khỏi nhà tắm, còn chưa đi được hai bước. Một quản giáo trẻ tuổi đã đuổi theo sau, nói với Hàn Tiểu Bằng: “Này, luật sư của cậu đến.”

Nhanh như vậy sao!

Lưng Hàn Tiểu Bằng cứng đờ. Hoa Hạ không có hẹn cụ thể thời gian với y, nhưng bây giờ chỉ còn một vài tên đồng lõa với Chu Toàn đang lẩn trốn, cho nên vụ án trên cơ bản đã rõ ràng. Đợi viện kiểm sát truy xét, nhanh nhất chính là một tuần nữa. Mà Hoa Hạ muốn Hàn Tiểu Bằng cho hắn đáp án, nhất định là trước khi buổi thẩm vấn diễn ra.

Chỉ là Hàn Tiểu Bằng nghĩ y còn nhiều thời gian, không lường tới, đối phương đã nóng vội như vậy.

Nếu đã quyết định rồi, áp lực sau lưng nhất định phải chịu thôi. Y lắc đầu, vuốt ngược mái tóc vẫn còn sưng nước lên, nói: “Bảo hắn đi đi, tôi không gặp.”

Lời còn chưa dứt, đã thấy chân đau đớn. Trần Hạo đạp lên chân mình lên y: “Lại muốn làm con thiêu thân sao? Lần trước không phải nói đã được biện hộ vô tội sao?”

“Hắc hắc.” Hàn Tiểu Bằng dùng sức lau mặt: “Luật sư kia không tốt, muốn lừa tôi. Tôi phải viết thư phản ánh cho chính phủ, đổi một người mới đã.”

“Chó má!” Trần Hạo vừa nghe liền nổi nóng, hắn biết nhất định là Hàn Tiểu Bằng đổi ý.

Hắn nghĩ tên Tiểu Bạch Kiếm này bình thường thông minh, tại sao đến thời khắc mấu chốt lại ngu như vậy, nhất định phải hao tổn tâm tư cùng tên tử tù như hắn trong trại giam này sao.

Chu Toàn là dạng người gì, Trần Hạo còn không đủ hiểu sao? Đợi ra toà, bọn kia có khi vì hắn chó cắn chó, mà không chừng quay sang cắn luôn Hàn Tiểu Bằng cho xem. Đến lúc đó, Bằng Bằng cho dù trong sạch cũng sẽ phải chết từ từ.

Trần Hạo nghĩ, hắn đơn giản chỉ bị bắn một phát vào đầu, ra đi nhanh chóng. Còn nếu Hàn Tiểu Bằng bị phán án..... Y cho dù đã trưởng thành, bọn người trong trại giam ai cũng coi y như một con thỏ, nếu vào tù thật ai sẽ bảo vệ y chứ.... Hắn nghĩ như vậy, mặt mũi trắng bệch, lập tức đem Hàn Tiểu Bằng đẩy về phía quản giáo: “Đổi luật sư cái mẹ gì chứ, mau cút đi cho tôi!”

Hàn Tiểu Bằng đang muốn phản kháng, lại nghe vị quản giáo trẻ tuổi kia cười nói: “Đã đổi cho cậu rồi, không phải người trước đó.”

Gì cơ? Hàn Tiểu Bằng có chút hoang mang.

Không phải Hoa Hạ, thì là ai?

Đáp án quá rõ ràng, chớp mắt vài cái, Hàn Tiểu Bằng bình tĩnh lại.

Lão hồ ly hoá trang rất có kinh nghiệm. Nếu Hoa Hạ đem mình đóng gói thành một luật sư nước ngoài tinh anh tầm cỡ quốc tế, thì lão hồ ly kia lại đơn giản biến thành một luật sư bản địa tầm thường.

“Chủ nhiệm, ngài đến rồi.” Sau khi Hàn Tiểu Bằng ngồi xuống, liền bày bộ mặt than không biểu tình cùng gương điệu máy móc không cảm xúc y thường dùng trong đơn vị.

Chủ nhiệm Vu híp đôi mắt nhỏ xíu của mình lại, lỗ mũi mấp máy, nhếch môi.

Hiển nhiên ông đã cực kỳ bất mãn với Hàn Tiểu Bằng, cơ bản chỉ chờ thời gian bùng nổ.

“Bằng Bằng, cậu nói tôi nghe thử, cậu rốt cuộc nghĩ cái gì thế?” Ông ta châm một điếu thuốc, bắt đầu hút.

“Tôi không có nghĩ gì cả.” Hàn Tiểu Bằng chớp mắt: “Tôi chỉ thực hiện theo những điều đã được chỉ định, chỉ là không cần thận liên thành thế này.”

“Gì?” Vu chủ nhiệm đem điếu thuốc trong tay dụi xuống gạt tàn: “Tôi lúc trước cũng không phải không nhắc nhở cậu, là cậu kéo tôi xuống nước cùng!”

Hàn Tiểu Bằng cúi đầu sụp xuống: “Đúng vậy. Chủ nhiệm đã nhắc nhở tôi rồi. Là tôi không đúng, khư khư cố chấp.”

“Sao? Hối hận? Biết sai rồi?” Lão hồ ly đột nhiên nâng cao âm điệu.

“Biết.” Hàn Tiểu Bằng thuận theo như vợ nhỏ.

Lão hồ ly cười gượng hai tiếng, lại gần, nhẹ nhàng nói: “Cậu biết cái con khỉ!”

Hàn Tiểu Bằng kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn Vu chủ nhiệm mặt đầy tức giận: “Bằng Bằng, lá gan cậu cũng lớn quá, muốn biện pháp cứng rắn sao? Tôi lần này tới là để nói cho cậu biết, ở trong này, đồng phạm buột phải bị tách ly. Cậu cho rằng tại sao lại được an bài nhốt cùng chỗ với Trần Hạo, đều là do phía trên sắp xếp, là để cho cậu và Trần Hạo có cùng lời khai. Đợi đến khi người của viện kiểm sát đến thẩm vấn, cậu có thể trực tiếp phản lời khai rồi ra ngoài, quá đơn giản. Về những chuyện khác, không cần suy nghĩ, nghĩ nhiều cũng vô dụng.”

“Chủ nhiệm.” Hàn Tiểu Bằng bất ngờ: “Ngài nói thử xem, tôi nghĩ gì?”

“Cậu nghĩ gì? Cậu còn đi hỏi tôi?” Chủ nhiệm Vu mặt đầy khó hiểu: “Cậu nghĩ cái gì tự cậu biết. Chuyện này may là tôi phát hiện ra, nếu như bị người khác biết, tôi xem cậu chịu ra sao!”

Ông ý vị thâm trường nói: “Bằng Bằng, bây giờ đổi ý, vẫn còn kịp....”

Hàn Tiểu Bằng nghe vậy trong lòng cả kinh, mồ hôi lạnh chảy đầy lưng, chẳng lẽ..... Ông ta biết thân phận của Hoa Hạ, ông ta nghĩ mình đã trao đổi điều kiện cùng Hoa Hạ!

Hàn Tiểu Bằng thuộc bộ phận tra tấn, người bị hoài nghi làm gián điệp phải trải qua cái gì, không có người nào biết rõ hơn y.

53. Chương 54

Trần Hạo một mình trở lại phòng giam. Thông thường thì trước giờ cơm chiều một chút, thì mọi người đều phải cùng đọc thuộc lòng “Quy tắc của tù nhân”.

Trong trại giam cứ mỗi cuối tuần sẽ đều có kiểm tra. Nếu bạn làm tốt hơn, sẽ được một phần thưởng nhỏ. Ví dụ như cho thêm thời gian để ăn chút trái cây hoặc gì đó.

Nếu không đến, thì không chỉ phạm nhân đó bị phê bình, mà hào trưởng cũng sẽ bị nhắc nhở. Bị nhắc liền 3 lần, thì bị đuổi. Cho nên hào trưởng từng phòng đối với thời gian cùng nhau đọc này cực kỳ coi trọng, Nghiêm Đông đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Nhưng hôm nay mặt trời giống như mọc đằng Tây vậy. Một đám người không giống như thường lệ đứng thành một hàng, quay mặt vào tường lắc lư cái đầu, lẩm bẩm đọc đọc, mà ngược lại lại tạo thành một vòng tròn nhỏ, hình như đang nhiệt tình nghiên cứu cái gì đó.

Trần Hạo hỏi: “Mọi người đang làm gì vậy?”

Hắn vừa lên tiếng, lập tức có người xoay đầu lại, biểu tình táo bón nói: “Hạo ca, anh về rồi. Vừa đúng lúc bọn tôi tìm được thứ này tốt lắm nè. Anh xem xem.”

“Thứ gì tốt?” Trần Hạo bị gọi lòng hiếu kỳ, vội vàng lại gần. Trong phòng giam bình thường rất nhàm chán, cho dù có một chút gió thổi cỏ lay, đối với đám tội phạm bị giam giữ bọn hắn mà nói, cũng là chuyện vô cùng mới lạ.

Được mọi người thay phiên nhau mở xẻ là một tấm ảnh, một tấm ảnh lấy ra từ dưới gối Hàn Tiểu Bằng.

Hai người trên ảnh đều mang bộ dáng thiếu niên. Một người ngồi ngược trên ghế, khoanh tay tựa lưng ghế; Một người tựa vào bàn, co một chân, giơ chữ v lác hậu.

Phía sau bọn họ, là một đồng sách vở, tạp chí ném loạn, một chai bia uống dở, máy tính đang mở World Of Warcraft, quần áo treo đầu giường, cùng cái chổi ở trong góc, tỏ rõ một khoảng thời đại học hạnh phúc cùng hỗn loạn.

Tóc Hàn Tiểu Bằng rất ngắn, y mặc một cái áo chữ T màu da cam, trên mặt áo là những ký tự tiếng Anh Trần Hạo nhìn không hiểu. Vòng tay màu đỏ, quần đùi màu xám hình bãi biển, y cười đến vô tâm vô phẩy, một mặt khác ở thời thanh xuân.

Mà một thiếu niên xa lạ khác, cách ăn mặc tiêu chuẩn, áo sơ mi kẻ và quần bò. Hắn cũng hưởng màn ảnh cười, cười một cách ngại ngùng, đôi mắt cong cong giống trăng khuyết.

Trần Hạo không biết phải tả diện mạo người này như thế nào, một chút hấp dẫn không nói nên lời, một chút phong tình khó thấy. Hắn nghĩ giả sử hắn không biết hai người trên ảnh chụp, nếu chọn một người để lên giường, hắn nhất định sẽ không chọn Hàn Tiểu Bằng.

Ý nghĩ quái lạ này, làm hắn không thể kiềm chế sự khó chịu trong lòng.

“Đây là lúc kiểm tra bất ngờ ban này, quần giáo lật gót thì rơi ra.” Nghiêm Đông cười trêu tức: “Hạo ca, không thể nghĩ ra cái con thỏ giống con gái kia của anh, còn có người yêu ở bên ngoài.”

Có người nhìn chằm chằm tấm ảnh xong, si mê nói: “Người yêu của y cũng thật xinh đẹp.”

Lại có người ồn ào: “Đem nó, mày kiểm chế chút coi, coi chừng phát bệnh.”

Trần Hạo lấy tấm ảnh qua, ở mặt sau, thấy một hàng chữ nhỏ viết bằng bút bi:

“Cùng Hạ Hạ tố yêu nhất, mãi mãi ở bên nhau.”

Trần Hạo ngẩn người, hắn dùng ngón cái cọ trên hàng chữ một chút. Ảnh in bằng giấy nhập khẩu, tiếp xúc với da cực kì trơn nhẵn.

Trần Hạo lại cọ một chút.

Lại dùng sức cọ một chút

Sau đó hắn nhận ra, hàng chữ này đã được viết từ rất lâu rồi, xóa không được. Hắn cứ như vậy nhìn đắm đắm tấm ảnh, thẳng đến lúc tiếng quần giáo truyền từ cửa đến: “Trần Hạo, có luật sư chính phủ điều đến.”

Hắn lúc này mới mắng một câu mẹ nó, đem tấm ảnh nhét đại vào trong túi quần.

54. Chương 55

Hàn Tiểu Bằng ngồi trên ghế, vẫn duy trì tư thế ưu nhã và biểu tình mặt than, thực tế thì, đại não y đã muốn bãi công không làm việc nữa.

Thứ duy nhất y có thể làm bây giờ là có bị cắn chết cũng không thừa nhận – không thừa nhận thân phận của Hoa Hạ, không thừa nhận giao dịch [vốn không có] giữa bọn họ, quan trọng nhất, chết cũng không thừa nhận bọn họ từng có quan hệ yêu đương.

Vu chủ nhiệm phẫn nộ rồi: “Bằng Bằng, hôm nay chỉ có tôi và cậu hai người với nhau, là tôi tự cho cậu cơ hội!”

“Chủ nhiệm, tôi không hiểu ông đang nói gì.”

“Cậu!” Lão hồ ly không chịu nổi nữa: “Được rồi! Cậu cứ tiếp tục chối đi!” Ông ta lấy ra từ trong túi một phong thư vứt trước mặt Hàn Tiểu Bằng: “Đây là cậu viết đúng không? Gửi cho Trịnh công ở cục quy hoạch. Cậu cho mình là Michael Scofield chắc?!”

“Chủ nhiệm! Tôi...” Mắt Hàn Tiểu Bằng đỏ lên: “Tôi cũng là đường cùng, không có cách khác mà!”

Y một bên lẩm bẩm một bên thở nhẹ trong lòng một hơi. Má nó rất nguy hiểm nha! Thì ra lão hồ ly phát hiện y tạo văn kiện giả gửi cho cục quy hoạch muốn xem bản vẽ trại giam. Làm y sợ bóng sợ gió một hồi.

“Hừ!” Chủ nhiệm Vu hừ lạnh nói: “Cậu đừng có giả trò đáng thương với tôi. Cái trò cá sấu nước mắt kia còn không phải tôi dạy sao. Tôi nói cậu nghe Hàn Tiểu Bằng, cậu tỉnh táo chút đi! Cậu cùng với Trần Hạo không có tương lai đâu.”

“Cho các cậu trốn ra được khỏi đây, cũng chạy không tới biên giới. Đến lúc đó, không chỉ có người bên mình tới bắt người, đội hình cảnh, đội đặc công các loại, hồ nháo không kể nổi. Cho dù cậu đem theo tên Hạo Hạo kia của mình chạy đến trốn ở bờ biển mênh mông hay đến trong sơn động cần đưa muối ăn lúa mì đi chẳng nữa, thì bọn ta cũng phải đem các cậu bắt trở về. Theo quy củ bên trong cục ta, đến lúc đó Trần Hạo vẫn phải bị tử hình, cậu cũng bị xem như phản bội, đến lúc đó ai cũng không giúp cậu được đâu.”

“Tôi thật lòng khuyên cậu, hãy thu phần tâm tư này lại đi. Ở phía trên đã nghiên cứu rồi, trước đây người làm việc đều có ghi danh được vài lần. Lần này cho dù nháo ra một đồng chuyện phiền phức. Đợi trở về, chỉ ghi tội, không xử phạt, không giáng chức, vẫn tiếp tục đi làm.”

Dĩ nhiên. Tôi đây nhiều năm mệt nhọc chịu huấn luyện bồi dưỡng nghiệp vụ tinh anh quốc gia, mấy người làm sao bỏ được nói vứt liền vứt chứ. Hàn Tiểu Bằng nghĩ, đợi y chấp thuận rồi nhất định tiếp theo sẽ phải nhận mệnh lệnh, rồi đem y vứt đến mấy nơi như Brazil, Peru này nọ, dù sao cũng là cách xa Trung Quốc nhất. Mặc cho Trần Hạo bị phán như thế nào, cũng sẽ làm y cả đời này dù hắc sống cũng không thấy được người, chết không thấy được xác.

Vậy làm sao được? Xa cách không bằng “Phản bội” là điều đương nhiên. Huống hồ không trốn sao biết không trốn được. Dù bị bắt trở về, đám người kia ghê gớm nhất cũng chỉ dám lấy cái máy chích điện nhỏ chích chim lớn của y thôi.

Tục ngữ có nói, một tắc vàng khó mà mua một tắc thời gian, có thể cho Hạo Hạo sống lâu vài tháng, vài năm, cũng đáng giá. Đương nhiên, phải lừa, phải khuất phục lão hồ ly bên này, để cho ông ta khỏi nghi ngờ.

Nghĩ như vậy, Hàn Tiểu Bằng làm biểu tình hoàn toàn tỉnh ngộ ra, chuẩn bị bắt đầu cho thấy ý đồ của mình. Kết quả miệng mới mở một nửa, liền nghe phía sau có tiếng bước chân bước nhanh đến, người nọ vừa đi vừa thực mắt hứng nói: “Vị tiên sinh này, ngài không phải cũng là luật sư của Hàn tiên sinh chứ? Tìm đường sự của tôi có việc gì sao?”

Hàn Tiểu Bằng cả kinh, lý do thoái thác vừa đến bên miệng lại nuốt trở về. Trong phút chốc, tim y lại trượt lên cổ họng.

“A.... Để tôi giải thích tình huống này một chút.” Chủ nhiệm Vụ mặt đầy tươi cười đứng lên, vươn một bàn tay ra: “Chào cậu, tôi là luật sư Vu Thành Vinh thay mặt Chu Toàn.”

Hoa Hạ tuy không tình nguyện, nhưng vẫn tương đối phong độ bắt tay lão hồ ly một chút: “Chào ngài, tôi là Hoa Hạ ở “Sở luật Cường Thịnh”. Mạo muội hỏi một câu, ngài nhậm chức ở đâu vậy, trước giờ chưa từng gặp qua?”

“A, ha ha ha...” Nét mặt già nua của chủ nhiệm Vu có chút không nhin được: “Tôi là đối nghề giữa chừng, hiện tại làm việc ở một sở luật mới mở, cậu nhìn tôi không biết cũng bình thường.”

“Ra vậy.” Hoa Hạ đánh giá ông ta từ trên xuống, gương mặt mỉm cười che dấu một tia xa cách cùng ngạo mạn không dễ phát hiện. Sau đó hắn dẫn Hàn Tiểu Bằng đi vào phòng riêng.

Người sau âm thầm may mắn, hoàn hảo, hai người kia tựa hồ ai cũng chưa phát hiện thân phận sự của đối phương. Đều là người cùng nghề.

55. Chương 56

Thời gian Trần Hạo bàn bạc cùng luật sư rất ngắn, bởi vì hắn trong vụ án này thật sự không thể cứu vãn. Bên luật sư là người tốt, an ủi hắn vài câu, nói dù sao đi chẳng nữa cũng sẽ tận lực. Không tới mười phút đã bàn xong.

Quản giáo áp hắn trở về, lúc đi qua phòng chứa đồ ở tầng trệt, đột nhiên dừng lại: “Trần Hạo, có người muốn nói với người vài câu. Tôi cho mấy người nữa giờ.”

Không đợi Trần Hạo hỏi là ai, hắn đã bị quản giáo đẩy mạnh vào trong phòng. Có một nam nhân đứng ở dưới bóng đồ vật chất thành đồng. Y khoảng bốn mươi tuổi, vóc dáng không cao, nhưng thực rắn chắc, trên người mặt tù phục giống Trần Hạo.

Trần Hạo xoay người muốn đi, lại phát hiện cửa đã bị người bên ngoài khóa trái.

Nam nhân từ trong bóng tối đi ra, bất quá là một khuôn mặt quen thuộc.

“Khoan đi, nghe cữu cữu nói mấy câu đã.”

Thanh âm Chu Toàn khàn khàn, trong mắt đầy tơ máu màu đỏ, cả người lộ ra vẻ mệt mỏi. Y đến gần Trần Hạo, dường như muốn cố ý lấy lòng đối phương, trên mặt miễn cưỡng lộ ra nụ cười trừ, nhưng người kia lại trước sau cực kỳ phòng bị, thủy chung cố ý duy trì khoảng cách.

Chu Toàn thấy hắn giống như con mèo dựng ngược đôi, như con nhím lộ gai, có chút mất hứng, nói: “Hạo Hạo, người sao lại thế này, không muốn gặp cữu cữu đến vậy ư?”

Trần Hạo nói: “Có chuyện thì nói nhanh đi.”

Thái độ lãnh đạm cực kỳ của hắn làm Chu Toàn giật mình. Sau một lúc lâu, nam nhân bất đắc dĩ thở dài.

Thành phố Bình Sơn nổi tiếng nhiều phần tử xã hội đen, Chu Toàn có thể nói là cận bã chân chính, cho dù có xếp đèn lồng trên người y, cũng có thể tìm ra một chỗ đen tối từ trên y.

Lại thêm, y trời sinh đã lạc quan hơn 90% người trên thế giới này. Vì tiền tài và quyền lợi, giết người phóng hỏa không chớp mắt, chưa từng có gánh nặng tâm lý, lại càng không tin nhân quả luân hồi, xấu xa triệt để mười phần. Trong tình trạng hung hiểm, cũng có thể nghĩ ra một con đường tốt nhất, không biết tự tin ở đâu ra cho rằng Diêm Vương gia nhất định sẽ không bắt y. Trần Hạo theo bên người Chu Toàn nhiều năm như vậy, đây là lần đầu nghe y thở dài.

Chu Toàn lại đến gần Trần Hạo một bước: “Hạo Hạo, cữu cữu đã lâu không gặp người, rất nhớ người....Chúng quy từ nhỏ đã ở cùng ta, ta vẫn xem người như em trai mình. Đến lúc này, đối với người khác không nghĩ gì, đối với người, vẫn là thực nhớ thương.”

Y nói, xong liền không kiêng nể đưa tay sờ lên đầu Trần Hạo.

Một màn hoang đường đến tận cùng, hoang đường đến nỗi Trần Hạo đang nhắm mắt, bảo trì cảnh giác rốt cuộc nhện không nổi. Hắn cười nhạo nói: “Ui, tôi còn tưởng công muốn nói gì, thì ra là muốn thương tôi. Chu Toàn, ông chơi ‘em trai’ ông mười mấy năm, bao nhiêu tư thế đều thử qua, còn chưa chơi đủ?”

“Hạo Hạo, không phải...” Chu Toàn quăn bách dời tay đi, y muốn giải thích lại bị Trần Hạo ngắt lời: “Đúng rồi, tôi thiếu chút nữa quên, phòng của ông là phòng đơn, nguyên một thời gian giải không có chỗ để sắp rất khó chịu đi?”

Trần Hạo cũng không biết làm sao, hắn chỉ cảm thấy đầu đầy mê muội, ý thức dần dần không khống chế được hành vi. Hắn xả quần áo trên người, tùy ý để nút văng đầy mặt đất, lại hướng về phía Chu Toàn rống lên: “Đến đây này. Đến mà thao tôi đi này. Ông trước kia cho tôi ăn, cho tôi mặc, cho tôi tiền. Ông bây giờ cho tôi cái mẹ gì chứ, ông nói đi, tôi hầu hạ ông, cho ông thư thái, ông cho tôi cái gì chứ!”

56. Chương 57

“Chẳng lẽ cậu không muốn Trần Hạo sống sao?” Trong căn phòng riêng mà trại tạm giam đặc biệt chuẩn bị cho bọn họ, Hoa Hạ kích động từ trên ghế đứng dậy.

Cứ nghĩ đến việc hắn đã chuẩn bị kỹ càng từ trước, nhưng đến một giây cuối cùng lại bị Hàn Tiểu Bằng cự tuyệt, trong lòng vẫn là có chút không chấp nhận nổi.

“Cậu không cần nói nữa đâu.” Hàn Tiểu Bằng lạnh mặt nhìn hắn: “Tôi không phải cùng một loại người với cậu.”

“Cậu nói cái gì?” Dường như bị thái độ của Hàn Tiểu Bằng chọc giận, Hoa Hạ đột nhiên trườn qua bàn một phen kéo lấy đối phương. “

“Cậu đừng mẹ nó giả vờ nữa, thật sự muốn tôi nói thẳng ra sao?” Hàn Tiểu Bằng không chút khách khí xả tay hắn ra: “Không sai a. Có thể đặc biệt ở một gian phòng riêng như vậy nói chuyện, nhất định phải là người cực kỳ có quyền lực. Phải không, quân bán nước?”

“Bán nước?” Hoa Hạ ngẩn người. Trong mười mấy năm dài hần chịu huấn luyện, quan trọng nhất chính là kỷ luật và trung thành, bọn họ dạy cho hần chính là thù hận, chính là không thể đơn độc mà chỉ có thể làm thành một bộ phận của tổ chức mà sống. Khái niệm ‘quốc gia’ này kỳ thật có chút xa lạ với hần.

Hần tỉnh tỉnh mê mê nhìn Hàn Tiểu Bằng, đuổi theo ánh mắt lãnh đạm của đối phương, chờ mong đối phương đòi một câu giải thích. Sau một trận nôn nóng chờ đợi cùng trầm mặc, hần như tìm lại được lý trí, nhanh chóng bình tĩnh lại.

Hoa Hạ ngồi trở lại trên ghế, trượt về phía sau vài bậc, thoát khỏi phạm vi riêng tư của Hàn Tiểu Bằng.

“Ừ, tớ quên mất.” Hần nói.

“Tớ quên cậu đã có Trần Hạo, hiện tại đối với cậu tớ chẳng là cái gì cả.”

Nghe vậy, tim Hàn Tiểu Bằng nhói một chút, nhưng trên mặt vẫn duy trì lạnh lùng, ngay cả mắt cũng không nháy một cái.

“Cậu biết không? Mấy năm nay tớ vẫn một mình. Đến bây giờ, vẫn chỉ có một mình.” Hoa Hạ tựa lưng vào ghế, thả lỏng thân thể, lúc hần nói chuyện khuôn mặt rất bình tĩnh, tựa như bất cứ một đặc công đã được huấn luyện làm vậy vậy, che giấu cảm xúc của chính mình.

“Cậu biết không? Kỳ thật tớ chỉ phụ trách án kiện kinh tế, nếu không phải ở trong viện kiểm sát nhìn thấy hồ sơ của cậu và Trần Hạo, hôm nay tớ căn bản không có ngồi ở đây. Nhiều năm trôi qua như vậy rồi, cậu đã hướng về phía trước mà đi, tớ vẫn còn giậm chân ở một chỗ..... Mặc kệ cậu có tin hay không, lúc còn đại học, tớ thật sự không biết thân phận của cậu, cùng cậu một chỗ đều là đơn thuần không có mục đích. Bất quá hiện tại tớ có chút hối hận.”

Tim Hàn Tiểu Bằng bắt đầu đập liên hồi, y không biết Hoa Hạ nói thật hay giả. Chỉ có thể đem hết khả năng duy trì vẻ dạng trấn định và xa cách, nhưng mồ hôi đã chảy đầy lòng bàn tay, y thậm chí còn không dám nhìn vào mắt Hoa Hạ, bởi vì y biết người kia đang yên lặng quan sát y, tìm sơ hở của y, đem một đường ngăn cách tâm lý của y đánh vỡ.

Đây là nhược điểm của Hàn Tiểu Bằng, từng bị lão hồ ly mắng vào mặt vô số lần, y là một người lúc này cũng đem yêu ghét viết hết lên trên mặt, cho dù huấn luyện lâu như vậy rồi, vẫn chỉ miễn cưỡng che dấu được thôi.

“Nếu không còn chuyện gì nữa, tớ về trước đây.”

Chột dạ cũng thế, trốn tránh cũng thế, Hàn Tiểu Bằng không tính cùng kẻ thù đánh cược một chuyến. Trước kia mỗi lần bọn họ cùng nhau đối địch, đều là Hàn Tiểu Bằng thua.

Hần nói xong câu đó, xoay người mở cửa, định rời đi.

“Bằng Bằng!” Phía sau truyền đến thanh âm người y từng yêu. “Đừng cho là tớ không nhìn ra cậu đang tính toán cái gì, những thứ tuần trước cậu gián tiếp nhờ người chuyển đi đều ở trên tay tớ.”

Hoa Hạ không nhanh không chậm, từ túi công văn màu đen lấy ra ba thứ đó: Một tờ báo, hai quyển hộ chiếu.

Trên tờ báo là mấy tin tức nhỏ nhất được dán lên, vốn là những ghi chép lộn xộn. Nay mặt trên bị người dùng bút đen ký hiệu, dựa theo trình tự từ trái sang phải đồ nhẹ, thì có một số chữ bị mờ đi, một số từ được giữ lại – “Hai quyển hộ chiếu Thụy Sĩ cho hai người, mau đi đi.”

Hàn Tiểu Bằng xoay người, đáy lòng rét run.

“Nói thử xem, cậu cùng cha mẹ đã bao lâu không gặp? Một năm gửi lá phong thư, hồi âm một lá, còn lại đều là phía chính phủ viết dùm. Câu chữ lạnh như băng, đọc lên có rất khó chịu hay không? Cha mẹ nuôi cậu lớn như vậy, một ngày cũng chưa báo được hiếu, cậu cũng rất khó chịu phải không?”

“Đừng choáng.” Mặt Hoa Hạ vẫn không chút thay đổi: “Cậu chạy không thoát được đâu, Trần Hạo cũng chạy không thoát.”

“Nhưng người nhất định không chạy thoát được chính là cha mẹ cậu.”

Ba ~ Sợi dây cung trong đầu Hàn Tiểu Bằng đứt gãy.

Trong căn phòng nhỏ truyền đến tiếng ghế ngã xuống, Hoa Hạ còn chưa phản ứng được cái gì đã bị Hàn Tiểu Bằng lỗ mãng ấn té trên mặt đất, sự phẫn nộ của y có thể hóa thành thực thể, dùng mắt thường cũng thấy.

“Cậu mẹ nó bắt lấy người nhà ra uy hiếp tôi đi, đừng quên đây là chuyên môn của tôi!”

“Phải không? Tớ có cảm giác ở đây thì khía cạnh này của cậu không giỏi lắm đâu.” Hoa Hạ nhìn Hàn Tiểu Bằng phẫn nộ, cười thực ngọt: “Kỳ thật trên thế gian này còn một cách nữa. Chỉ cần cậu làm theo cách đó, đừng nói một Trần Hạo, có mười Trần Hạo cũng đối về được. Thế nào? Muốn tớ nói cho cậu nghe không?”

57. Chương 58

Trong phòng chứa đồ, bóng đèn dây tóc lắc lư không ngừng, chiếu vào trên khuôn mặt tái nhợt của Trần Hạo, lúc sáng lúc tối âm trầm không chịu nổi. Thanh âm Chu Toàn như đèn từ phía chân trời xa xôi, mờ mịt, hỗn loạn pha lẫn tạp âm: “Hạo Hạo, người bình tĩnh chút, đừng như vậy...”

Trần Hạo hung hăng lau mặt một phen, sau đó đem mu bàn tay dính đầy nước mắt nóng ướt bất động thanh sắc dấu lại sau lưng. Chu Toàn cách không quá nửa mét đứng trước mặt hắn, lập tức như một pho tượng, thần sắc ảm đạm.

“Hạo Hạo, ta biết trong lòng ngươi nhất định đặc biệt hận cữu cữu.” Hắn nghe người kia nói như vậy: “Nếu không phải vì ta, ngươi cũng sẽ không lên con đường này.... Có lẽ ngươi không biết, trước kia lúc ngươi còn học trên trấn, trong lớp có rất nhiều nữ hài tử vụng trộm thích ngươi, vì chuyện này, mà chủ nhiệm lớp ngươi còn cố ý tìm ta mà nói...”

Chu Toàn tựa hồ nhớ tới chuyện vui gì đó, trên mặt lộ ra chút ánh sáng: “Thật sự. Nếu không có ta, có lẽ ngươi đã sớm kết hôn rồi có con.”

“Nếu không có ông, tôi đã sớm chết đói rồi.” Trần Hạo nhìn y, gần từng chữ: “Nhưng tôi thật sự cam lòng đói chết.”

“Hạo Hạo...” Khuôn mặt vừa sáng lên của Chu Toàn lại đen xuống. Y lấy hết dũng khí, kéo tay Trần Hạo lại, người kia tuy rằng vẫn phẫn nộ như trước, lại không có gạt tay y ra.

“Ta biết, ta sai rồi.” Chu Toàn nói thực thành khẩn.

“Trước đây, người ta đều nói thích nam nhân là có bệnh. Trong thôn chúng ta còn có một tên ngốc, mỗi ngày đều mặc quần áo con gái đi tới đi lui. Nghe nói sau này cũng bỏ đi theo một người ngoại quốc. Kỳ thật người kia không có ngốc, là giả ngốc cho người khác xem, hắn thà rằng bị người ta nói là đồ đầu óc không ra gì mới làm cái chuyện đó còn hơn là đồ ẻo lả không biết xấu hổ....”

“Cữu cữu ngươi thời trẻ cũng từng thích người ta, nhưng luôn luôn không dám nói; cho dù ta lúc đó đã lên rồi, chỉ cần có người nói ta ngốc liền xong đời rồi. Nhưng là mỗi lần ta nhìn thấy người kia cùng với nữ nhân khác, nhất là những ngày sau khi hắn kết hôn.... Ta thật sự rất thống khổ. Sau này liền dứt khoát chạy đến thành phố này, mắt không thấy tâm không phiền....”

Trần Hạo theo Chu Toàn mười mấy năm, những lời nói giống như thổ lộ tiếng lòng như vậy, hắn lần đầu tiên nghe. Biểu cữu mà Trần Hạo hắn luôn nhìn thấy là người tàn nhẫn giả dối máu lạnh vô tình, nhờ vậy mới từ một tên vô danh ở cái thôn nhỏ trở thành một nhân vật khét tiếng ở thành phố Bình Sơn này.

Một người căn bản không có tim, lại đang thề son sắt, nói từng yêu một người. Trần Hạo không tin, trong tâm không tin, nhưng hắn vẫn nhịn không được muốn hỏi: “Người kia là ai?”

Chu Toàn chỉ cười khổ, không chịu nói.

“Ta là đàn ông, dù thế nào đi nữa, là đàn ông hiển nhiên phải có ham muốn trong chuyện kia. Ta từng ở trong thành phố tìm bạn tình, kết quả lúc hắn theo ta còn cùng người khác xằng bậy, mấy tháng sau liền bị công an bắt lên đồn, thiếu chút nữa đem ta kéo xuống theo. Ta liền nhận ra cứ như vậy thì không được....”

Sau này nhìn thấy người... Ta nghĩ dù sao con nít không hiểu chuyện, lại nói cha người khi đó không thấy bóng dáng, mẹ cũng bỏ đi mất, ngoài người họ hàng cực kỳ xa như ta đây, cũng không có ai để dựa vào...”

Y nói đến đây dừng lại, áy náy tận cõi lòng nhìn Trần Hạo: “Ta biết viết này rất ghê tởm. Cứu cứu xin lỗi người, người khi đó mới tám tuổi, nếu là ta bây giờ nhất định sẽ không tìm đứa nhỏ như vậy...” Vừa cầm tay Trần Hạo vừa tiếp tục nói: “Thế nhưng Hạo Hạo người thử để tay lên ngực mà tự hỏi xem, cứu cứu tới bây giờ chưa từng tiếc ăn tiếc mặc với người, cũng chưa từng đánh đập ngược đãi người đúng không? Lúc con người ta học đến trung học rồi người thì vẫn cuối đầu cắn bùn dưới ruộng, vẫn là ta đem người lên trần trên học hành. Ta nói người chỉ cần chăm chỉ học tập, sau này cứu cứu cho người học đại học người còn nhớ không?”

Trần Hạo hơi hơi xúc động.

Những lời này Chu Toàn quả thật đã từng nói, khi đó y đã tìm được chỗ dựa vững chắc ở Bình Sơn, độ khét tiếng càng ngày càng vang, mang theo một đám người cả ngày trà trộn ở phòng bi-da, những người bà con cùng quê nhắc đến y đều là vừa hận vừa sợ, giống như y là địa chủ ác bá trong xã hội cũ vậy.

Trần Hạo không nhớ rõ mấy năm ở trường kia có người thăm mếu hần hay không nữa, hần chỉ nhớ đa phần bạn bè thầy cô đều không thích hần, bọn họ thường ngay trong giờ học thành linh gọi tên hần, nhìn bộ dạng không biết trả lời câu hỏi, chân tay luống cuống của hần, rồi lại dùng lời lẽ chua ngoa châm chọc hần lấy làm vui.

Câu chuyện bọn họ nói đến nhàn sau lưng hần là – cha là ma cờ bạc, mẹ là đồ đàn bà dâm dăng, nuôi hần là tên biểu cứu xấu xa lưu manh. Trần Hạo đi học rất muộn, tuổi lớn hơn so với bạn cùng lớp, căn bản lại không có, ngày đầu tiên đến lớp đã bị người ta mang thành kiến mà nhòm ngó, hần cơ hồ cũng không có bất cứ hứng thú đến trường, cũng không rõ vì sao phải đi học, rốt cuộc vào đầu tháng ba năm đó thì bỏ học.

Trần Hạo vẫn nghĩ nhân sinh của mình không còn lựa chọn khác, hần bị Chu Toàn giam trong vòng luẩn quẩn, vô luận thế nào cũng không thoát ra được.

“Kỳ thật ta vẫn luôn thầm nói trong lòng mình. Chu Toàn ta đời này không thể kết hôn với ai được. Cho nên Hạo Hạo vừa là vợ ta cũng là con ta, ta phải đối xử với hần tốt một chút. Sau này cho người ra ngoài, cũng không quản người làm nam hay làm nữ. Người lúc đó đã mười tám, mười chín, thành người rồi, đã biết suy nghĩ, ta cũng không ép người ở lại với ta... Ta là một lão nam nhân, người nhất định sẽ không thích, người người thích giống như ‘Bằng Bằng’ kia vậy, là một người tốt trắng trắng mềm mềm lại có văn hóa.... Ha ha...”

Chu Toàn nói đến đây thì cười gượng hai tiếng, đôi mắt nhìn Trần Hạo lộ ra chút lạc lõng: “Bất qua sau này ta gặp chuyện ở Hồ Hải, hỏi ai nguyện ý giúp ta làm quân cảm tử, bọn hần ai cũng không dám, thời khắc mấu chốt người cư nhiên đứng ra. Ta rất kinh ngạc, cũng rất cao hứng, thật sự cao hứng... Hạo Hạo, người đi đường này không ai ép cả, là người nguyện ý. Chính người nguyện ý chăm sóc cứu cứu, người còn nhớ không?”

“Tôi...”

Trần Hạo ghen lời. Bởi vì ngay cả hần cũng không rõ lúc đó vì sao lại xúc động như vậy.

Hần còn nhớ rõ lúc đó Chu Toàn đã vững chân ở Bình Sơn. Bọn họ chuyển vào ở trong một căn phòng lớn xa hoa, cứu cứu hần không còn cả ngày ra ngoài đánh đánh giết giết nữa, mà nhanh chóng thay áo quần thành người làm ăn.

Công việc của y cực kỳ bận rộn, thường đi lại mấy thành phố lân cận, cơ hồ mỗi đêm đều có tiệc, nhất là cuối tuần có khi trắng đêm không về.

Sau này Trần Hạo ở trong câu lạc bộ nhìn thấy y đang ôm một thiếu niên xấp xỉ mình, sau này có khi lại đem một trong số đó về nhà, đối với mấy tên money boy người đây hàng hiệu cùng vị nước hoa nồng nặc giới thiệu, đây là cháu trai ta. Sau đó bọn hần liền ở phòng cách vách mở Champagne uống rượu đỏ, cời hết trần truồng lẫn một chỗ.

Tiếng cười gượng ngừng hờn dỗi của mấy thiếu niên kia xuyên qua khe cửa khép hờ truyền vào tai Trần Hạo. Hần nhớ lại lúc mình làm tình cùng Chu Toàn, đều không có trải qua khúc dạo đầu vừa dài lại khoái

hoạt như vậy. Ngay từ đầu, thứ hấn cảm thấy là sự sợ hãi, sự ghê tởm, là sự khó chịu không thành lời, sau này lại chỉ biết chết lặng chìm đắm trong trụy lạc. Đương nhiên, tiếng rên rỉ cùng tiếng thét chói tai mấy thiếu niên phát ra khi cao trào lại cực kỳ giống hần. Chu Toàn đôi khi sẽ rất dã man, làm đau bọn hần. Những việc đó Trần Hạo đều biết rõ.

Nhưng điều này cùng việc hần giúp Chu Toàn đi giết người có liên quan sao? Trần Hạo vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên một khắc hần dùng dao đâm yết hầu người ta, cảm giác máu nóng ấm phun trên mặt hần. Nguyên một buổi chiều sau đó, hần đều cuộn mình trong văn phòng của Chu Toàn, giống như mèo con mắc mưa không ngừng phát run, cổ họng như bị ai bóp không nói nên lời.

Thằng đến lúc Chu Toàn làm việc xong trở về.

Y ngồi bên người Trần Hạo, nói với hần mấy câu như là “Không cần lo lắng, ngươi làm tốt lắm, sẽ không có ai tìm đến đây cả”, lý luận linh tinh sức mẽ, sau đó y đem tay cởi thắt lưng Trần Hạo, cởi quần hần, rồi ở trên bộ sô pha da vừa nhập từ Ý về kia làm hần.

Lúc đó Chu Toàn đã hơn một năm không chạm vào Trần Hạo rồi.

“Ta lại không nghĩ tới sau này ngươi sẽ có tiếng trong giới đến vậy, dẫn đến từng đợt mua bán tìm tới cửa. Lúc đó ta nghĩ ngươi cứ tiếp tục như vậy sớm một ngày cũng liên lụy đến ta... Kỳ thật ngày đó ở bến tàu Bạch Vân ta đã sắp xếp ổn thỏa, cho dù ngươi không chịu lên thuyền ta cũng có biện pháp xử lý ngươi, nhưng mà...” Chu Toàn nói đến đây lại nghẹn ngào: “Nhưng ta không xuống tay được, ngươi là ta nuôi lớn... Ta luyến tiếc, rất luyến tiếc...”

Đang lúc kinh ngạc, Trần Hạo chỉ cảm thấy toàn thân ấm áp, đã bị người ta ôm vào lòng.

58. Chương 59

Trong phòng lúc này yên tĩnh đến nỗi một cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy. Mối Hàn Tiểu Bằng mím thành một đường chỉ, thân mình căng cứng, giống như đang chịu sự dày vò thống khổ.

Hoa Hạ vươn hay tay, choàng qua cổ y, nhẹ giọng hỏi: “Cậu cũng biết mà đúng không. Cậu căn bản cũng đã nghĩ tới con đường này rồi, tại sao lại không chịu đi chứ?”

Hầu kết Hàn Tiểu Bằng nhấp nhô, phát ra thanh âm khô khốc dọa người, như là bị người ta dùng dao đâm một cái.

Y nói: “Ngươi ẩn nấp sâu như vậy, nếu không có tình báo thì hần là không bị khơi ra, có gì lại mạo hiểm chịu phơi bày?”

Có lẽ là không đoán được đối phương sẽ hỏi bật lại, Hoa Hạ nao núng. Hần ngốc ngốc nói: “Bởi vì tớ nghĩ cậu sẽ đồng ý...”

Lúc còn ở trường, mỗi lần nói đến chuyện quốc gia đại sự, Hàn Tiểu Bằng nhìn chung đều có vẻ thờ ơ không quan tâm, ngẫu nhiên có một số sự kiện đặc biệt nhạy cảm nào đó, thì y lại tức giận nhảy lên sôi nổi tranh luận. Hoa Hạ cũng chưa bao giờ nhận ra trong lòng Hàn Tiểu Bằng lúc nào cũng đầy kiên trì và hy vọng về quốc gia mình. Cho nên hần mới tràn đầy tự tin, cảm giác thuyết phục y quay mặt đánh quân mình là không thành vấn đề.

“Tớ biết tại sao cậu lại thích Trần Hạo rồi.” Hoa Hạ si ngốc nói: “Bởi vì trong cuộc sống của cậu, hần là sự chân thật duy nhất, còn sót lại. Giống như tớ đã từng nghĩ cậu chính là phần chân thật duy nhất trong cuộc đời này của tớ.” Hần dừng một chút, vẻ mặt có chút bi ai: “Thẳng cho đến khi tớ nhìn thấy tư liệu về cậu... Thì ra cậu cũng không phải... Không phải sự chân thật đó.”

“Ta biết ngươi thích tên Hàn Tiểu Bằng kia.” Chu Toàn ôm Trần Hạo, một bàn tay khẽ vuốt lưng hần. Người kia tựa vào lòng y, cương ngạnh, không được tự nhiên, lại cảm thấy một chút an ủi không hiểu vì sao.

“Hai tháng trước, ta nghe nói ngươi ở cùng một nam nhân, sau đó thì ta có ý đến nhà ngươi nhìn thử, thấy ngươi che chở y như vậy, ta đã khó chịu trong đầu lâu rồi.” Vừa nói Chu Toàn vừa dùng sức, đem Trần Hạo ôm càng chặt. “Hiện tại ngươi lại vì y mà chạy đi tự thú, ta tự hỏi ngươi đang nghĩ cái gì chứ. Ngươi vì y

mà ngay cả sinh mạng cũng không cần sao? Bọn người mới ở bên nhau hai tháng thôi, người nói người ngu hay là ngốc đây hả! Quá ngu ngốc! Thật là khờ!”

Trần Hạo lại nhớ đến tấm ảnh trong túi, ánh mắt cong như vầng trăng kia, thiếu niên bộ dạng phong tình đó, lại nhớ đến hàng chữ nhỏ “Mãi mãi bên nhau” sau tấm ảnh, hắn không thể không thừa nhận, mình quả thật có chút ngu mà.

Ta lại không hối hận. — Hắn tự an ủi trong lòng.

“Nhưng tớ không hối hận.” Hoa Hạ nói: “Bốn năm đại học, cùng cậu một chỗ, là khoảng thời gian hạnh phúc nhất đời tớ... Trước chưa từng có, về sau cũng không thể có. Tớ nghĩ, tớ hiện tại ở trong lòng cậu là một người rất xấu xa. Cho nên Bằng Bằng cậu không cần phải do dự nữa.”

Hắn nói: “Trong đầu tớ có một danh sách, 17 người, trong đó có 15 người trong chính phủ, bộ đội và các đơn vị quân sự, là do tớ xúi giục từng bước một. Tớ nói cho cậu, cậu cầm nó đi thương lượng với người đứng đầu, bọn không tin thì cứ đem hai cái tên nói trước cho bọn họ tra, rồi đổi Trần Hạo lại cho danh sách đầy đủ.”

Hàn Tiểu Bằng vừa nghe liền đỏ hai mắt, mím môi, lắc đầu, ra sức mà lắc đầu.

Hoa Hạ cười: “Cậu không phải rất yêu nước sao? Chuyện nghiêm trọng như vậy không thể không báo cáo sao.”

Hắn nói: “Chuyện này không liên quan đến tớ. Tối nay tớ trở về, dù là ai cũng không dám đụng đâu.”

“Vậy hội đồng thẩm tra bên kia của cậu thì...” Hàn Tiểu Bằng chỉ nói nửa câu liền không nói nổi nữa. Thẩm tra như thế nào, y còn chưa đủ rõ sao?

Nhưng mà Hoa Hạ vẫn cười như trước, hắn nắm chặt tay, nâng cằm lên, đột nhiên hôn lên môi Hàn Tiểu Bằng. Người kia chấn động cả người, sau liền kịch liệt hôn trả.

—Không chiếm được cậu, thì ít nhất cũng phải khiến cậu cả một đời này nhớ rõ tên tớ.

Chu Toàn đỡ sau cổ Trần Hạo, làm cho trán hắn chạm vào trán mình, vừa nói: “Ta đã hỏi qua rồi, Hàn Tiểu Bằng kia làm ở cơ quan đầu não, người ta lại còn là nhân tài tốt nghiệp đại học danh giá, người lại tự xem người đi, cấp một cũng học chưa xong. Người có nghĩ tới, người ta vì sao cùng một chỗ với người chưa? Người ta thích người vì cái gì chưa?”

Y cười đáng khinh: “Còn không phải là thích người trên giường đủ dâm dăng sao.”

“Cái gì chứ!” Trần Hạo cả kinh, mãnh liệt muốn cách xa Chu Toàn, nhưng mà, quá muộn.

Cảm giác đau đớn từ vị trí eo dọc theo tủy sống chạy lên não, đưa tay sờ thử, một mảnh đỏ tươi, chỗ đó thế mà bị cắm một con dao.

Trần Hạo muốn hét lên, lại bị Chu Toàn che miệng lại. Xoay người, đè trên mặt đất.

Cửu cửu hắn lộ ra biểu tình cuồng loạn, y che miệng Trần Hạo, một tay còn lại rút cán dao ra, nhanh chóng rút ra, sau đó lại đâm một dao nữa, lại rút ra, tìm đến vị trí kế tiếp, lại cắm vào một dao nữa.

Màu máu đỏ tươi không ngừng tràn ra từ bụng Trần Hạo, hắn nghe được Chu Toàn cười điên cuồng: “Đồ dâm dăng, đều bị tao thao lạn rồi lại còn nghĩ muốn đi cầu dẫn người khác!”

“Mày cho rằng Hàn Tiểu Bằng thật sự thích mày sao, tao nghĩ rằng nó chẳng qua là thích phải mày thôi!”

“Thế nào? Đồ dâm dăng, thích như vậy không?” Mỗi dao hạ xuống Chu Toàn liền hỏi: “Nói đi, cửu cửu sắp người có thích không?”

Hai tay Trần Hạo liều mạng che lấy bụng, thân mình cuộn lại hòng ngăn Chu Toàn đâm xuống người hắn. Hắn đau đến không nói nên lời, cất không ra tiếng, một giây đó, hắn chân chính cảm nhận được sinh mệnh sắp rời bỏ mình, toàn thân trở nên lạnh lẽo.

Hắn nghĩ, Bằng Bằng, tôi không được nữa rồi

59. Chương 60

Hàn Tiểu Bằng đẩy Hoa Hạ ra, ngay lúc đối phương đưa tay muốn xé áo tù nhân của y, ý đồ muốn công thành đoạt đất. Y biết Hoa Hạ giờ phút này nhất định đang cực kỳ tức giận, cho nên không dám nhìn vào mắt hắn, chỉ là cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Thực xin lỗi.”

Kích tình bùng nổ trong nháy mắt còn chưa tàn đi hết, Hoa Hạ đỏ mặt, hô hấp nặng nhọc, hàng mi thanh tú rối rắm lại cùng một chỗ: “Ý cậu là gì?”

Hàn Tiểu Bằng vẫn không nhìn hắn, yên lặng đem tay đút vào túi quần vải, lấy ra một tờ giấy được gấp lại gọn gàng, vứt trên mặt đất. Đó là danh sách những tên phản quốc, Hoa Hạ vừa nhận cơ hội ban này bỏ vào.

“Tớ không muốn nợ cậu.” Y vừa nói hai mắt vừa nhìn chằm chằm mặt sàn, giống như có thể nhìn ra một đóa hoa vậy.

Hoa Hạ hận không thể bóp chết y, trước kia lúc hai người giận dữ nhau trong trường, người này cũng là một kiểu tính tình heo chết không sợ nước sôi đó.

“Hàn Tiểu Bằng, cậu mau nhặt lên cho tôi!”

“Không.”

“Tôi nói cậu mẹ nó không phải nam nhân sao, có một chút nhỏ như vậy, cũng không thấu được hả?!”

“Cậu đừng bức tôi nữa được không, chuyện của tôi và Trần Hạo cậu đừng quản nữa.”

“Mẹ nó... Tôi mà mặc kệ thì trên đời này còn ai quản được cậu nữa? Làm ơn tự hiểu tình cảnh chó má bây giờ của mình đi, cậu nếu thật có cách nào tốt hơn cái này, đã sớm đưa ra tám trăm năm trước rồi!”

Không thể không thừa nhận hắn nói đúng, tình yêu của y với Trần Hạo vừa bắt đầu không bao lâu, cư nhiên đã phải chui vào bước đường cùng rồi.

“Tớ hiểu cậu đang lo sợ cái gì.” Hoa Hạ hạ giọng xuống, giống như người lớn từng câu dỗ dành trẻ con vậy. “Tớ cam đoan với cậu, tớ nhất định sẽ sống thật thật tốt, nhất định sẽ không làm cho cậu áy náy, sẽ không làm cho cậu cảm thấy mang nợ tớ.... Tin tớ đi, được không?”

Hàn Tiểu Bằng nhìn hắn, thật lâu sau, xoay người, nhặt lên cái danh sách quân phản quốc ‘vô giá’ kia. Một giây đó, y biết Trần Hạo đã được cứu rồi.

Chu Toàn ngồi trên nền xi măng lạnh lẽo, từ trong túi áo lấy ra một điều thuốc, châm lửa, hung hăng hút một ngụm. Trần Hạo nằm ở bên người y, hơi thở mong manh, thân thể hơn run rẩy.

Chu Toàn đem mặt y xoay qua, bàn tay cầm thuốc của y nhẹ nhàng xoẹt qua gò má góc cạnh của Trần Hạo, kỳ thật Chu Toàn chưa từng thích diện mạo của Trần Hạo, hắn hoàn toàn chẳng kể thừa ánh mắt ôn nhu cùng hàng lông mày ghép thành chữ bát kia của Trần Kiến Dân, ngược lại là giống mẹ vợ hắn, mẹ đàn bà lẳng lơ, với hàng lông mày sắc bén, cả khuôn mặt đầy vẻ nguy hiểm nhưng lại mỹ lệ.

Chu Toàn vẫn còn nhớ rõ khoảng thời gian anh họ y như bị ma quỷ ám, vì cưới mẹ đàn bà đó, tiêu sạch tiền trong nhà, ngay cả cha mẹ mình đều không quan tâm. Y vẫn còn nhớ rõ lúc y tìm mấy anh em đem Trần Kiến Dân cột vào trong vựa củi nhà mình, để ngăn anh ta bỏ trốn cùng mẹ ấy.

Y vẫn nhớ rõ lúc đó mình quỳ xuống cầu hắn, cầu hắn ở lại thôn, cầu hắn tìm một người vợ đàn hoàng mà sống qua ngày. Kết quả Trần Kiến Dân nhìn y bằng ánh mắt kỳ quái, sau đó hắn đột nhiên nói: “Mày nếu không thả tao ra, tao sẽ nói cho cả thôn mày là đồng tính luyến ái. Trước kia lúc tao và mày ngủ chung, mày liền trộm sờ phía dưới của tao, đừng tưởng tao không biết!”

Năm đó Chu Toàn mười sáu tuổi, y kinh ngạc phát hiện người anh Kiến Dân mà từ nhỏ đã ôm mà sủng y, lúc nào cũng ôn tồn dịu dàng đối với hắn, đột nhiên không thấy nữa. Lòng người, thật là thay đổi bất thường.

Y dùng tay áo lau vết máu trên dao, dao được lau xong liền phát sáng, miệng nói: “Hạo Hạo, người cũng đừng trách cứu cứu, chờ thêm hai ngày nữa sau khi phán án, ta liền xuống dưới với người, dù sao hai ta

cũng bị buột cùng một chỗ rồi, ai cũng không chạy thoát.” Dứt lời liền vươn đao muốn nhắm ngay cổ Trần Hạo mà đâm xuống, lúc này lại nghe Trần Hạo dùng thanh âm cơ hồ khó mà nghe nổi nói: “Đừng giết con, con sống, cậu... Cậu không nhất định phải chết....”

Dao Chu Toàn ngừng lại: “Người nói gì?”

“Con... Con nói là...”

“Cái gì?” Chu Toàn cúi xuống, nghiêng tai lắng nghe.

Trần Hạo mấp máy miệng, bởi vì quá mức suy yếu, lại không phát ra tiếng.

Chu Toàn sớm nghĩ mình nhất định sẽ chết rồi, không nghĩ lúc này lại có biến, y nghĩ Trần Hạo có hay chẳng chiếm được tin mới gì đó, hoặc là suy nghĩ cách phản cung, kết quả là nhanh chóng nhắc người hấn lên, đem tai dán trên miệng hấn.

Y nghe Trần Hạo cười lạnh một tiếng.

Dường như là cùng một lúc, tóc Chu Toàn bị một lực cực lớn xách lên, đã man kéo y hướng ra sau, y bị bắt giữa cổ lên, lại không ngờ nữa là từ nơi cổ họng truyền đến sự đau đớn tê tâm liệt phế — Trần Hạo há miệng, một phát mà cắn cổ họng y! Cắn, cắn chặt vào trong da thịt, chết cũng không nhả ra.

Trên cơ thể con người, nơi cứng nhất, trừ sọ ra chính là răng nanh, nơi yếu ớt nhất, ngoại trừ nơi riêng tư, thì chính là cổ.

Chu Toàn đã quên, Trần Hạo là sát thủ, dùng biện pháp cứng rắn nhất đối phó với loại mềm mại yếu ớt nhất, cách mà dưới khoảng khắc nguy hiểm nhất tự cứu lấy mình, hấn nhất định biết.

Lưỡi dao sắt bén rơi xuống đất, hai mắt Chu Toàn bạo phát, vươn đầu lưỡi ra như quỷ treo cổ, y muốn nâng tay đập vào gáy Trần Hạo, lại phát hiện toàn thân xụi lơ không chút sức lực, cũng phát không ra tiếng, cuối cùng chỉ có thể cứng ngắc cả người, năm ngón tay nắm chặt lại cực kỳ phẫn nộ mà run rẩy dữ dội.

Rất nhanh, máu đỏ tươi từ trong da thịt y bắt đầu chảy ra, mới đầu chỉ là vài giọt nhỏ, nhưng không lâu sau liền mãnh liệt chảy thành dòng. Trần Hạo nhả ra, dùng toàn lực đẩy Chu Toàn ra sau, máu tươi từ cổ y phun ra, giống như một dòng suối quỷ diễm, nháy mắt nhuộm đỏ cả vách tường trắng tinh và cả căn phòng.

Chu Toàn chết, khí quản và động mạch của y bị cắn đứt một cách tàn nhẫn.

Trần Hạo ngã lại xuống nền đất, hấn đã dùng hết sức lực của mình. Trên bụng bị đâm không biết bao nhiêu đao, sợ là tạo thành cái lỗ lớn rồi, hấn có thể cảm thấy một đoạn ruột non của mình đã trương ra ngoài rồi, dán dưới sàn, lạnh lẽo quá.

Thi thể Chu Toàn cách đó không xa, vặn vẹo cổ một cách kỳ quái, trên mặt là đôi mắt dữ tợn mãi không nhắm được nữa.

Trong thôn bọn hấn thường nói như vậy, chết như thế nào, thì bộ dáng quỳ trước mặt Diêm Vương chính là như thế đó, mãi mãi không biến khác được. Trần Hạo nghĩ, con mẹ nó, mình nhất định không thể giống vậy được, mình phải giữ lại chút thể diện cuối cùng, không thì nếu xuống dưới rồi, cũng không có con quỷ nào dễ xem như Bằng Bằng theo hấn, thì hấn mẹ nó phải chịu tội với họ Chu kia rồi....

Hấn lật người lại một cái khó khăn, khiến cho bản thân nằm ngửa lại, tận lực duỗi thẳng chân ra, vươn tay lấy mảnh vải bố bên cạnh che đi cái bụng đầy máu, thở ra một hơi nặng nề, tiếp, nhắm hai mắt lại...

Màn đêm đen tối vô tận nháy mắt bao trùm hấn, xúc cảm cơ thể trở nên chậm dần, thậm chí vết thương trên bụng cũng không thấy đau nữa, rồi một tiếng mèo truyền từ xa xa đến, rồi tiếp là tiếng bước chân nhỏ vun, có tiếng người nói: “Từ quần giáo, tôi có thể ra ngoài gọi điện thoại chút được không?”

Là ai đang nói chuyện đây, giây cuối cùng, trong cái đầu hỗn loạn của Trần Hạo hiện lên một khuôn mặt trắng nõn. Tiểu bạch kiếm cười ngây ngô kéo tay hấn: “Hạo Hạo, theo anh đi.”

Tay y lạnh hơn bình thường, lại cho người ta cảm giác thực an toàn, Trần Hạo bị y tóm lấy, cảm giác thân thể mình ngày càng nhẹ, càng ngày càng nhẹ....

Quản giáo Từ mới vừa đi WC về, đang canh ở cửa phòng chứa đồ liền thấy Hàn Tiểu Bằng sắp từ bên kia qua đây, hình như mới vừa gặp xong luật sư nên lại rảnh quá đây mà.

“Đi đi.” Hắn cố ý dùng thân mình che cửa phòng chứa đồ, ra vẻ thoải mái. Hắn đã lấy tiền của Chu Toàn rồi, không thể để cho người ta biết hắn lấy việc công làm việc tư mà lên cho phạm nhân gặp nhau thông lời khai trước, chính xác, đây là Chu Toàn nói cho hắn biết, y tìm Trần Hạo để thuyết phục đối phương cùng tạo lời khai giả.

“Cám ơn.” Hàn Tiểu Bằng gật đầu, được một quản giáo khác dẫn về phía phòng mình, đột nhiên, y nghe được một tiếng kêu: “Cứu mạng!”

Hàn Tiểu Bằng từng nhận huấn luyện chuyên nghiệp, khả năng quan sát và thính giác đều mạnh hơn người thường, tiếng kêu kia cực kỳ mỏng manh, không cẩn thận mà nghe sẽ dễ bị các tạp âm thông thường lấn át đi.

Y sững sốt một chốc, một giây ngắn ngủi sau, đột nhiên nhấc chân hung hăng đá vào cửa phòng chứa đồ, rầm một tiếng, cánh cửa gỗ vốn không chắc chắn kia liền đổ rầm rầm sang một bên.

Ánh đèn sáng ngời rớt cuộc chiếu vào trong phòng chứa đồ tối đen, chiếu vào khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy của Trần Hạo.

Hắn nằm ở đó, đồng tử đã mất đi tiêu cự, miệng vẫn còn gằng từng tiếng kêu: “Cứu mạng... Cứu mạng... Cứu mạng...”

Mà ở đằng sau y là một vết máu thật dài, như là của một loài bò sát nào lưu lại vậy.

Khuôn mặt Hàn Tiểu Bằng như sắp chết, y dùng thân đụng mạnh hai tên quản giáo bên cạnh, chạy như điên, hướng đến phòng trực ban gần đó nhất, khàn giọng hét lên: “Gọi xe cấp cứu!!!! Mau!”

60. Chương 61

Xe chạy trên đường, đôi khi xóc nảy dữ dội. Trần Hạo ngồi nghiêm chỉnh, cơ thể vì giữ thân bằng, theo sự chấn động của xe bị lay động theo, một lát sau, đầu cũng không tránh khỏi có chút choáng. Chẳng biết qua bao lâu, xe như là đến khúc cua, rồi đột nhiên bị phanh gấp, Trần Hạo nghiêng mình một cái, bên eo lập tức bị dán một vật lạnh tanh.

Đèn pin hoặc là súng, nhất định là súng. Nhưng mà mấy thứ này với tên tội phạm gần chết như hắn cũng có lực uy hiếp sao?

Xe dừng, hai tay y bị còng lỏi ra. Gió phương Bắc lạnh và khô thổi ngược vào trong cổ áo, cho dù cách khăn trùm đầu, cũng giống như tiếp xúc trực tiếp, thổi mạnh từng chút vào da thịt hắn.

Một thanh âm cách đó không xa truyền tới: “A3088, tội phạm chính trị, ký ở đây, người sẽ được tính là đã bàn giao.”

Bộ đồ mới của hắn vẫn rất mỏng, lạnh đến nỗi run cầm cầm, trong đầu còn buồn bực, đây là đâu chứ? Là pháp trường hay là cửa toàn án đây, có thẩm vấn hay không chứ? Minh tại sao lại thành tội phạm chính trị rồi?

Hắn vĩnh tai nghe, nhưng cũng không nghe tiếng ai đáp lại lời đó nữa, chỉ có tiếng trang giấy bị gió thổi, nhẹ nhàng mà thổi qua.

Một lúc sau, có người lôi hắn về phía sau, nhét vào trong xe, Trần Hạo sờ soạng tìm chỗ ngồi, cao như vậy, hắn dám chắc đây là một chiếc Jeep.

Cửa xe ‘phanh’ một tiếng, Trần Hạo ngồi thẳng lưng, như một cái cột cờ. Hắn duy trì tư thế này trong một chốc, lại không nghe thấy tiếng khởi động xe như trong suy nghĩ – mà là một tiếng ‘chục’ vang dội.

Không sai, đó chính là tiếng hôn đó, một nụ hôn nồng cháy ướm át lên trên má trái, còn cách cái khăn trùm nữa kia.

Trần Hạo mạnh mẽ lui người: “Ai?”

Đáp hần là một thanh âm đê tiện hề hề: “Đoán xem!”

Khăn trùm đen bị gỡ xuống, còng tay chói lọi cũng bị cởi ra, Hàn Tiểu Bằng nhìn Trần Hạo, dịu dàng tình cảm như nước đầu thu mà nói: “Hạo Hạo, là tôi.”

Tiếp không đợi Trần Hạo phản ứng, liền khăn cấp mà kéo hần vào trong lòng.

Mấy tháng rồi chứ! Sống hay chết đều không biết!

Hàn Tiểu Bằng nghẹn ngào dùng sức, gân xanh trên hai tay đều nổi lên, như muốn đem Trần Hạo khảm vào thân thể y vậy.

“Hạo Hạo, Hạo Hạo...” Miệng không ngừng nỉ non, “Tôi nghĩ cậu đã chết rồi Hạo Hạo à, làm tôi nhớ cậu đến muốn chết theo... Nhưng cậu còn sống, còn sống.... Sống tốt. Mẹ nó nguyên một đám rùa bọ chết tiệt không cho tôi gặp cậu, trời mới biết tôi nghĩ muốn gặp cậu nhiều như thế nào, nhưng lại không được... Bọn họ giam tôi lại, trong cái căn phòng tối mù mù, nói phải đợi....” Mắt y đỏ lên, cầm chôn trong hõm vai Trần Hạo không ngừng cọ tới cọ lui, trong lời nói còn pha chút nức nở: “Bọn họ bảo nhất định sẽ giữ mạng của cậu, nhưng tôi không biết... Tôi sợ bọn họ lừa tôi... Tôi sợ cậu không sống được.... Nhưng tôi không còn cách nào khác, chỉ có thể đợi... Rồi lại tiếp tục đợi.... Đợi lâu như vậy rồi, rốt cuộc vẫn bị bắt đợi...”

Y đem mấy tháng tương tư ra kể khổ, đổ ngược lỗi cho Trần Hạo, ôm hần nói bô bô một tràng rồi lại hôn hôn, hôn khắp cả mặt, thẳng đến lúc Trần Hạo bị nước miếng của y làm nghẹn, người kia rốt cuộc mới định thần lại, kêu một tiếng nho nhỏ: “Bằng Bằng...”

Hàn Tiểu Bằng lúc này mới lưu luyến không rời buông lỏng tay, ngưng mắt ngắm đối phương.

Trần Hạo nâng tay, hướng mặt y ‘ba’ một bạt tai.

“A!” Hàn Tiểu Bằng hét lên thảm thiết, vốn trong hốc mắt đã nghẹn nước mắt, tức khắc chảy xuống.

“Hạo Hạo... Cậu làm gì đó...” Y bụm mặt lơ ngơ, kết quả chưa tỉnh lại ăn thêm một tát nữa.

“A! Đm nó!” Hàn Tiểu Bằng hất tay Trần Hạo ra, lúc này ngay cả nước miếng đều phun ra rồi: “Mẹ nó cậu phát bệnh hả!”

Lại phát hiện Trần Hạo sờ tay y, si ngốc mà ngây ra hỏi: “Bằng Bằng, thật là anh... Không... Không phải đang mơ...” Dứt lời, liềng nâng khóe môi, cười sáng lạn còn hơn cả hoa mùa xuân.

Hàn Tiểu Bằng mới hiểu ra, vừa tức giận vừa buồn cười: “Cút mẹ đi! Cậu mắc gì không tự đánh mình đi hả!”

Trần Hạo thật sự nghĩ hần đang mơ, hoặc là hần nghĩ hần đã chết rồi, đây là Thiên Đường. Hàn Tiểu Bằng nói án kiện “Xã hội đen Chu Toàn phạm trọng tội” hai tháng trước chính thức được xét rồi, liên lụy xuống dưới bảy tám phần lặn, khởi tố liên ra cả một trăm người, gian tặc có quan lớn cũng có, kết cục tử hình năm người, án chung thân cho bốn người, phán quyết hơn năm mươi người, nguyên cả một tổ chức lớn cũng chịu chấp nhận hình phạt. Bất quá chủ mưu Chu Toàn đã chết trong trại giam, cùng với tên đồng phạm kiêm nhân chứng Trần Hạo....

Hàn Tiểu Bằng cầm ra một bì thư, vì gấp gấp mà rơi ra một đồng giấy tờ: “Cậu từ nay về sau, không còn là Trần Hạo kia nữa, ngày sinh nơi sinh gì đó, sửa hết.”

Trần Hạo nhìn cẩn thận qua một lượt, đều cực kỳ mới, chứng minh thư, sổ hộ khẩu, giấy phép lái xe, tất cả đều viết một cái tên: Trần Hạo.

Hàn Tiểu Bằng đem một cái thẻ tín dụng nông thôn hợp tác xã từ trong đồng kia đưa cho hần: “Còn cái này nữa nè, tài sản của cậu đều đưa lại cho cậu, một trăm lẻ năm đồng.”

Trần Hạo có chút buồn bực: “Anh rốt cuộc là loại người nào vậy?”

Hàn Tiểu Bằng tựa vào trên vai hần: “Tôi có thể nói cho cậu, bất quá, Hạo Hạo phải đáp ứng một chuyện trước đã.”

“Chuyện gì?”

Hàn Tiểu Bằng đào đào trong túi, sau đó giống như đang dâng hiến báu vật mà trình một cái hộp nhỏ lên.

“Trần Hạo.” Y đột nhiên nghiêm túc: “Cậu có nguyện ý theo tôi cả một đời này không?”

Trần Hạo nhìn chằm chằm cái hộp kia, không nói một tiếng, dĩ nhiên ngay cả đồ ngu cũng biết trong cái hộp kia chứa cái gì.

Một tiểu vương tử xinh đẹp nghiêm túc, cầm nhẫn âu yếm cầu hôn hắn, cảnh tượng này năm Trần Hạo mười hai mười ba tuổi bắt đầu mê phim thần tượng đã thấy rồi, nhưng hắn chưa từng nghĩ tới trong hiện thực sẽ có một ngày như vậy, hắn nhìn Hàn Tiểu Bằng, ánh mắt đắm chiều.

Hàn Tiểu Bằng cầm chiếc hộp, Trần Hạo lại nửa ngày không động tĩnh, y chỉ có thể ngượng ngùng tự mình mở ra, chỉ vào hai chiếc nhẫn sáng lấp lánh bên trong: “Cái này bằng vàng, nếu cậu thấy thường quá, tôi trở về mua kim cương nha.”

Cả một đời bên nhau sao... Trần Hạo nhìn hai chiếc nhẫn kia, là chuẩn bị cho hắn sao? Thật sự là vì hắn sao? Hắn nhớ tới hàng chữ nhỏ sau tấm ảnh, nhớ tới thiếu niên ôm lưng ghế kia, nhớ tới một câu “Nó thích mày, không phải vì mày đủ đậm đáng sao...” của Chu Toàn kia. Bỗng nhiên quay mặt đi, không nhìn cái hộp kia nữa.

“Hạo Hạo...” Hàn Tiểu Bằng phát hiện sự khác thường của Trần Hạo, để lại gần hơn, nửa đùa nửa thật nói: “Hạo Hạo sao vậy? Cậu không thể không đồng ý đâu, lần trước trong phòng tắm cậu còn gọi tôi lão công mà, gạo nấu thành cơm rồi cậu không được quýt nợ đâu...”

Kỳ thật trong hồ sơ của Trần Hạo bây giờ, đã ghi là đang có quan hệ vợ chồng với Hàn Tiểu Bằng rồi, nếu không nhờ vậy thì Hàn Tiểu Bằng cũng không có lý do yêu cầu cấp trên bảo vệ hắn, cho hắn một thân phận mới, làm cho hắn cảm động. Giống như quan hệ gia đình của mấy đồng sự trong tổ chức của y. Nói gạo nấu thành cơm rồi, một chút cũng không khoa trương mà.

Nhưng mà Trần Hạo vẫn không nhận lấy nhẫn, mà hỏi ngược lại: “Bằng Bằng, tôi hỏi anh, tại sao anh lại thích tôi?”

Hàn Tiểu Bằng sửng sốt, y không nghĩ Trần Hạo lại ngay thời khắc lãng mạn, đột nhiên hỏi một câu như vậy. Nhìn Trần Hạo đang cực kỳ nghiêm túc kia, cảm thấy hình như trong lòng y có ẩn khuất gì đó.

Cho nên hỏi: “Cậu biết tại sao Hoàng Dung thích Quách Tĩnh không?”

Qua lâu chút, Trần Hạo vẫn nhíu mày, từ chối cho ý kiến.

Đành phải cười nói: “Có coi Anh hùng xạ điêu chưa?”

“Từng xem trên TV rồi.”

“Bản của Lý Á Bằng?”

“Bản của Hồ Ca.”

Hèn gì... Hàn Tiểu Bằng một lần nữa phấn chấn hỏi: “Cậu biết tại sao Dương Khang thích Quách Tĩnh không?”

Trần Hạo thắc mắc: “Anh có chỗ nào giống Quách Tĩnh chứ...”

Hàn Tiểu Bằng: “.....”

Hai người trừng nhau không nói gì nữa, rốt cuộc, Hàn Tiểu Bằng thở dài:

“Hạo Hạo, cậu còn nhớ rõ những lần chúng ta gặp nhau trước đây không, tôi nói với cậu, tôi ở trước mặt người khác đều là giả, chỉ có ở trước mặt cậu mới là thật.”

“Nhớ rõ,”

“Kỳ thật tôi không phải người thường, tôi... Tôi là điệp viên.”

“Anh nói cái gì?” Trần Hạo tuy sớm phát hiện thân phận Hàn Tiểu Bằng có ẩn tình khác, nhưng hai chữ ‘điệp viên’ này hắn chưa từng nghĩ đến.

“Hạo Hạo, tôi chỉ nói thật với cậu mà thôi, từ ngày tôi bắt đầu theo tổ chức, thì tư liệu về cha mẹ hay thân thích của tôi đều là giả, bạn bè xung quanh đều là yêu cầu của nhiệm vụ, đồng nghiệp trong đơn vị thì, ngay cả thân phận thật sự của bọn họ tôi đều không biết... Hạo Hạo, tôi thích cậu, vì cậu là thật, là người chân thật nhất tôi từng gặp, là người chân thành nhất, tôi yêu cậu, vì cậu đáng để tôi yêu... Mọi thứ của tôi có lẽ đều là giả, ngay cả tên cũng vậy, nhưng tâm của tôi đối với cậu, là thật. Cho dù hôm nay cậu không tiếp nhận được, nhưng tôi hy vọng cả một đời còn lại cậu sẽ nhớ kỹ những lời này.”

Chỗ Dương Khang và Quách Tĩnh là thế này, trong bản AHXD của Hồ Ca thì Dương Khang là Viên Hoảng đóng =))) Mà ở ngoài đời thì tổ hợp Hoắc Kiến Hoa – Hồ Ca – Viên Hoảng thì luôn làm cho showbiz điên đảo, mà gian tình giữa 2 ng HC – VH xuất phát từ đó cho nên mới lấy ví dụ Dương Khang yêu Quách Tĩnh đó:))) Haizz mà bây giờ Viên Hoảng cưới vợ rồi, Hoắc Kiến Hoa cũng chuẩn bị cưới vợ rồi haha.

61. Chương 62: Vĩ Thanh

Chiếc xe Jeep chạy trên con đường nhỏ ở vùng nông thôn Bắc Kinh. Trên ghế điều khiển là Hàn Tiểu Bằng đang ngâm nga bài hát dành cho thiếu nhi, bên phải là Trần Hạo đang khép mắt dưỡng thần, đằng sau là ghế dựa bên dưới để Hùng Hạo Hạo, phía trên là ‘Nại một khắc’ và ‘Huống Uy’. Còn lại là thùng carton xếp đầy xe.

Hàn Tiểu Bằng vừa tận hưởng ánh mặt trời vừa hướng Trần Hạo hát cảm, lên mặt: “Hạo Hạo, tôi sẽ mang cậu cao chạy xa bay.”

Trần Hạo nâng mắt, trong ánh mắt có chút chờ mong: “Ừm, bay đi đâu vậy?”

“Rồi sẽ biết.” Hàn Tiểu Bằng cười mà không đáp.

Hai giờ sau, xe bắt đầu giảm tốc độ.... Dừng bên cạnh một tiểu khu, trên cửa viết: Hoa Viên Tiểu Khu.

Còn bày đặt ‘cao chạy’ với chữ ‘xa bay’, Trần Hạo không nói gì liếc Hàn Tiểu Bằng: “Đồ lừa đảo....”

Trở lại chỗ cũ. Phòng khách, phòng ngủ, phòng bếp, tất cả đều quen thuộc như cũ, nếu không phải trên cửa sổ dính bụi, Trần Hạo còn nghĩ bọn họ cho đến bây giờ cũng chưa từng rời khỏi nơi này.

Hàn Tiểu Bằng mở ngăn kéo dưới TV, đưa một quyển sổ đỏ ra: “Hạo Hạo, từ hôm nay trở đi đây chính là nhà của chúng ta, thật sự là nhà.”

Trần Hạo cầm lấy, lật xem, trên giấy chứng minh quyền sở hữu tài sản, viết tên hai người.

“Anh còn dám mua đứt luôn hả! Căn này đắt lắm đó!” Trần Hạo kích động.

“Không đắt. Tôi đem giấy chứng tử của cậu đưa cho chủ toàn nhà.... Hấn sợ nhà có ma cho nên....”

Trần Hạo:“.....”

Hàn Tiểu Bằng lắc mông cọ đến bên người Trần Hạo: “Hạo Hạo, chúng ta đặt tên cho căn nhà đi, bởi vì hai ta một đời này sẽ khoái khoái hoạt hoạt hạnh phúc cùng nhau ở đây, cho nên gọi nó là Khoái hoạt Đại bản doanh được không nào?”

Trần Hạo cười nói: “Được.”

Hàn Tiểu Bằng vui vẻ, hai tay tức khắc niết mông Trần Hạo mà xoa nắn.

Trần Hạo bình tĩnh đại ngộ — nguyên lai là Khoái hoạt Đại bản ‘Dân’!

THE END

Hoàn chính văn

62. Chương 63: So Cơ – Độ Gốc

Hàn Tiểu Bằng núi Bình Sơn, ấy mà là điệp viên. Trời cho khác thường, vật kia cực lớn. Một ngày nọ, cùng Hạo ‘dâm’ trên giường. Xong việc, cầm nó liếc mắt kiêu ngạo, hỏi: “Vật này so với người, thì sao?”

Hạo nói: “Không bằng của ta.”

Bằng nói: “Vật của ta, hai mươi thêm ba, dài như cự xà, chim ai sánh bằng?”

Hạo nói: “Không hơn của người,”

Bằng nói: “Thô như tay trẻ con, chim ai sánh được bằng?”

Hạo nói: “Không bằng của người.”

Hạo nói: ‘Động như giao long, tĩnh như ngoạ hổ, lực bắn sung mãn, chim ai sánh bằng?’

Hạo nói: “Không hơn của người.”

Bằng kiêu ngạo: “Bốn bề rộng mênh mông, thứ dân lại quá nhiều, sở hữu được cự vật, bắt quá có mấy người, ai thắng được qua ta?”

Hạo cười đáp: “Của người hơn người ba, nhưng lại thua người một.”

Bằng nghi hoặc, xin hỏi.

Hạo nói: “Của người, đen tựa đáy nồi, như sơn mực tàu, gân xanh nổi quanh, nhìn thấy mà kinh. Thứ thô bỉ xấu xí kia làm sao so với vật trơn bóng mềm mịn, đẹp dễ cuốn cuộn nơi đây? Ăn thì nhìn lấy màu, dục phải nhìn hình thù; người thời nay thấy vật của người chỉ lấy làm run sợ mà bỏ chạy, vậy thô dài thì làm được gì?”

Bằng nghe suýt bật cười: “Của ta dữ tợn khủng bố là vậy, lại giống Dương Quá và Tiểu Long Nữ khi xưa giải độc tình hoa, cho nên nếu có một người nguyện vì ta dùng miệng mà mút độc ra, liền trở lại trắng nõn phần nộn như lúc ban đầu.”

Hạo khinh thường đáp: “Mộc nhĩ đen còn đòi tẩy trắng, người ngu chỉ nói chuyện viễn vông.”

Bằng phẫn nộ, tách chân Hạo ra, động thân đâm thẳng, làm tận cùng huyết. Hạo phóng đặng lẳng kêu, lắc eo xoay mông, sung sướng phun ra nuốt vào.

Một lúc sau, bằng hold không được nữa, rút hết cự vật ra, bạch trọc độc phun ra bắn khắp lên mặt Hạo.

Cúi đầu xem thử, hết bệnh, vẫn đen.

Hết.

Toàn Văn Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hao-hao-va-bang-bang>